

A NÉVTELEN SZELLEM BÖLCSÉSZETE

EVANGÉLIUMI SPIRITIZMUS

A „NÉVTELEN SZELLEM” KINYILATKOZTATÁSAI
ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN

I. KÖTET

KIADJA:

A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE
BUDAPEST, 1935.

TARTALOMJEGYZÉK:

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

ELŐSZÓ.....	3
Végzet és szabad akarat.....	9
A bűn eredete, karma, kegyelem, áldozat	19
A jó és igaz viszonya egymáshoz	31
A kísértések haszna.....	45
A két nem közötti kapcsolat tisztaságának fenntartása milyen hatással van az emberszellem továbbfejlődésére. miért bűn a paráznaság ?.....	52
Múlt és jelen kölcsönhatása.....	64
Igazi és álértékek.....	72
Hogyan küzdhetünk sikeresen rossz természetünk ellen?.....	91
Fény és árny.....	105
Senki sem élhet csak önmagának.....	109
Szerezzetek a mulandókért örök értékeket!.....	123
Az emberszólásról.....	136
Legyetek igazak!.....	147
Bizonyoságtézés isten nagy jóságáról.....	161
Krisztus megváltó munkája	170
Elmegyek, hogy helyet készítek nektek.....	189
A feltámadás ünnepén	203
Közelebb hozzád, uram, mind közelebb.	223

ELŐSZÓ(**)

Sokan csodálkoznak azon, hogy a spiritizmus mind nagyobb és nagyobb teret hódít magának. Pedig ez természetes dolog. Hiszen azt a kort éljük, amikor az emberek látni kívánnak, hogy higgyenek.

Az emberiség értelmi világa szédületes tempóban bontakozik ki; az ismeretek a mikrokozmosz és a makrokozmosz felé úgyszólván napról-napra tágulnak s ezzel szükségképpen lépést tart az emberi tudás egész rendszere.

Ennek a fejlődésnek azonban nagy ára van. Mintha az értelmi síkon való fejlődés az érzelmi világból vonná el az erőt: az emberiség érzésvilága szánszalmasan elcsenevedett. A tudás már a legapróbb részletekbe is belehatol, s a legrejtettebb titokba, is belevilágít, úgy hogy minden tudományág annyiféle részre specializálódik, hogy az emberi elme szűk csak egy speciális részlet ismereteinek átfogására is. Ezzel szemben mindjobban elmosódik az emberi lélekből az érzéseknek az a finom árnyalatokra való elrészletezettsége, ami arra képesíti az emberlelket, hogy örülni tudjon egy kicsiny mezei virágnak, egy kis madár dalának, vagy más apró örömöknek, amilyenekkel tele van a világ; vagy együtt tudjon érezni egy síró gyermekkel, s fájdalommal tudjon érezni egy megsebesült bogárka vergődésén. Ma már olyasmire „nem ér rá” az ember. Csak a nagy effektusok vannak rá hatással, s az életét is direkt úgy rendezi be, hogy szinte elzárja magát az egyetemes Élet finom rezgéseitől, s ehelyett szenzációs, nagy hatások útvonalába áll, hogy azok el-tompuló érzésvilágát megrezegtessék.

Természetes, hogy ebben a korban az élő hit csak egészen szórványos jelenség; hiszen ehhez a legfinomabb részletekig fejlett érzésvilág kell, amely rezonál a láthatatlan, sejtelmszerű hatásokra, amelyek a szellemvilágból jönnek. A durva hatásokra berendezkedett lelkek pedig erre teljességgel alkalmatlanok. Az Úr azt mondta a feltámadásában kételkedő Tamásnak, aki megtapogatta szegektől átvért kezeit, és lándzsával

átdöfött oldalát: „Mivelhogy láttál engemet Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek”.

Rég elmúlt az a kor, amikor az emberek „nem láttak és mégis hittek”, az a kor, amely az egyházak virágkorának volna nevezhető. Azok az erős hittel megáldott lelkek immár betakarítottak a mennyei csűrökbe. Az ne tévesszen meg senkit, hogy a templomok szaporodnak, s az emberek megtöltik a templomokat. A ma embere, ha látogatja a templomot, azért teszi, mert felületességében azt hiszi, hogy a szertartások magukban véve elegendők az ő lelke jövődó sorsának biztosítására, mert nem tudja, hogy megtérés nélkül a külsőséges, formai vallás semmit sem használ. Sőt azt sem tudja, miből és hogyan kell megtérnie, annál kevésbé értheti az Úr Jézus Nikodémusnak adott feleletét: „Szükséges nektek újonnan születnetek”. Egészen kivételesen kevés azoknak száma, akik az egyházak szent hivatását megértve újonnan születnek, s a szentírás igazságai szerint rendezve be az életüket, nem bízzák a lelkük üdvösségét csupán a szertartásokra.

A mai kor a Tamások kora; azoké, akik, ha látnak, hisznek. Az anyagi lét túlkultúráltsága, az ismeretek óriási megnövekedése és a nagy, megrázó effektusokra való beállítottság hozza ezt magával. A ma embere, aki „nem ér rá” kicsiny dolgokkal, vagy alig észrevehető jelenségekkel törődni, csak akkor áll meg vak rohanásában, ha a Gondviselés keze megállítja. A hívő emberek; főként a hívő spiritisták túlnyomó részét valami nagy csapás, (többnyire egy nagyon szeretett lény halála) vagy valami megdöbbentő olyan jelenség tette igazán hívővé, amelyen nem lehetett fel nem ismerni egy felsőbb Hatalom beavatkozását, vagy a szellemvilág létének bizonyosságát.

*

Íme, ezekben az utolsó időkben számtalan bizonyíték van arra, hogy a Gondviselés keze egészen kivételes eszközökhöz nyúl, hogy egyeseket még megmentsen az üdvösségre, mielőtt eljön a vég. Miután pedig a Gondviselés által így egyenként meg-

szólított lelkek elmaradtak azokból a tömegekből, amelyek együtt, az egyházakban, a maguk élő hitével egymást támogatva munkálták ki a maguk üdvösségét, azért szeretett Vezetőnk nagyon találóan nevezi a hívő spiritistákat „elhullatott kalászoknak, akiket a kiküldött munkások, mielőtt beesteledik, összegyűjtenek, hogy ezek is bekerüljenek a mennyei csűrökbe azokkal, akik a kérékbe kötve jutottak be oda.^{1*}

Szeretett Vezetőnk: a „Névtelen szellem” ezeknek a kiküldött munkásoknak az élén hathatósan tevékenykedik azon, hogy bennünket, elhullatott kalászokat, összegyűjtsön. Ő azonban, mint hűséges sáfár, arról is gondoskodik, hogy akiket megtalált, akiket fölbresztett, azokat táplálékkal is ellássa.

Az ő eddigi munkái azokat, akiknek a lelke fogékony volt a tiszta evangéliumi spiritizmus igazságai iránt, immár a helyes irányba terelte s ezeknek a lelke a kapott ragyogó igazságokért megtelt iránta hálával és szeretettel. Ezzel a könyvével kedves Vezetőnk egy nagy lépéssel még beljebb vezet tanítványait az önmaguk s egyáltalán az emberi lélek megismerésébe, amikor a lélek legelrejtettebb zugába is bevilágít, s felhívja a figyelmet az ezekben a sötét zugokban sokszor tudattalanul rejtőzködő hibákra és bűnös hajlamokra.

*

Kedves Vezetőnk kijelentése szerint a spiritizmus a szabad szellemek hitvilága; azoké, akik az igazságot nem a tekintély kedvéért, sem pedig a tömeghatás nyomása alatt teszik magukévá, hanem magáért az igazságért, amit a saját világosságukon keresztül ismertek meg szépnek és egyedül boldogító hatalomnak. Az ilyen szellemek már szükségképpen felülemelkedtek a

¹ * Itt rá kell mutatnunk arra, ami a fentiekből is természetesen következik, hogy egyház és spiritizmus — ha mindkettő híven telkesíti Isten előtt vállalt feladatát — semmiképpen sem állat szemben egymással. Hiszen úgy az egyház, mint az Igazi spiritizmus Krisztus evangéliumának alapján áll s mindegyiknek az a rendeltetése, hogy az emberlelkeket üdvösségre vezérelje.

földi szférákon, mert ameddig erre a fokozatra el nem jutották, addig a föld formái és tömeg szuggesztiója tartja őket lekötve. Ezt a fokozatot azonban csak akkor éri el a szellem, ha a lelkében már nemhogy tudatosan, de tudattalanul sem rejtőznek olyan tendenciák, amelyek az ellentét elvét csak a legkisebb mértékben is támogatják, s annak érvényesülést engednek a földi világban.

Sok derék, jóra törekvő lélek hősies önmegtagadással küzd a magában felismert, tudott rossz ellen; küzdelmének és vergődésének eredménye azonban szánalmasan csekély. Sőt nem egyszer valami hirtelen felbukkanó erős kísértés úgy leveri a lábáról, hogy minden addig elért sikerét egy perc vihara elsodorja s még jó, ha a hitét is nem döntötte romba. S mindez miért? Mert nem ismerte fel az összes ellenségeket, hanem csak azokat, amelyek az előtérben állottak (tudatos rossz), míg ellenben azokat, amelyek ezek mögött megbújva, mintegy ezeknek hátvédjei (tudattalan rossz) lesben állottak, hogy ezeket bármely pillanatban fölerősítsék, - tehát amelyekből ezek úgyszólván táplálkoztak - nem ismerte, tehát küzdelmében figyelmen kívül hagyta.

Kedves Vezetőnk az ő összes tanítványait szabad szellemekké kívánja nevelni. Azért ismerteti meg az emberi lélek minden titkos fogyatékoságát, azokat is, amelyek még a nagyon erényes életet élő, jóra törekvő emberek lelkében is meghúzódnak, hogy ne maradjon bennünk semmi rossz tudattalanul; hogy megismerjük azt, hogy az egész bűnrendszer egyetlen élő szervezet, amelynek minden legjelentéktelenebb speciese is titkos csatornákon keresztül összefüggésben van a többivel, a főbűnökkel. Meddő erőlködés tehát a sárkánynak egyik fejét nagy, és hősiesnek látszó ádáz viadalban levágni akarni, mert abban a pillanatban hét másik nő helyébe. Hanem ha felismertük összes ellenségeinket, a bennünk élő bűnös elv egész életét és az isteni jóval szemben elfoglalt hadállását, akkor szükségképpen rá kell ébrednünk jelentéktelenségünk felisme-

résére, s arra, hogy magunktól nem vagyunk képesek semmire sem. Rá kell ébrednünk arra, hogy nincs más menekvésünk, mint a megtérés, azaz a teljes és tökéletes fenntartás- és megalkuvás nélküli visszatérés Ahhoz, „akitől jó minden tökéletes és jó ajándék”, akié a hatalom és a dicsőség. **Sokan nem tudják, mit értsenek ez alatt a kifejezés alatt: megtérés. Azt hiszik, aki imádkozni szokott és becsületes emberi életet él, az megtért ember.** Nem; az ilyen emberben még a bűnök egész rendszere elevenen élhet, legfeljebb talán az élet nem szolgáltatott számára olyan alkalmakat és lehetőségeket, hogy azok őt mások előtt is nyilvánvalóan leverjék a lábáról.

A megtért ember örök és halhatatlan típusa az atyjához visszatérő tékozló fiú, akinek immár semmije sincs: sem vagyona, sem becsülete, sem önbecsülése. Megtért emberek akkor vagyunk, amikor teljesen és tökéletesen fölismertük magunkban a tékozló fiút, s mint mindenre érdemetlen koldusok járulunk a Kegyelem asztalához, hogy félénken kinyújtott reszkető kezünkbe hullathasson egy-egy morzsát a Kegyelemnek Ura. Hogy ezt az állapotot elérhessük, meg kell ismernünk magunkat, bűnös lelkünket. Ehhez visz bennünket minden tanításával, minden könyvével közelebb a mi szeretett Vezetőnk. Minél mélyebben behatolunk az ő eszméibe, s minél mélyebb gyökeret vernek; azok mibennünk, annál közelebb jutunk a tékozló fiú „fokozatához”, azaz az ő érzésvilágához, tehát annál tökéletesebb lesz a mi megtérésünk, a mi alázatosságunk.

És ha már magunkévá tettük a tékozló fiú érzésvilágát, akkor megszűnik a lelkünkben a csikorgó erőfeszítés és a harc a bűnökkel, vagy éppen a bűnök valamely fajtájával szemben. Ehelyett csodálatos békesség költözik a szívünkbe, mint a tékozló fiú szívébe, akinek számára véget értek a nélkülözések, gondok és gyötrelmek, mert a legjobb, a legszeretőbb kézbe tette le további sorsát. Ez a cél, ahova kedves Vezetőnk mindnyájunkat el akar vezérelni: az önmegismerésen át a teljes meg-

téréshez és a megtérés által az atyai hajlékba, az üdvösség állapotába, a szabad szellem fokozatára.

Szeretettel kínáljuk meg ebben a könyvben t. olvasóinkat azokkal az égi ajándékokkal, amelyek őket ehhez a vágyva vágyott célhoz közelebb vinni alkalmasak.

Budapest, 1935. április hó.

A KIADÓK.

VÉGZET ÉS SZABAD AKARAT. (**)

Kérdés: A végzet és a szabad akarat látszólag ellentmondanak egymásnak; hol végződik az egyik és hol kezdődik a másik?

Felelet: Szabad akarat is van, meg végzet is van. A szabad akaratot azonban korlátok közé szorítják azok az eshetőségek és lehetőségek, amelyek az ember mozgási szabadságát, mint megszerzettet, jóval, vagy rosszal körülveszik. A szabad akarat korlátozott, mert hiába mondja valaki, hogy szabad, mégsem rendelkezik azzal a mozgási szabadsággal, amelyet értelmével nagyjából befut, azonban az ereje még nem elegendő hozzá. Az értelmével és vágyaival t.i. messzebb hathat az ember, mint amennyit lelke erőivel elér. Így tehát természetszerűen korlátok képződnek körülötte. Mert az emberi lélek szabad ugyan, részére az egész mindenség nyitva áll, de *önmagából kell mindazokat az erőket összeszednie*, amelyek őt az univerzum minden részében és az ismeretek egész világában fenntartani és hordozni lesznek hivatottak. Tehát dacára annak, hogy meg van adva az embernek a szabad akarat, mégsem képes a tőle erőben távol eső dolgokat a maga hatásköre alá vonni, ameddig nem rendelkezik a megfelelő erőmennyiséggel. Egyszóval az ember csak annyira képes, amennyire erővel rendelkezik. Szabad akaratának határait tehát az ő egyénisége szabja meg; bukottsága és fogyatékosága arányában ezek a határok mindig szűkebb mozgási lehetőséget biztosítanak számára. Képzeld az ember-szellemet mint fényközpontot, amely csak akkora területet tud fényével bevilágítani, amekkora fényereje van; erősebb fény nagyobb, gyengébb fény kisebb kört sugároz be; ez a terület át van hatva a fényforrás fényének elemeivel; ezen a fénykörön belül nála kisebb fényforrás nem érvényesülhet, mert a nagyobb fény elnyeli a kisebbet.

Epp így van az emberszellemmel is. Amekkora kört a maga erejével és világosságával áthatni képes, annak a körnek a határáig szabad az ő akarata. De valamint a fényforrás sem sugározza be egyenlő fénymennyiséggel a kör egész területét, ha-

nem ahol már gyérül a fény, ott erősebb lesz a sötétség, míg lassan minden fény kialszik és a sötétség lesz úrrá a fény fölött, éppúgy van a szellem is azokkal a lehetőségekkel és eshetőségekkel, amelyek felett a szabad akarata már nem képes győzedelmeskedni. Itt kezdődik a végzet hatása. A világosság és a sötétség érintkezési vonalán a fény küzdelmet fejt ki, hogy áthassa a sötétséget.

Éppúgy a szellem is a maga gondolat- és érzésvilágával viaskodik azokkal a hatalmakkal, melyekkel az akaraterejével még megbirkózni nem képes; szeretné érzéseivel és gondolataival áthatni azokat is, de nem képes rá, nem tudja azokat bevilágítani, nem tudja felbontani, *mert nem is tudja mi volt ott a homályban*, tehát nem is képes úrrá lenni fölötte. S miután ez a határvonal az ember tudatában mintegy homályt képez, amelyen nem tud keresztülhatolni, azért van szüksége az isteni segítségre, hogy amit a saját fényével nem tudott bevilágítani, összekapcsolva magát Isten erejével, így erőben megnövekedve áthathassa azt, s legyőzhesse az addig áthatolhatatlan határokat. Lehet az, ami abban a homályban van, az ő részére jó is, meg rossz is; de ő azt nem tudhatja, mert a jó és rossz között ott már nem tud különbséget tenni, éppen mert sötétség veszi körül, amelyen nem képes keresztülhatolni.

Itt vannak azok az ütközőpontok, ahol a lehetőségeket a léleknek a maga egyéni erejével lehet jóra is fordítani. Sokszor azonban hiába akarjuk a legjobbat és a leghelyesebbet is - ami t.i. az ő ítélete szerint helyes, de Isten szerint, aki ura az eshetőségeknek és a jövőnek, talán nem az. Mert hiszen ő intézi az emberek és szellemek sorsát; ő oldhat és bonthat olyan lehetőségeket, amelyeket az ember a maga bölcsességével soha fel nem bonthat. Hiszen amit az ember jónak ítél, az lehet rossz is az Isten szempontjából tekintve. Mert az embernek és szellemnek csak annyi világossága és annyi hatóereje van, amennyivel mindig csak a hozzá legközelebb álló eshetőségeket tudja felbontani, a messzebb fekvők felbontására pedig merő-

ben képtelen. Ezért szükséges a hit. Hogyha az ember bölcsesége és tudása oly messzire hatna, hogy bevilágíthatná az eshetőségek világának legmesszebb eső tájait is, nem lenne szüksége a hitre, mert akkor az ember maga is isteni tulajdonságokkal rendelkezne.

Mivel azonban az ember bukott lény, mindig újra meg újra bukásának következményeibe botlik bele, és ezekből a következményekből magának új eshetőségeket teremt, amelyek az ütközések folytán, mint valami új jelen, az ő lelkéből új világosságokat, új hatóerőket termelnek ki. *Ebben fekszik tehát a szabad akarat korlátozott volta, hogy a végzet ott áll mindig azokban az eshetőségekben, amelyeket a szellem a meglévő tényekből a maga részére életre hívott.* Mert az ember lelke a földi életből csak egy részével vesz tudomást, mivel mindig csak egy része van kifelé fordítva. Mivel pedig az emberi léleknek sok része, azaz sok oldala van, s mint ahogyan a gyémántcsiszolók sokoldalúra csiszolják a gyémántkristályokat, hogy azok a fényt annál szebben és tökéletesebben verjék vissza: éppúgy az emberi lélek is minél több oldalról van kicsiszolva és simábbá téve, annál több oldalról sugározza vissza az isteni világosságot, és annál szebb és boldogítóbb életet tud élni. Ezért szükséges, hogy a lélek minden oldalról kicsiszolattassék, jóllehet minden egyes csiszolás ütközéssel, szenvedéssel jár.

Így van az, hogy hiába gondolja el az ember, hogy „én most az én életutamon így meg így megyek végig, mert én azt így találom jónak”, azaz valami elvet állít maga elé, s aszerint igyekszik élni. Mert *elfeledkezik arról, helyesebben nincs is tudomása róla, hogy az ő szabad akaratát körülvevő végzet-gyűrűben az elmúlt cselekvések által létrehozott milyen eshetőségekkel fog találkozni a lelke. Tudniillik a végzet-gyűrűben mindig önmagával, az önmaga lelkének részecskéivel találkozik az egyén, mert azok az eshetőségek, amelyek őt a tudattalanban, vagyis*

az elkövetkezendőkben várják (a jövő), amelyeket még nem ismer, amelyeket még át nem hatott, mind a múltnak termékei. Az isteni gondviselés és szeretet úgy intézi, hogy ami tőle távol, tőle idegen, amire még nem érzékeny, tehát amiből még tanulságot kivonni nem tudna, azzal még nem is találkozik, (habár ő hozta is azokat, mint következményeket létre), mert ezek az eshetőségek még nem alakultak ki, még nem értek meg az ő számára.

Tehát a végzetben, azaz az eshetőségekben mindig önmagával találkozik a lélek, mindig önmagát látja viszont a végzetben, amely az ő jövődjéje. Amiben az emberszemlélet megakad, és úgy fejezi ki magát, hogy elbukott benne, az az ő számára még fennálló következmény volt, olyan eshetőség, amelyet még nem győzött le, amin még nem hatolt keresztül az akaratával, nem hajtotta az akaratára alá. Ez az ő számára még meg nem hódított terület. Ez az a bizonyos végzet, amely elől sokszor nem lehet kitérni.

Jöhetnek dolgok, amelyekben a lélek már száz százalékgig perfekt; ezen a téren nem érheti öt végzetszerű meglepetés; vannak azonban csak ötven százalékgig meghódított területek, ahol ötven százalékgig eshetőség van ugyan arra, hogy a lélek keresztülhatoljon rajtuk a saját erejével, de ötven százalékgig fennáll az a lehetőség, hogy úrrá lesznek fölötté azok az érzések és gondolatok, amelyek még nincsenek tökéletesen áthatva az ő akaratával. Itt tehát a lélek vacillál hol jobbra, hol balra, míg végre az egyik eshetőség bekövetkezik. Mert a léleknek cselekednie kell vagy azt, amit szeretne, vagy azt, amit nem akarna. Azonban nem mindig bizonyos, hogy nem éppen az válik-e javára és előhaladására, amit cselekedni nem akart, és ha úgy cselekedett volna, ahogyan szeretne volna, nem az lett volna-e neki hátrányára?! Sokszor beleesik a lélek olyan dolgokba, - illetőleg belekergetik őt az események, a körülötte sorakozó lehetőségek olyan helyzetekbe - hogy nem is tehet másként, bár az, ahogyan cselekedni kényszerül, neki nem rokonszenves. Ezek

mindig következményei a múltnak, és *mint következmények élik ki magukat a lélek körül, hogy a lélek felismerje a múltjának hibáit.*

Nem szükség tudnia azt, hogy ez így van, de azokból a következményekből, amelyek mint tények ott állnak előtte, - akár az önmaga által elkövetett okok, akár a másoktól elszenvedett hatások idézték légyen is azokat elő - a lélek leszűri a tanulságokat, s mikor látja, hogy hol volt a hiba és a tévedés, akkor lassanként urává lesz ezeknek az addig még nem uralt eshetőségeknek is. Mert az ilyen tanulság a lélekbe mélyen belevési a maga igazságát s ez az igazság lassanként természetévé válik. Az emberi lélek nem csupán nagy, vázlatos képekből áll, hanem a legapróbb részletekig kidolgozza a saját természetét; és ahol hiányát érzi az isteni tökéletességnek és a szeretet törvényének, ott mindig tapasztalni fogja a küzdelem szükséges voltát a hiányok pótlása végett. És minél finomabb, minél érzékenyebb az észretevő képessége, annál jobban indítatva érzi magát a lélek, hogy pontról pontra beledolgozza magát az Isten törvényébe, mert érzi, hogy mennyire szükséges az a lélek boldogságának és békéjének megalapozására.

Tehát a lélek nem éri be a nagy, vázlatos vonalakkal való dolgozással, mert a lélek fejlődése megkívánja, hogy a legapróbb részletekig az isteni igazság és szeretet legyen úrrá a természetében, mert ahol hiánya van ennek az isteni tulajdonságnak, ott boldogtalanság és szenvedés tölti ki a hiányt. **És mindaddig, amíg az egyén ezeket a hiányokat be nem töltötte ilyen apró, tökéletes árnyalatokkal, és természetének minden részét és lelkének valamennyi vágyát és érzését arra a színvonalra nem emelte, addig mindig tanulnia kell.** Ehhez pedig a körülötte képződő események és lehetőségek ezer meg ezer alkalommal szolgálnak, hogy belőlük a szükséges tanulságokat kivonja. Ezek is a *végzet* nagy gyűjtőfogalma alá tartozó jelenségek, amelyek ellen nem lehet tenni, mert *az ember a végzetét meg nem másíthatja, mert az Isten akarata. Mert az*

Isten azt akarja, hogy az ember lelke mindig tökéletesebbé, színesebbé, boldogabbá legyen. Az Isten akarata mindig jó, mert mindig a legjobbat adja. Mert a Gondviselés keze úgy sorakoztatja az eshetőségeket a lélek körül, hogy ez mindig megtalálhassa bennük azokat a tápláló konzekvenciákat, amelyek őt fényben és erőben előresegítik, hogy mindig nagyobb és nagyobb tért hódíthasson meg az ismeretlenből.

A lélek fejlettsége tulajdonképpen abban áll, hogy a legapróbb részletekig tökéletes tudjon lenni, hogy t.i. mindenben a legnagyobb szerűbbet; a leghelyesebbet, a legcélravezetőbbet tudja nyújtani az ő szellem- és, embertestvéreinek, hogy az így reá visszaverődő hatást mint boldogságot élvezhesse.

S amikor már a lélek a legapróbb részletekig tökéletességre tudja vinni az ő tevékenykedését, akkor egyúttal a végzetnek az eshetőségekben rejtőzködő félelmetes árnyai megszűnnek, úgy hogy nem találkozik többé a végzetben árnyakkal, hanem kellemes és boldogító eredményekkel, mert az ő lelke körül ilyen eshetőségek csoportosulnak. **Ezzel azután betelik az Isten szerint való végzete, mert az Isten végzete teremtett szellemeivel szemben az, hogy nekik boldogságot nyújtson.** Ez a természet szerinti rendes folyamat a fejlődő szellemre nézve.

Más azonban az eset, ha bizonyos fokozatot elért szellem munkát vállal a nála alacsonyabb rendű szellemek között, s azért felölti magára azoknak a törvényét, és így magára veszi annak a világnak eshetőségeit is, helyesebben azoknak a szellemeknek, annak a fokozatnak az eshetőségeit, amelyekbe alámerül. Mivel ezek az eshetőségek az ő számára rémesek és súlyosak (mert ezek az eshetőségek nem az ő tisztább lelkének a kivetítései), azért ránézve a vállalt munkában sokszor nagy küzdelmek és súlyos megpróbáltatások húzódnak meg.

De az eredmény tekintetében nem azt keresi ilyenkor az Igazság, milyen szenvedéseket kellett átélnie a küzdelemben a nagyobb tökéletességű léleknek, hanem hogy mennyi világosságot vetett az árnyakra és mennyit dolgozott föl azoknak ke-

ménységéből és érdességéből. Krisztus lelke a legmélyebbre hajolt alá, a legmélyebben álló emberekért, akiknek a lelkében a leggonoszabb érzések nyilatkoztak meg. Erre a legmélyebb földi pontra is lehajolt, innen is ki akarja szabadítani az emberi lelket szenvedéseinek példájával, azzal, hogy megvilágította a durva eshetőségeket, amelyek az Igazság törvényében ott állnak az emberi lélek előtt, hogy a kárhozatnak, a nehéz szenvedéseknek egész tengerével borítsák el a lelkeket, amelyek ezeket életre hívták és továbbéltették.

Mert hiszen ha valaki bűnt cselekszik, szaporítja a bűnök tömegét és megerősíti, súlyosabbá teszi azoknak következményeit. Az Úr pedig ezeket a következményeket szenvedte el anélkül, hogy a lelkében egyetlen neheztelő érzés ébredt volna azok iránt, akik őt szenvedtették és megfeszítették. Mert az ő szeretete annyira tökéletes volt, hogy fölbontotta a gyűlöletnek ezeket az áthatolhatatlan, sötét szikláit, és azokat a lelkeket, akik rabságban voltak ezekben a sziklákban, igyekezett kiszabadítani a hitnek és reménységnek rájuk bocsátott sugaraival, amelyeket a Szeretet adott az ő lelkéből, hogy a kárhozottak lelkében hitet és szeretetet ébresszen.

Mert az ilyen mélyen bukott szellemek az ő áldozatát semmiképpen nem tudják viszonzni, még megérteni sem, csak a hatásokat tudják elfogadni, amely hatások őket jobb állapotba helyezik.

Így van ez minden lélekkel, aki az Urat követni kívánja, ha már bizonyos színvonalat elért és képes arra, hogy felöltözze egy nálánál alacsonyabb fokozat fluidjait, és annak eshetőségeit szeretetből elhordozza. Ez már *áldozatot* jelent. Mert ezen a világon, ahol még a Legfelségesebbet is megkísértette e gonosz világ szellemi elve, az önzésnek, a hatalmaskodásnak, az uralomváagnak, a megtorlásnak gonosz szelleme mindazokat megkísérti, akik immár kinőttek ebből a világból, de nemesebb célok érdekében újlag magukra öltik e világ fluidjait. Mert ennek a világnak ez a levegője, ez az „igazsága”. Annak a lé-

leknek, aki magasabb rendű igazsággal rendelkezik, legelső sorban önmagával kell a harcot megküzdenie, az önmaga természetével, amely most már - miután e világ fluidjait magára öltötte - az ő énjének egy részét képezi, ami őt körülveszi. És amikor megharcolta ezt a harcot, ez a legyőzött erő ott marad abban a világban, hogy benne szétszolva, annak a világnak a jobb felé haladó szellemi erőit gyarapítsa, és egy új törvényt alkosson abban a világban, amely felszívja és összeszedi mindazokat a lelkeket, akik már-már kinőni készülnek ebből az atmoszférából, mert a lelkük már megérett a magasabb igazság befogadására.

Akik így hozzájárulnak a természet feljavításához a maguk természetével, azok számára az így elért eredmény jelenti az igazi gazdagságot, erőt, hatalmat, boldogságot, mert ez elvezíthetetlenül az övék. Akik ezt megértik és megérik, és át tudják fogni, azok nem egyszer a saját elhatározásukból vállalkoznak erejüket meghaladó munkára, amit maguktól semmiképpen sem tudnának véghezvinni, de Isten segítségével véghezviszik, mert Isten akaratában tevékenykednek. Így nyernek magyarázatot sokszor azok az esetek, amikor azt mondjátok valakiről, hogy nem rossz, nem gonosz hajlamú ember és mégis sokat kell szenvednie ok nélkül. Mert nem mindenki azért szenved, mintha ő gonosz volna, hanem mert a krisztusi eszméhez való hűségében szemben találja magával a gonoszt, azaz annak megszemélyesítőit. Ilyenkor azt is szokták az emberek mondani, hogy az Isten akaratából szenved. De ez nem igaz, mert Isten nem akarja, hogy a jó szenvedjen, és azt sárba tiporják, hanem hogy a benne lévő igaz jó hasznára legyen még bántalmazóinak is. Mivel azonban a gonosznak csak úgy lehet megtérnie, ha valaki szenved érte, tehát a jó áldozatul adja az ő szenvedéseit, hogy az Úr szeretete megvalósulhasson. Tehát a jó azért szenved, hogy a végeredmény, vagyis a gonosznak jóvá levése, az Isten akaratát megvalósulhasson.

„Boldogok, akik az igazságért szenvednek, boldogok a békeségre igyekezők, boldogok, akik sírnak és boldogok a szegények”, **egyszóval boldogok mindazok, akik olyan helyzetekbe és állapotokba kerülnek a földön, hogy az ő hitükről, szeretetükről és Istenben való bizalmukról és reményükről próbára tételnek és ebből a próbatételből többé-kevésbé sértetlenül kerülnek ki.**

Hiszen az Isten nem a kegyetlenség, hanem a szeretet Istene; és ha ideig-óráig meg is engedi, hogy az igazak szenvedjenek a gonosztól, ez nem azért történik, mintha ő gyönyörködnék az igazak könnyeiben és fájdalmaiban, hanem igenis gyönyörködik az ő hitükben, hűségükben és a megpróbáltatások dacára is hozzá való törhetetlen ragaszkodásukban. Mert ez az igazi bizonyosságtétel az Isten iránt való szeretetről. Így van ez a lelkek egymás közötti viszonyában is: csak akkor tudja meg az egyik lélek a másikról, hogy igazán szereti őt és mindenképpen ragaszkodik hozzá, amikor nemcsak a jóban, hanem a rosszban is kitart mellette és hű marad hozzá.

Akinek már ilyen kipróbált, igazi és hűséges szeretete van, a felett a sátán elveszti uralmát és befolyását. Ez az a *„tűzben megpróbáltatott arany”*.

*

Tehát van szabad akarat és van végzet és egyik a másiknak hatáskörét nem semmisíti meg.

*

A földi világban van egy látszatigazság, és van egy valódi igazság. A kimondott látszatigazság (emberi törvények, társadalmi formák, elítélések, megszokottságok) nem más, mint irtott út a rengetegben, amelyen azok haladnak, akik egy pillanatig sem képesek a maguk erejéből megállni, mert azonnal megszedülnek és eltévednek, mihelyt nem a kivágott, kiirtott úton haladnak. Ez a betű szerint való igazság. A valódi igazság pedig az, amit az öntudatos léleknek önmagában kell éreznie, az Istennel való összekapcsolódás folytán. Az ilyen öntudatos lélek mindig

a magasabb rendű igazságot tartja szem előtt, t.i. a szeretet igazságát; amely behatol a részletekbe, behatol az életbe, és a legkisebb, a leghitványabbnak látszó helyzetet is megragadja, megtisztítja, feljebb emeli magasabb világokba és körzetekbe, ahova még nem tud a gondolat eljutni, azaz még nem tudja, hogy jót cselekszik-e, de minden esetre törekszik Istennek engedelmessé válni.

Aki így gondolkodik, az eleven kapcsolatot nyer a láthatatlan világgal, a gondviselést, az isteni kegyelmet hordozó őrszellemeikkel, - mert ezek az Isten kegyelmének hordozói. És ezeken keresztül és ezek segítségével a lélek olyan világokba, olyan érzésbeli és helyzet-szférákba képes emelkedni, amelyekben mindig megkapja a neki legszükségesebb erőt és világosságot, hogy azt cselekedje, ami javára válik, még akkor is, ha az talán szenvedést, vagy megpróbáltatást jelentene számára. Mert még ilyenkor is mindig a leghelyesebb, a legjobb megoldást találja meg úgy önmaga, mint mások részére. A szeretet a legmagasabb rendű törvény, a legboldogítóbb hatalom. Valamint, ha a világosságból csak egy sugár esik is a sötét földre, már megvilágítja, és járhatóvá teszi az utakat, úgy a szeretetnek is ha csak egy sugara esik is az élet útjára, az Isten kegyelmének csak egyetlen biztató sugara éri is a lelket: máris könnyebben tudja magát tájékozni és sokkal könnyebbnek érzi az életet, mint hogyha a rideg igazság mennydörgő törvénye sújtana feléje. **Eszerint akiben jóakarát van, az mindenképpen közelebb van az Istenhez, mint aki a betű igazságához ragaszkodik és hidegen, mereven elzárkózik attól a kegyelemtől, amely a rosszat is jóváteheti.** Mert ha a rideg igazságnál állapodtok meg, akkor arra a végkövetkeztetésre juttok, hogy miután minden betegség a bűn következménye, ennél fogva a betegnek nincs joga arra, hogy gyógyítsák és ápolják, mert a bűnért bűnhődés jár ki. Vagy, hogy mivel minden nyomorúság a gonoszság következménye, tehát a szegények, az elhagyottak nem igényelhetik, hogy őket felkarolják, mert ők egyszerűen a bű-

neik következményeit viselik. **Ez a karma törvénye, a pogány világ igazsága, amelyből kifolyólag alkotta meg a pogány világ a kasztrendszer, azt az elvet, mely szerint minden lélek csak a maga fejlődési fokozata szerinti kasztban ölthet testet.**

Ezeknek fogalmuk sincs arról, hogy mi a kegyelem, mi a szeretet, mi az Isten szeretete, amely a világot fenntartja. Tehát megrogzították az igazságot, de önmagukat is lerogzították egy ponthoz, ami őket teljesen agyonsújtotta. S mindaddig ebben a helyzetben is maradnak, amíg a lelkük meg nem óhajtja az igazságnak egy nagyobb, magasabb rendű fokozatát, ameddig a lelkük könnyezve nem keresi ebből a rideg igazságból való kiszabadulást. Ameddig meg nem tanulja, hogy jog és igazság szerint igenis minden lélek egyformán nyomorúságra, szegénységre és betegségre születik a földre, és csupán a Kegyelem az, ami az embert a napos oldalra is tereli és megengedi, hogy a nap a vétkezőkre, a hibázókra is süssön. Mikor ezeket megtanulja, és maga is megpróbálja nemcsak okozni, de elviselni is a szenvedést, akkor látja a lélek, milyen nagy szükség van az Istenre, a szerető Atyára, azaz arra a magasabb rendű törvényre, amely hivatva van arra, hogy az alacsonyabb rendű igazságot feloldja és eloszlassa, mint a nap a ködöt.

A látszatigazság korlátokat von az ember köré, a Kegyelem azonban a korlátok közül kiemeli a lelket. Mert ha nincs Kegyelem, mindenkinek el kell vesznie, mert nincs egyetlen igaz ember sem a világon.

A BŰN EREDETE, KARMA, KEGYELEM, ÁLDOZAT.

(**)

Mi a bűn fogalma? Ti földi emberek általában azt mondjátok, hogy az a bűn, ami rossz. A bűnt azonban csak akkor ismeritek fel, amikor a következményeket érzitek, a hatások súlya alatt nyögtök. És mivel a ti részetekre a földön csak a durva hatások válnak érezhetőkké, így csak a durva tévedéseket, a kifejlődött

határozott rosszat jelölitek ezzel a szóval, hogy: *bűn*. Mivel azonban az ember lelke nem tiszta, hanem át meg át van szöve tévedésekkel, ezek a tévedések helytelen felfogásokra, a dolgok helytelen megállapítására vezetnek, és így ameddig nem érzitek, hogy következményeiben tulajdonképpen mi a jó és mi a rossz, addig nem lehet helyes fogalmatok a bűnről sem.

Az ember általában véve bűnben fogantatott, amint meg van írva. Maga az a fluid, amelybe az emberszellem öltözik, a tévedésnek, a bűnnek olyan fejleményeivel van át- meg átszöve, hogy az emberi szellemet, aki ezekbe a fluidokba bele lesz kebelezve, hogyha még oly tiszta volna is, az őt körülvevő természet hibásnak bélyegzi és minősíti. **Ezért amit úgy neveznek, hogy „eredendő bűn”, az az embernek olyan általános járuléka, amely alól nincs egyetlen kivétel sem. Már a születés által, a megfertőzött természet-fluidokba való bekebelezés által is minden ember bűnös.**

Miután így minden ember bűnös és mivel a bűn őbenne van, ennél fogva úgyszólván ismeretlen dolog előtte a bűn az első pillanatra, és tisztának és ártatlannak látszik önmaga előtt is mindaddig, míg ezek a téves részek az életben hatásokat nem váltanak ki, vagyis ki nem domborodnak. Amikor az emberben lévő bűn hatásokat gyakorol a világra, a másik emberre, sőt önmagára is, ezek a hatások eszméltetik az embert. Mert hiszen az embernek mindent meg kell tanulnia a földön, mert a tudatlanság, az a bizonyos sötétség, amelyben az emberszellem tévelyeg, már maga is ezer meg ezer veszélyt rejt magában.

Ezeknek a hatásoknak világosságot ébresztő folyamata az, amit a szellem megismerésének nevezünk, amely megismerés élet-ről-életre fejlődik, új meg új tudáshoz jut, tudásával részletezi, vagyis különválasztja a jót a rossztól, hogy a jót megtartsa, a rosszat pedig elvesse, azaz a meglevő rosszból minden jót, ami csak abból megmenthető, felhasználjon, a rosszat pedig, mint feleslegeset, megszüntesse.

Ennek a fejlődésnek menetében, amit nagy általánosságban az egész emberiség fejlődésének lehet nevezni, lépten nyomon ott vannak a bűnök, a hibák. **Szorosabb értelemben véve a bűnt úgy határozhatnák meg, hogy az a megismert rosszhoz való ragaszkodás, a megismert rosszban való továbbfejlődés és megátalkodottság.** Ezért kell az embernek sokszor születnie, hogy a rosszat rossznak ismerje meg, és a jót mint jót teljesen a tudatába vegye, asszimilálja.

Ameddig a csoport hibáiból, tévedéseiből ki nem nőtt az emberszellem, mindaddig a csoportban van a helye és a csoporttal együtt fejlődik; mikor azonban túlhalad az átlag fokozaton a rosszban, vagy felülemelkedik az átlag fokozaton a jóban, akkor kikerül a csoportból. Ha a megismert rosszat, vagyis a benne tudatossá vált rosszat elhagyni nem hajlandó a lélek, akkor ő maga válik rosszá, s akkor, mivel a csoport mindig feljebb emelkedik, s annak színvonala magasabbra kerül, mint ő: ő mélyebbre esik alá, aminek az a következménye, hogy folyton ritkul számára a lehetőség arra, hogy testet öltjön, vagyis hogy a fejlődés menetébe bekapcsolódjék. Viszont az a szellem, aki a megismert jóhoz minden erejével ragaszkodva a tudatossá vált rosszat magáról nagy igyekezettel leveti, elhagyja a csoportot és annak színvonala fölé emelkedik.

Így válik el folyton a jó a rossztól a csoportban való súrlódás és ütközés folytán, és ezek a súrlódások és ütközések adják meg a lelkeknek a különböző tapasztalatokat. *Hol van mindebben az ú.n. karma és a kegyelem igazsága?* A karma, a szemet-szemért, fogat-fogért törvény azt mutatja, hogy az embernek minden tévedése és bűne azokban a következményekben üt reá vissza, amelyeket a földön, testi életében mint hatást kiváltott és rögzített. Tehát ezeket a hatásokat, ezt a meglévő rosszat el kell takarítania, mert ezek az ő szenvedéseinek maradékai, amelyektől szabadulnia kell, mint olyan dolgoktól, amelyek nem ütnek meg azt a mértéket, amelyet a szellem fokozatának be kell töltenie; (olyan szellemnek t.i. aki többször is jön testet

ölni a földre, mivel ezekre a testöltésekre szüksége van). Tehát itt a földi világban elhelyezett rosszat meg kell semmisítenie, és fel kell bontania, hogy ebből a meglévő rosszból a megismert jó elve szerint jót alakítson ki magának. ***Meddig szükséges az embernek a karma igazsága? Ameddig le nem vonta belőle a tanulságot és meg nem tért. Addig, ameddig az emberszellemnek szüksége van azokra a tanulságokra, amelyeket csak tapasztalat útján tud megszerezni és ameddig csak ezen az úton tudja elfogadni az igazságot.*** Tehát eddig a karma nevelő hatása.

Azonban amikor az emberszellem természetében a különböző tapasztalatok következményeképpen felmerül annak a tudata, hogy hibás és helytelen úton halad az ő elveivel, és érzékennyé válik a lelke a hit iránt s keresni, kutatni kezd a láthatatlan világban azok után a lehetőségek után, amelyeken keresztül tévedéseinek következményeitől megszabadulhatna: akkor már a karma durva törvényéből kinőtt, s hitével Isten felé orientálódik. Ez a hite őt félénkké teszi, elővigyázatossá lesz és kezdenek a léleknek azok a finomabb érzékszervei kinőni, amelyeknek az a hivatásuk, hogy még mielőtt valamit cselekednék, máris megfontolás tárgyává tegye és tájékozódjék az iránt, hogy annak, amit tenni szándékozik, vajon jó vagy rossz lesz-e a következménye?

Ha ilyen esetben egy nála felvilágosultabb, vagy nála magasabb rendűnek hitt személy szavát és véleményét fogadja el irányadóul és azt (sokszor vakon) követi, előáll a vakhit, az a primitív hit, amely még a későbbi fejlődés folyamán is érezteti hatását. De azért mégis csak hisz és lelki életet él, mert rájött a tapasztalatok révén, hogy nem mind jó az, amit az ember a maga szűk értelmével jónak ítél, hanem a dolgok mögé kíván látni és keresi a láthatatlan világot, mert megsejti az ő primitív hitével, hogy a láthatatlan világból indul ki minden és abban vannak azok az eshetőségek, amelyek őt jóra vagy rosszra vezérelhetik. Ezeket a lelkeket, akik hisznek, már lehet a jóban előre-

vezetni. Nem mintha ezek már minden rossztól mentesek volnának, hanem mert az igazság már gyökeret vert a lelkükben, tehát már inkább lelkiek, mint testiek és igyekeznek a jobb felé orientálódni, mert tudják, hogy ha a rosszabbat választják, akkor nagyon sok szenvedés vár rájuk, mivel a rossznak és a rossz következményeinek eltakarítása óriási fájdalmakkal és gyötrelmekkel jár.

Ezekkel szemben azok, akik ezeknek a fájdalomnak és szenvedéseknek dacára is megmaradnak a rosszban, mindig jobban-jobban lesüllyednek, és mindig többet szenvednek; de éppen megátalkodottságuk folytán folytonosan veszítenek is érzékenységükből és tájékozódási képességükből, mert a rossz, a téves, a bűn mindig vastagabb kéreggel vonja be a lelküket. Ezekről mindig távolabb és távolabb esik annak a lehetősége, hogy testet ölthessenek. Mert a földi élet sem a hibáktól megtisztult szellemeknek, sem pedig a hibákba mind mélyebben süllyedő szellemeknek nem fejlődési állomása. Azt lehetne mondani, hogy a mennyek országának a melegháza. Az emberi lélek teljesen meg van tévedve és éppen ellentétes természete folytán lefelé irányuló forgást vesz fel, azaz az élet első megmozdulásában nem felfelé, a jobb felé, hanem lefelé, a rossz felé irányul az első megmozdulása. Ezért fokról-fokra fel kell ébrednie a szellemnek a megismerés által, hogy úrrá legyen tévedező természetén és megismerje a jót, az igazat, hogy ebből a jóból és igazból táplálkozva, a saját életében is a megismert jót és igazat tudja érvényesíteni, hogy az váljék lelki természetévé.

A lélekben milliárd és milliárd éter-atom van és a testben megszámlálhatatlan mennyiségű sejtek, amelyek percről-percre megújulnak. E folytonos megújulás útján ezekben a sejtekben és atomokban lévő életprincípiumban a legkisebb homály, a legkisebb tévedés is felszínre kerül, és ez örök változandóság közepette az emberszemlel maga sem tudja megítélni, milyen természetbe van beágyazva. Csak a következményekből látja,

hogy tulajdonképpen ki ő. Ez mindaddig nem is végezheti azt a munkát, amellyel önmagát atomról atomra át kell alakítania, amíg önmagát meg nem ismeri.

Ezért van szükség, hogy egy ideiglenes állapotban, az anyagban, mint valami tükörképben önmagát viszontláthassa, hogy a saját hajlamait szemlélhesse azokban az eseményekben és következményekben, amelyeket ő maga hívott életre, és amelyekből a szükséges tanulságokat le kell vonnia.^{2*}

A léleknek minden állapotában különféle vágyak és törekvések kelnek életre. Ezek a vágyak és törekvések mind bizonyos boldogságra, bizonyos fokú megelégedettségre és békére irányulnak. Ámde itt a földön minden lélek csak annyit érhet el törvényes úton-módon a jóból, amennyit ő maga adott a világnak, amennyi jót megteremtett, amennyi jót ő testbe öltöztetett, vagyis uralkodóvá tett földi életében. Minden lélek, aki testet ölt, magával hozza az ő lelki és természeti járulékait is a földre, amiket az ő itt tartózkodása idejére mint lelkének megpróbáltatási és fejlődési lehetőségeit és mint az ő testének táplálékát magából mintegy kiizzad.

De az ember téves természetében azt hiszi, hogy neki mindenhez joga van, amit meglát és magára nézve kedvezőnek ítél; azért azokat minden körülmények között meg akarja szerezni magának, mert azt hiszi, hogy azok birtokában boldog lesz. A lélek ösztönös visszaemlékezése ez abból az életből, amikor még nem volt megfertőzve a tévedéstől, a büntől. A gazdagság, a fényűzés, a pompa, a jólét, az öröm: mind-mind az ember lelkében megmaradt emlékek abból a világból, amelyben a

² * Az a folytonos megújulás, amely úgy a lelki, mint a testi szervezetében újra meg újra felszínre hozza az egyes atomokat és sejteket, aszerint gyorsabb vagy lassúbb, amilyen intenzív az emberszellemnek a tevékenysége. És az ezekben az atomokban és sejtekben rejlő homály (tévedező, bűnös tendencia) olyan mértékben válik előtte tudatossá, amily mértékben jót ad az őt környező világnak.

Ezért fontos a tevékeny élet és ezért visz előre gyorsabb fejlődési iramban a jó elvének gyakorlása.

bűnbeesés előtt élt. Minden igyekezetével és akaratával azt szeretné ismét visszaszerezni. A lehetőségeket azonban elvesztette hozzá bűnei és tévedései következtében. Annyival kell tehát megelégednie, amennyit a föld egyáltalában nyújthat. És éppen mivel az emberek elkapkodják egymás elől a kívánatos dolgokat, mert nem akarnak, és nem tudnak megelégedni azzal, ami nekik kijár, hanem erőszakkal veszik el egymás járandóságait, azért van a földön nagyobb szegénység és nagyobb gazdagság, mint amennyit egy-egy lélek a maga fokozata szerint elő tudna teremteni.

Az igazság azonban az, hogy amennyit elvettél mástól, azt magadtól vetted el, mert vissza kell adnod, akár akarod, akár sem. Minden, ami a másé, ami az embert meg nem illeti, amit nem a maga szorgalmával, vagy a szeretetnek ajándékképpen nyert, égeti, kínozza és gyötri a lelket. Mivel pedig az emberi lélek minden hibáját, minden tévelygését élethez juttatja, vagyis szerepet ad neki azáltal, hogy minden vágyát minden áron kielégíteni törekszik, azért érettebb korában mindenesetre meg kell kóstonia azokat a nagy szenvedéseket, amelyeknek segítségével a természettörvény megmagyarázza neki, hogy nem az övé volt az, amit a saját élvezetére gonoszul elharácsol. Ilyenkor a lélek szeretne menekülni azoktól a javaktól, amelyek neki kínokat okoznak és a szenvedések világában önmagának tesz szemrehányásokat és inkább mindent elhagy, még azt is, ami neki járna, sőt szívesen magára veszi a szenvedéseket, a gyötördéseket és a szegénységet, csakhogy a természettörvényt kiengesztelje.

Sokszor csak ösztönösen cselekszi ezt. De ki mondaná, hogy ezzel jóvátett valamit? Tett-e valamit jóvá az, aki elvette a másiktól élet járulékait, ha később a természettörvény kényszere folytán visszaadja azokat, helyesebben nem is adja vissza, hanem elveszi tőle a természettörvény? Mert mindent, amit nem az adott, vissza is vesz egy következő testöltésben. Tehát a lélek nem tett jóvá semmit, csak szerzett egy tapasztalatot, egy

lépést tett az előhaladásban azáltal, hogy levonta azt a tanulságot, hogy nincs joga elvenni a másét.

Így a lélek megtanulja, hogy csak becsületes, törvényes úton szerezheti meg gonosz következmények nélkül azokat a dolgokat, amelyek előtte kívánatosak, amelyekben öröme telik. Eképpen megvilágosodik a lélek, s igazán elhiszi, hogy ez a jó út, amelyet most követ, mert a másiknak óriási szenvedések voltak a következményei. Tehát hiszi ezt és hitével csak azokhoz a lehetőségekhez ragaszkodik, amelyeket az élet kínál neki, s így megtanulja a kívánatos dolgok törvényes úton való megszerzését.

Testbeöltözésekor mindenesetre elfelejti ezt az ő szerzett megismerését, és amíg a másik hajlam megvan a lelkében, mindaddig el is fog térni ettől a megismeréstől s mindaddig lesz is az életében mit takarítania. És mindaddig, amíg ez a hajlama megvan, nem ütötte meg a lélek a törvényes fokozat mértékét. Abban a pillanatban azonban, amikor elérte a törvényes fokozatot, egy fokkal feljebb emelkedik azok által az ütközések által, amelyek őt különböző oldalokról ért szenvedések alakjában ebből a hajlamából, hibájából annyira meggyógyítják, hogy inkább lemond, mint hogy önző legyen.

De az embernek nemcsak egy hibája van; hiszen ott vannak az ő különböző bűnei: a gőg, bosszúállás, paráznaság, anyagiaság; és a lelke eme részeinek is mind fejlődniük kell. A régi hibák, bűnök és tévedések mindaddig kísértést jelentenek az ember lelkére nézve a földön, ameddig csak a hajlam megvan rájuk. Csak amikor már a hajlam is eltűnt a lélekből, akkor gyógyult meg egészen abból a hibából.

Az Isten kegyelme úgy rendezte be az emberi lelket, hogy benne a hiba mellett már ott van a szerény kis palánta, az égi jónak a lélekben elvetett magvacskája, amely mihelyt szóhoz juthat, mint erény jelentkezik. A kicsiny erények mellett azonban lehetnek nagy bűnök és tévedések. Nem az a karma és nem az a kegyelem, amit ti annak gondoltok. Ha az ember elültet egy

magot, pl. egy almamagot, abból nem lesz azonnal nemes fa, hanem csak piciny kis száracska nő ki belőle, amelyben senki sem is merheti föl az elkövetkezendő hatalmas almafát. Ezt a piciny növénykét még ápolni kell, karót kell melléje tűzni, hogy a szélvész le ne törje; folytonos vigyázás, ápolás, trágyázás szükséges, hogy megnövekedjék.

Így van ez az emberi lélekbe elültetett erény magvacskával is. *Azért, mert valaki elfogadja az isteni igazságot, még nem válik abban a pillanatban igaz emberré;* Az isteni igazság kicsiny magvacska, amely el van ültetve az emberi szívbe, de ennek még meg kell fogamzania, azután gondos ápolásra és kedvező időjárásra van szüksége, hogy nagy fa fejlődhessék belőle.

Nem egyszer a lélek azt hiszi a fejlődés folyamán magáról, hogy ő most már a világos tudás és megismerés birtokába jutott s erős hite van úgy, hogy nagyobb feladattal is megbirkózhat, s azt hiszi, hogy valamit jóvátehet, lelkéből a régi bűnt kimoshatja és kitisztíthatja. Ez azonban súlyos tévedés; *semmi sem mos le semmit, csak egyedül Isten kegyelme.* Azonban megerősödhetik a lélekben lévő jó növekedése által, az erények fejlődése által, amelyeknek kedvéért, hogy azok megnövekedhessenek, az Isten az egyént arra alkalmas körülmények közé állítja. Így p. o. a hitnek erényét, amely ma még csak vakhit, amellyel a lélek csupán hisz az ismeretlenben,^{3*} az Isten kegyelme megtisztíthatja és megerősítheti s mellé, mint gyenge palánta mellé erős karót állít, amelyhez ezt a gyenge palántát hozzákötözi, s mindaddig hozzákötözve tartja, míg ez a palánta meg nem erősödik. Akkor elveszi mellőle az isteni gondviselés a karót, és a kicsiny növénynek egyedül kell megállania az életben. Sokszor azonban nagyon erős viharok dúlnak: a múltnak árnyékai, a múltnak felébredt természete és az életbe belevetett hatásai

³ * S nem egyszer annyira megtéved az ember, hogy hisz az ismeretlen rosszban az ismeretlen jó helyett és azt arra a magaslatra állítja, mint az ismeretlen jót. Ebből látható, hogy *a hit még nem igazság, hanem csak az igazságra vezérlő út.*

olyan viharokat keltenek a kis fa körül, hogy megtörténhetik, hogy gyökerestül kitépik azt. De ha a kis csemete nem szűnik meg folyton Istenre tekinteni, és ha a vihar hajtogatja, lehajol egészen a földig, akkor a vihar nem szakíthatja ki. De ha egyedül akar megállni, akkor bizony sokszor tövestől tépi ki a vihar. Ilyképpen a lelkek nagyon sokszor próbálkoznak, sokszor megtörnek, és sokszor elbuknak. Különösen gyakori ez az utóbbi időkben, miután az isteni igazság külső ceremóniává vált és ez a külsőség a léleknek nem nyújtja azt az erőt, hogy meg tudjon a test viharáival küzdeni, mivel nem olyan erős a túlvilági életbe vetett hit, hogy magukat az alakiságokat a lélek teljes igazságnak és valóságnak hihetné. Így bizony nagyon sok lélek elbukott és kárt vallott és nagyon sok ilyen próbálkozó, ismét felemelkedő és aláeső lélek áll a bűnbocsánat kamrája, illetőleg előszobája előtt ahelyett, hogy a teljes megigazulás termébe sietne.

A bűnbocsánat pedig nem egyéb, mint csupán a következmények felfüggesztése. Mert ha Isten nem függesztené fel a következményeket, egyetlen lélek sem menekülhetne meg, mivel a bűn bünt nemz, s ha valaki bünt követ el és a következő alkalommal akarja azt rendbe hozni, akkor már az a bűn megsokasodott. Így hogyan tudná másod alkalommal megállani a helyét, ha a bűn előszörre is leverte őt a lábáról?

Így senki meg nem menekülhetne. Azonban Isten kegyelme a bűnbocsánat által a bűn erejét és hatását felfüggeszti, oly helyzetet, állapotot és eshetőségeidet teremtve a lélek körül, amelyeket nem ő maga hozott létre, amelyeken nem ő munkált, hanem amelyek mint Isten ajándékai sorakoznak köréje. Ezekben az Isten által létrehozott állapotokban a lélek új ismeretekre, új tapasztalataira tesz szert, és ezekben megerősödik, felfrissül, a szelleme megvilágosodik. Mikor aztán így teljesen felkészül, akkor találkozhat az általa létrehozott eredményekkel, s akkor lehet reménye rá, hogy legyőzheti azokat. Ilyenkor az eshetőség gyakran annyira kedvező, mint ötven a tízhez, azaz a lélek any-

nyira megerősödött, hogy ötszörte erősebb, mint a próba, mely eléje áll. Mert akinek van miből, az könnyebben fizet. **De mi je van neki? Tulajdonképpen most sem a magáéból, hanem az Isten által adottból fizet; Isten adja az ismeretet, az erőt, a lehetőségeket és mindazokat a változásokat, amelyek a léleknek előrejutását munkálják.** *Kegyelem nélkül pedig mindez nem létezik.* Tehát *Isten felfüggeszti a bűnbocsánattal a bűn következményeit, de a bűn következményét, amelyet elszórtatok, meg nem törtéنتté tenni nem lehet,* hanem igenis feloldani lehet a jóval és minden részletében át meg átdolgozni. *De a megtörtéنتet meg nem törtéنتté tenni nem lehet.*

Arra a megjegyzésre, hogy ilyenformán a bukott szellem sohasem végezhetne az általa létrehozott rosszal, a hatványozódás törvényére utalok. A hatványozódás sokszor százszorosán, ötszázszorosán, sőt ezerszeresen hat. Az Isten kegyelmének éppen az a csúcspontja, hogy ha törhetetlenül ragaszkodik valaki Istenhez, és nem a maga akaratával, nem a maga erejével akar valamit jóvátenni, hanem Isten erejével. Akkor Isten módokat és alkalmakat ad, hogy azokat a rosszakat, amelyekkel a lélek megfertőzte az asztrálvilágot azáltal, hogy abban hatásokat váltott ki, azután megfertőzte a földi világot, amelyben ténykedett, az Isten által nyújtott új kegyelmi helyzetekbe állítva azzal a kicsi jóval, amellyel bír, s amit Istenhez való törhetetlen ragaszkodásával megsokszorozhat, feloldhassa, átdolgozhassa és áttisztíthassa. **Mert ha Isten kegyelmébe kapaszkodva, az ezáltal benne megsokszorozódott jóval várja azt az áradatot, amely az ő rossz tettei által életre hívja reá: akkor a rosszal való ütközés folytán az ő jójának minden részecskéje megoszlik és egyik fele ott ragad annál, amihez ütközött, azt semlegesíti, feloldja, a másik fele pedig az ütközés után visszazáll a saját lelkére és azt gazdagítja.** Vannak a népek között nagy szabadsághősök, a jónak és igaznak barátai, akik által sok jóban részesült a föld. Ezek nem egyszer régebbi zsarnokokból és olyanokból kerültek ki, akik

egykor visszaéltek hatalmukkal és előnyös világi helyzetükkel. (Ez azonban nem mindegyikre szól s azért ezt általánosítani nem szabad.) Ezek azután tévedésüket belátván, a jóhoz csatlakoznak, s mikor megerősödnek a jóban, a kegyelem olyan alkalmat juttat nekik, hogy az ő régi tévedésüket helyrehozhassák.^{4*} Vannak ezekkel szemben magasabb rendű szellemek is, akik önként áldozzák fel magukat, hogy az emberiségnek segítsenek. Ebben a munkában és ezen a fokozaton azonban már a kétféle típus között majdnem csak árnyalati különbségeik vannak, mert mindkettőben az Isten kegyelme dolgozik.

Óriási különbség azonban a kegyelem szerint cselekedni, vagy a törvény kényszere alatt. Utóbbi esetben a szellem szeretetet nem tud kitermelni. Olyan ez, mint az a fa, amely levelet hajt, de virágot nem, mert ez még nincs benne a természetében. De a léleknek virágot is, gyümölcsöt is kell teremnie, arra pedig önmagából nem képes, hanem csupán az Isten kegyelméből.

Emberi okoskodással, emberi számtörvénnyel nem lehet arra nézve mértéket felállítani, hogy ki van megtérve, ki nincs megtérve, ki milyen fokig van megtérve, ki él kármát, ki él áldozati életet. Annyi bizonyos, hogy a megtérés csodákat művel az emberek lelkén. Isten kegyelme az a napsugár, amely megérleli az emberi lélekben mindazt a szépet és jót és felszínre hozza mindazt, amire az ő természete szerint alkalmas.

*

Akik a kegyelembe nem kapcsolódnak bele, vagyis nem tudják magukat a kegyelemhez hozzacsatolni, azok elmaradnak a kegyelem ajándékától, még ha százszor spiritistáknak mondják is magukat. Ezek okvetlenül találkoznak az ő kármájukkal, mert nem volt elég erejük és idejük arra, hogy felülemelkedjenek azon. És ki tudja, nem jobb-e, hogy az ő kármájuk törvénye

⁴ * Ami embernek lehetetlen, Istennek lehetséges, mert az isteni kegyelem a legkisebb részletekig dolgozik ki mindent.

hirtelen^{5*} felbontja az ő hibás fogalmaikat, mint hogyha ők hosszú ideig sem tudtak volna abból kibontakozni?! Nem látod-e, hogy a jó a jobbnak ellensége, a sötétség a homálynak, a homály pedig a világosságnak?! Ez hozza létre a különböző szférákat, azaz a lélek érettségi és fejlettségi foka; mert nem minden lélek azonos, éppen mivel a jót és rosszat nem egyformán tudja magában különválasztani: Ez a folyamat pedig mindaddig tart, ameddig az anyagnak bármily kis mértékben is, de hatalma van az emberi tudat felett.

A JÓ ÉS IGAZ VISZONYA EGYMÁSHOZ. (**)

Az isteni jó és igaz tulajdonképpen egyet jelent, mert jóság igazság nélkül és igazság jóság nélkül nem létezik; de én azért használom ezt a két szót, mert a ti emberi felfogásokban mást jelent az igazság és mást jelent a jóság. A ti emberi felfogások szerint sokszor megkívánja a jóság, hogy az igazság a maga hatását felfüggeszse, sőt nem egyszer, hogy egyáltalában megsemmisítse. Mivel pedig az ember, e bukott szellem, nem bír fogalommal a valóságos igaz jóról, így sem a jót, sem az igazat nem tudja helyesen értelmezni, s amit egy fogalomban kellene kifejeznie, azt már maga az isteni kegyelem is két részre osztja számára, amikor lenyúl a mélyen bukott emberszemlék világába.

Miután az igazság el van választva a jóságtól (annak dacára, hogy a két fogalomnak ugyanannak kellene lennie), ennél fogva az igazság olyan, mint a tokjába rejtett tőr; *s ha az Isten az igazságot érvényesítené, nem lenne egyetlen lélek sem aki megszabadulna a kárhozattól.* Mert olyan mélyen meg van fertőzve az embernek a jóról alkotott fogalma, hogy az isteni igazsággal semmiféle formában, semmiféle részecskéjében nem egyez-

⁵ * Vagyis ha megrendítő csapás, vagy (hirtelen erőszakos halál éri őket, ami az egész lelküket felrázza, és kitörülhetetlen tanulságokat olt a lelkükbe.

hetik. Az emberben az ellentétes elv az Isten törvényével, az Isten igazságával és az isteni jósággal merőben ellenkező jó és igaz fogalmát alkotta meg. És ez a jó és igaz (ami t.i. az ellentétes elv szerint az) minél messzebb távolodik el az Isten jóságától, annál több darabra törik, annyira, hogy ez a fogalom, a tévedező és hibás emberlelket sok-sok apró részre bontja; ezeknek a részecskéknak pedig mind egyenként élniük kell a maguk életét abban a bukott elvben, amelyet az emberszellem igazságnak fogadott el, s amelynek irányát követi.

Az ember, természetében annyira meg van romolva, hogy ha az isteni igazság napja a maga tisztaságában reásugároznék, ez az igazság őt mindenestől megsemmisítené. Hogy miért semmisítené meg, azt el lehet gondolni: egyszerűen azért, mert ez a bukott természet ellentétes. Gondolj a hideg és meleg, vagy a sötétség és a világosság analógiájára, amelyek egymásnak ellentétei. Ha a világosság a sötétséggel találkozik, azt felbontja; ha a meleg a hideggel találkozik, szintén felbontja. És amint a hidegnek bizonyos fokánál a folyékonyabb anyagok megszilárdulnak, más anyagok pedig vegyi átváltozást szenvednek, úgy a léleknek is vegyi átváltozást kellene szenvednie az Isten igazságával szemben, ami kész halált jelentene a bukott egyén számára.

Azért mondja a szentírás, hogy nincsen senki, aki a kárhozattól megmenekülhetne, mert az ember a kárhozat törvényét a saját lelkében, a saját lelki természetében benne hordja. Nincs egyetlen érzése és gondolata, amely teljesen igaz volna, míg az isteni kegyelem az igazságot felfüggesztve, *a saját áldozatával*, a saját jójával a kárhozattörvényt fel nem bontja, (nem megsemmisíti, hanem felbontja!) **azaz az apró részecskéket, amelyeket az ellentét felaprózott, még apróbb részecskékre osztja s azokat a beléjük vegyülő jó részecskék által mozgásba hozza, folyékonyá teszi, élettel látja el.** Ez az élet pedig lassanként felsodorja a halál fluidumait, azaz erőit, kiolvasztja azokból és tudatosá teszi a jót és rosszat. És amikor már megvan a

jó és a rossz közötti különbség, a szellem az ő ébredező tudatával kiválasztja, amit ő jónak ítél. Legelőször is az ellentétes jót érzi és ezen az ellentétes jón keresztül addig forgatja és hántja ki belőle az isteni tulajdonságokat, amíg csak a szellem tudatára nem ébred istengyermeki állapotának és fel nem ismeri a tudattalan jóban a tudatos jót, vagyis az ő isteni természetének megfelelőt és különbséget nem tud tenni az örökkévaló jó és mulandó jó között.

Ez a földi élet célja: hogy az emberi lélek különbséget tudjon tenni az isteni jó, meg az ellentétes jó között. Azért az ember lelkét mindaddig forgatja a törvény, míg a magasabb rendű igazságokat is meg nem ismeri; azután a magasabb rendű igazságok megismerésében is addig forgatja őt, míg tudatában tisztán kikristályosodik az isteni igaz és az isteni jó.

Amikor az emberi lélek az isteni igazsággal valamennyire is összeköttetésbe került, vagyis az isteni igazat magába felszívta és ez az isteni igaz bizonyos szétolvadó állapotot teremtett a lelkében, akkor abban szenvedő folyamat áll elő. A külső körülmények és események által forgatva ütközések állnak elő s minden ilyen ütközés és annak eredménye után különbséget kell tennie a léleknek az isteni, meg az ellentétes igazság között. Mert amikor tudatossá válik a jó és a rossz, akkor a tudatban a sátáni (ellentétes) elv tudatosan harcol az isteni jóval és az isteni jóhoz hasonló jókat termel, és az isteni igazsághoz hasonló igazságokat formál és a tiszta isteni igazságot, a menyeyei magot egy külső burokba öltözteti.

Annak a léleknek, amelynek minden rétegében nem vált még tudatossá a jó és a rossz, először bele kell ebbe a burokba nőnie, azaz meg kell azt ismernie. Amikor pedig már ebben benne él és hatásokat vált ki, ő maga is hatásokat érez, ezek az ütközések gondolatokat és érzéseket ébresztve, sodorják az ő tudatát mindig feljebb és feljebb és mindig közelebb az isteni fe-

lé.^{6*} Az isteni igazban az a nagy és tiszta ragyogás, amely legelőször az ember érzésvilágában alakul ki, a szenvedések által lesz érezhetővé. A szenvedések fogékonyra teszik a lelket a magasabb rendű jó iránt s ebben csak nagyon lassú haladással, csak igen kicsiny méretű tapasztalatokat tud egy-egy életben szerezni. Ezek a tévedések mindig csak arra valók, hogy a külső, erőszakos igazságoknak hatásait, amelyek mint valami vastag rétegek rárakodnak az ember természetére, semlegesítsék. Mikor a szenvedések által ezek a hatások semlegesé válnak, a lélek benső érzései nagyobbodnak és erősödnek. Olyan lélek, aki már eléggé fejlett ahhoz, hogy meg tudja érteni az isteni igazságot, többé már nem az ő külső értelmével és okosságával érti meg, hanem megéri a benne levő lelki érzés, azaz bizonyos lelki kifinomodás által. Tehát nem az eszével, hanem érzésvilágával fogja fel azokat az igazságokat, amelyek, az örökévaló jó felé egyengetik a lélek útját.

A szenvedések egyik oldalról a tévedések következményei, amelyek az egész természetben és az egész földi megjelenésben éreztetik hatásukat. **A szenvedések túlnyomó része a földön régi tévedéseknek és bűnöknek ilyen jogosan, törvényszerűen beállott következményei. De vannak olyan szenvedések is, melyeket az önmagát feláldozó jóság vállal magára. Mert csak ezáltal tudja az emberi lelket előbbre vinni.** Az igazsággal sohasem lehet előbbre vinni az emberiség sorsát, hanem csak áldozattal. Mert ha máskülönben volna, akkor az Isten Fia sem az áldozatnak útját választotta volna az emberiség megváltására. A rossz hatásait, a téves elvek hatásait, ame-

⁶ * Ilyen keretek, illetőleg burkok például a különböző vallási formák, amelyek az isteni jóhoz, s igazhoz hasonlatosak, s amelyekbe a léleknek előbb bele kell nőnie, hogy azután gondolatbeli és érzésvilágú utközések eszméltesék őt, és ez utközések folytán megtanulja megkülönböztetni a lényegét a formától, s így lassan-lassan kinőjön a keretéből, és szabadon emelkedhesek az isteni igazság felé.

lyek az emberi lélekben, az emberi életekben jelentkeznek, csak az áldozatos szeretettel lehet feloldani.

Tekintsetek csak szét a világban, hogy a szeretetlenség, a gyűlölet, az önzés, a hazugság, a gonoszság, a tagadás, a testiség hányféleképpen darabolja el még azokat is, akik egymásnak közvetlen hozzátartozói.^{7*} Hányféleképpen ütköznek meg az érdekek, a törekvések a testiségben! (anyagiasság). Hányféleképpen töri meg a gőg az összhangot, hányféleképp akarja ki játszani a hamisság az igazságot, hányféleképp gondolkozik az önzés, az irigység; hányféle feltételezése és gyanakvásai vannak, és hányféleképp vezet félre az egyik a másikat a gonoszság, a rágalom, az irigység, a telhetetlenség folytán! Ezek mind olyan érzések, amelyek az egységet, az összhangot megrontották még keletkezésükben, amikor a szellemek még az egységben voltak, amikor még nem tudták, hogy nem szeretik egymást, mert a szeretetlenség még nem is létezett a lelkük tudatában; a gyűlölet, a bosszú, a harag, az indulat még mélyen bent volt a nedvekben és még nem tudott felszínre jutni sem a tudatban, sem az eredményekben. (De a lelkük mélyén már megvolt, mert eltértek az Isten akaratától.)

És mindezek a bűnök tulajdonképpen tévedések, mert a szellem az ő elfordult állapotában *tévesen* hitte az igazságot, *tévesen* gondolta, hogy ő helyesebben fogja megoldani, mert levette tekintetét az örökkévaló jóról, az igazságról. Annak az igazságnak a fényénél és annak a jóságnak a melegénél pedig, amellyel ő teremteni, alkotni volt képes az ő erejének és világosságának mértéke szerint, az ő teremtése, az ő produktuma már egy fokkal halványabb és tompább lett, mint azoknak teremtése és produktumai, akiknek tekintete még mennyei Atyjukhoz volt kötve a szeretet által. Fényük elhalványodott, lelkük produktuma nem ütötte meg a mértéket, az isteni igazság világosságát nem verte oly tisztán vissza, és így elmaradtak azoktól, akik hűek maradtak az Atyához. Mert az mindenkor

⁷ *Legmarkánsabb példája ennek a duálok szétesése

úgy van, hogy akik az Isten útján haladnak, azoknak bölcsessége és tudása a belső öntudattal fokról fokra telítődik isteni tulajdonságokkal és ezek az isteni tulajdonságok minden cselekedetükön, minden gondolatukon, minden érzésükön ott ragyognak és minden esetre az eredmény is ennek megfelelő lesz. Akik azonban tekintetüket elfordították az Istentől és az ő tulajdonságainak beáradásától, azok elszigetelték magukat s azután már csak a meglévőre támaszkodhattak, vagyis arra, ami addig bennük volt. Így szükségképpen elmaradtak a fejlődésben. Mivel pedig így az ő produktumaik nem tudták elérni azt a tökéletességi fokot, amit az Istenre tekintő testvéreik produktumai elértek, megszületett bennük az irigység és megszületett bennük a gőg is azért, hogy engedetlenek voltak, nem ismerték be, hogy hibáztak, és így az alázatosságtól eltávolodtak.

Mert hiszen az alázatosság a tiszta szellemeknek nem valami különös tulajdonságuk; ez az ő természetes állapotuk, ők ebben vannak otthon; ez az, ami nekik boldogságot nyújt, hogy Istennel állandó gyermeki, hódolatteljes kapcsolatban vannak.

De mivel a bukottak ezt az érzést elvesztették, ennek helyét fokról-fokra elfoglalta a gonoszság, a rosszaság, s ahelyett, hogy belátták volna tévedésüket, mint elmaradottságuk okát, megátalkodottságukban értelmileg is folyton hanyatlottak és mindig kevesebbet tudták, úgy hogy az isteni tulajdonságokból mindig kevesebbet adtak teremtményeikbe önmagukból bele sugározni és így ellentétbe mentek át.

Az ellentét nem volt mindjárt gonoszság, a szeretetlenség nem volt mindjárt gyűlölet, csak egy-egy fokkal folyton halványodtak a ragyogó tulajdonságok, a tévedések szülte eredmények mind jobban sűrűsödtek, s homállyal vonták be az értelmet, az érzést, és így a szellemek folyton estek lefelé.

Örökkévalóságok múltak el, míg érzésben és gondolatban arra az alantas fokozatra süllyedtek, amelyen ma a föld átlagembere áll.

Vajon fölismerhető-e a földi ember lelkében az Isten képmása azokban a tulajdonságokban, amelyekkel e földön él? Semmiféle gondolatából és törekvéséből nem látszik, mert mire ide jutott, már egyáltalában nem lehet vele szemben az igazságot használni, különösen nem az Isten igazságát, mert akkor minden lélek részére újabb meg újabb büntetéseket és bűnhődéseket kellene teremteni. Nem; aki itt igaz akar lenni, annak először *jónak* kell lennie, vagyis az isteni jót el kell fogadnia, s meg kell látnia, hogy *az a jó*; még pedig olyan jó, ami nemcsak az önző természetnek, nemcsak egynek-kettőnek, vagy a kiválasztottaknak, hanem mindenkinek egyaránt kedvez. Csupán ez lehet jó.

Tehát amikor az ember a jót elfogadja, akkor a szenvedések közepette megnyugszik; a lelke megpihen a jóban, és ezért legelső sorban hálásnak kell lennie. Ameddig az emberi lélek kiköveteli magának a jót, és nem tud belenyugodni abba, ami neki jutott és nem tud hinni abban, hogy ez az ő sorsának mintegy szükségképpen Való járuléka, addig a lélek gögös, a rosszat mind másra akarja hárítani, ő maga azonban nem akar a rossz eredményekből semmit viselni, hanem az életét könnyedén, örömmel, boldogsággal, dicsőséggel és minden lelki és testi előnnyel szeretné leélni.

Hiszen az embernek az a törekvése, hogy a maga részére csak a jót kívánja, a más részére pedig a rosszat egészen természetesen találja, már magában véve is megromlott természetre mutat, mely az isteni jónak és igaznak ellentéte. A jót megkövetelni és természetesen tartani: hálátlanság Isten iránt; a nagy követelőzés pedig a hálátlanságon kívül még a túlzott önértékelést is magában foglalja. Az azután mindegy, akár a természettől, akár Istentől akarunk valamit kikövetelni, mert hiszen minden jó végeredményben Istentől származik, ha nem mindenki ismeri is el, hogy az Istentől jön a jó.

Tehát minden lázongás és zúgolódás az ember részéről a sors ellen tévedés és bűn, mert a bűnös alaptermészet folyománya.

De vajon van-e csak egy ember is, aki ettől az alaptermészettől mentes volna? Nincs egy sem, mert az ember természete kívánja a jót és menekülni akar a rossztól.

Isten igazsága azonban nem semmisíti meg az emberi lelket, hacsak egy parányi jóra való hajlandóság él is benne, hanem felgombolyítja a léleknek mindazt a tévedését, mindazt a tökéletlen alapvonását, amelyből az ő természete kiindul, és minden egyes lelket a saját természetén keresztül vezet beljebb és beljebb a szellemibb világosság és igazság felé, hogy megismerje az igazságban a jót.

Mikor aztán az ember kezdi megismerni az igazságban a jót és azokat a széthullott apró darabkákat, amelyeket tévedése, bűnössége folytán mint az isteni igazság törvényének részecskéit széttört, kezdi gondolatban mind jobban és jobban összeilleszteni: akkor az ő gondolataival és érzéseivel mind nagyobb és nagyobb darabot lesz képes összeforrasztani abban a szeretetben, amely az egész természetben megnyilatkozik és amely mindenkit boldogítani kíván. Mert ameddig a lelkek nem boldogok, addig mind csak tört darabkái az isteni igazságnak. És ameddig valaki ezt nem tudja megérteni és nem boldogítani, nem hasznára és öröme akar lenni a világnak, az isteni igazságot csak tördeli, aprózza, kisebbíti. Pedig ezeket az igazságrészecskéket, amelyeket ő tört darabokra, ismét neki magának kell a saját természetén keresztül összeolvasztania.

Nem cselekedetekről van itt szó. A tévedés, a megtorlás, amely előttetek az igazságot a karma alakjában tünteti föl, mind-mind csak mellékes tünetei, mulandó formái az igazság keresésének, mert az isteni igaz egyben akarja magát kifejezni; *az isteni igazság sír, ez jajgat a szenvedő emberben; ez kiált segítségért a szenvedő állatvilágban; ez jajong a természetben*, mert semmi nem összhangzatos, nem egybefolyó, hanem mindmégannyi apró, széttört darabka. *Azért fáj a szenvedés, mert az isteni igazságnak fáj az. Minden szenvedő emberlélekben az isteni igazság szenved.* Azért minden könny, minden panasz

megőriztetik, semmi el nem vész, mert az Isten igazságának lelke őrzi azt.

Jaj annak, aki ezt az igazságot megbontja! Pedig az ember megbontja az ő lelkének gonosz irányával, s mindaddig bontja és szenvedteteti az Isten igazságának lelkét, ameddig meg nem tér, *ameddig a lelkével bele nem tud hatolni abba a nagy titokba és meg nem érti a szívével, hogy Isten az, aki feljajdul a szenvedésekben.*

S amikor az ember lelke megérzi és megérti, hogy tulajdonképpen mi a rossz, hogy az a helytelen és igazságtalan cselekedet: akkor inkább áldozatot hoz az igaztalanság világában, lemond, és inkább leigazza az őbenne megnyilatkozó természet, - amely pedig szintén kielégülni kíván, és szintén el akarja érni a maga célját, - csak hogy az igazság beteljesedjék, hogy az igazság csorbát ne szenvedjen. Inkább ő maga szenved, ő maga mond le, s adja oda azt, amivel rendelkezik, s nem tart meg magának a mulandóból, a képzetesből semmit, mert már nagyobb értékűnek találja azt az igazságot, amely egybefoglalja az egész világot és átsugározza, átrezgi az egészszet étellel.

És amikor lemond, és önmagáról megfeledkezik, mert a lelke ebben az isteni érzésben, ebben az isteni tulajdon-ságban felmagasztosul, akkor megváltódik a mulandó földi világ erőszakos törvényétől, attól a rotációtól, amely olyan, mint a sebesen száguldó gyorsvonal, amely sebes zúgásával még a kavicsot és homokot is felkavarja, és az utasok arcába vágja. Éppúgy a rotáció forgása is a földi életben résztvevő lelkek arcába vágja mindazt a rosszat, amelyeket - mint régebbi bűnök és tévedések következményeit - e földi úton magával ragad. És magával ragadja azokat a szellemeket, akik még ebben a törvényben élnek és ebben kénytelenek továbbfejlődni.

Ettől mentesül^{8*} az, aki az Isten igazságának, az Isten törvényének bár csak egy részecskéjét is megvalósítja az ő életével. A tévedés következménye megmarad itt a földön, a föld asztrális és mentális világában, mert hiszen a megfertőzött természeti erők azok, amelyek tovább kénytelenek tisztulni. De ha az emberi lélek megtér ezekből, belátja hibáit és szellemi úton Istenhez kapcsolódik, akkor mind több és több világosság sugározza át a lelkét és mind több és több erőt nyer a rosszal való küzdéshez. Hol marad itt az a bizonyos karma, a szemet-szemért törvény?

Azonban *pusztán csak a megtérés által még nem emelheti ki az isteni hatalom azokat a lelkeket, akik még csak elfogadják a jót, de még semmit sem dolgoztak benne. Nem elég csupán elfogadni, de munkálkodni is kell az igazság törvényében, azaz elvállalni a meglévő rosszat, megemészteni azt és jót adni helyette.* Mindent vállalni, ami törvénytelen, bárki hozta is azt létre a mulandó világban; annak eredményét felszívni és feldolgozni a jónak érdekében, hogy a jó, miután előle az akadály el van hárítva, jó eredményeket hozhasson létre elsősorban a lelkekben, azután a lelkeken keresztül a földi világban.

A fejlődés törvénye mindenkit a saját képességei szerint használ fel. Az egyiket arra használja, hogy a földet művelje, és a megélhetéshez szükséges anyagokat kitermelje. Aki ezt a munkát becsülettel végezte, és megelégszik azzal, amit a természet nyújt, s ebben a létállapotban éli le az életét s fejlődik ebben

⁸ * Amint a tiszta szellemek munkálkodnak isten akarata szerint, nem befolyásoltatva kármáktól, úgy az a lélek is, aki *igazán* Istenhez tér és minden erejével Isten munkájába áll be: akadálytalanul munkálkodhat, s a karma békét hagy neki, mert ***Istennek munkások kellene, nem pedig vezeklők.*** És amint ez utóbbiak nem mentesülhetnek annak az alantas világnak szenvedető körülményeitől, amelyben munkálkodnak, úgy a tiszta szellem sem, ha ide alászáll. Mert a munka egyetemes törvény, s egy alantas világ alantas színvonalára nehezedik kicsinyre, nagyra, bűnökre és igazra egyaránt.

lelki érzésekben és fogalmakban, az elvégezte az ő napját. És talán egy következő életben már lelki feladatok bízhatnak reá. Talán egy másik életben egy pár emberlélek fölé lesz helyezve, hogy azokat az ő megszerzett jója és igaza szerint kormányozza, hogy az ő gondolatai szerint ossza be azok életét, erőit és testi képességeit.

Hiszen hogyha az emberi lélek megtér, nem kell neki olyan nagyot véghezvinnie, nem kell neki, ha még gyenge, a saját erejét meghaladó munkát vállalnia, csak a reá bízottakat végezze el becsületesen, legjobb tudása és akarata szerint. Ha így él, akkor az egyetemesben, mint annak a láncnak egy láncszeme szerepel, amelyen a kútnak üdítő vizét felhúzzák. Minden egyes láncszem fontos, mert mindegyik láncszem tartja azt a vedret, amellyel a vizet, az élet vizét merítik. Pedig víz nélkül megszűnik az élet, kiszárad minden. Ha tehát a víz fölmérése zavartalanul történik, akkor ott minden egyes láncszem nagy szolgálatot teljesített, mert végeredményben mindegyiknek a munkája egyenlően értékes, a tartó láncszemek mindegyike egyenlően fontos, mert ha egy láncszem elszakad, máris fennakadást szenved a vízszolgáltatás.

De az emberi lélek tökéletlen, meg van fertőzve a gonosztól, sohasem akarja elvégezni az ő munkáját, az ő kötelességét a földön, hanem mindig valami mást akar, ami az ő kilengő természetének, túlzó kedélyvilágának jobban megfelelni látszik. Akik egyáltalában nem termettek uralkodásra és a mások felett való rendelkezésre, ravasz módon kierőszakolják, hogy mások fölé kerüljenek és ott az ő mulandó egyéniségüknek dicsőséget, és hírnevet szerezzenek. És szenvedtetnek emiatt olyanokat, akik nem élve a gyanúval, talán éppen azon a ponton voltak, hogy felszínre kerüljön bennük az ő tévedő természetük.

Így állnak elő a világban azok a nagy tévedések, amelyek egy-egy turnus bevégezésénél nemcsak egyesek, hanem egész csoportok visszaesését okozzák. Ezért azoknak, akik a világot előre akarják vinni, mindig kettős terhet kell cipelniük: áldozatot

kell hozniuk azért a jóért, amit érvényre juttathatnak, s emellett vinniük kell a saját életük terhét.

Ne fájjon ezért nektek soha, ha bántanak; ne fájjon, ha a jó és igaz törekvést nem akarják elismerni. Ti csak végezzétek a ti munkátokat legjobb tudástok és akaratotok szerint. Kérjétek Istentől mindenkor a világosságot és az erőt, hogy a reátok bízottakat elvégezhesétek. Eljő az idő, amikor a ti munkátokat értéke szerint becsülik meg. Nem szükséges, hogy a világ elismerje azt addig, amíg itt vagytok, vagy hogy kövesse, de eljön az idő, amidőn a legkisebb jó is, amit az isteni igaztól áthatva igazán cselekedtetek, megtermi a maga gyümölcsét.

Jót tenni áldozat nélkül nem lehet. És csak az jó, aki áldozatot tud hozni. Áldozat nélkül semmi igazság sincs, mert az isteni igazság e földön nem juthat szóhoz, mivel itt a földi igazság csak hasonlót nemz, a rossz csak rosszat hoz létre.

A földi igazság csak torz tükörképe a mennyeknek. Mert ha téged valaki arcul üt, a földi igazság szerint te is arcul ütheted őt; és ha valaki téged megcsal, te is megcsalhatod; *de ezzel nem vitted a világot előre, mert ez nem az az isteni törvény, amelyet Krisztus adott a világnak.* Mert Ő azt mondja: „*Ha valaki téged arcul üt jobbról, tartsd oda a bal orcádat is*”. **Mert aki téged arcul üt, gonosz az, de ne te légy az, aki őt figyelmezteti az érzések kényszere által az ő gonoszságára. Te cselekedjél jót. A gonosznak ne állj ellene gonosszal, hanem imádkozál adókért, akik téged bántalmaznak,** mert ha ezt teszed, akkor áldozatot hozol, és jó vagy, ha kinevet is érte a világ. Mert a világ azt hiszi, hogy az ő töredék igazságával viheti előbbre a világ sorsát. Pedig ez nem igaz.

Örvendjétek, amikor a világ nem ért meg titeket, mert abban a pillanatban elváltatok a világtól, örvendjétek, ha a ti jótokat a világ nem ismeri el, és nem dicsóít érte benneteket, mert a ti megaláztatásotok árán elfogadja a jót, az a jó pedig erjedést hoz létre a világ lelkében és ebben harcolni kezd a jó a rosszal és a jónak mégis némi eredménye mutatkozik. Amikor így csele-

kedtek, hogy a gonosznak nem álltok ellene gonosszal, akkor nagyot, hatalmasat, önmagatokat felülmúlót cselekedtetek és az isteni jóhoz kapcsolódtatok és az isteni jó arculata ábrázolódik ki bennetek.

Mert az Isten is a jó alakjában hajol le az emberhez, hogy az ő igazságát elfogadtassa és megszerettesse vele. És hogyha a gonosz hatalmaskodik, ám hatalmaskodjék, de az Isten törvénye életre hív még gonoszabb elvekkkel felruházott lelkeket, akik a rosszat még rosszabbal győzik le (nem meggyőzik, csak legyőzik), és amikor már az legyőzetett, akkor a jó kezd a legkisebb parányi alakjában is ebben a lélekben kívánatosná válni. Ezért mondja az írás: „Ha a te ellenséged éhezik, adj ennie; ha szomjúhozik, adj innia; és ha valami kára van neki, ne örülj az ő kárán, hanem akadályozd azt meg, s ezáltal Isten igazságát teszed uralkodóvá a földön”. **Ez az igazság felemeli a lelkedet az alacsonyabb sorsból és Isten fiává tesz téged, amit nem magad küzdöttél ki magadnak, hanem az isteni jó és isteni igaz küzdötte ki a te részedre kiegyenlítésül és kiengesztelésül azért, mert elfogadtad a jónak igazságát, s beleolvadtál az isteni törvénybe. Az Isten törvénye pedig megtart téged a leszámolásnak nagy napján.**

Mi lenne, ha az embernek minden kicsiny tévedéséért számolnia kellene és mindent meg kellene kóstolnia! Akkor sohasem menne a világ előre, sohasem fejlődhetnék. A gonosz gonoszt nemz, a jó pedig jót az ő hatványozódásaiban. A gonosznak ereje megtörik az isteni törvényen, amely *a gonosznak nem enged előmenetelt, egy jottányit sem*⁹* a maga részleges igazságaival. Mert ameddig gonosz a lélek, hiába szenved át száz halált, mégsem emelkedik feljebb, mert a száz halál következménye is még mindig csak a gonosz igazságaival töri meg azt a nagy és hatalmas igazságot (a szeretetet), ami az Istené. **Az**

⁹ * Mihelyt az emberek nem adnak neki erőt a magukéból, hogy érvényesülhessen.

isteni törvény azonban rendíthetetlen marad a gonosszal szemben, mert nem a gonosz szellemeket, hanem a gonosz elveket vetette ki Isten a külső sötétségre.

Csak a jónak elfogadása által jut előbbre a szellem. Tehát nincs az a karma, amit ti gondoltok, csak megtérés. Nem tesztek semmit jóvá, csak lélekben Istenhez kapcsolódhattok, s akkor Isten az ő bölcs és tökéletes törvényével úgy egyengeti a részleges igazságokat, az apróra tört tükördarabokat a ti életekben is, hogy az egészsé lesz, mert az ő törvénye egy egész, amely nem tűri meg az eldarabolódást.

Ha beleolvadtatok a nagy egészbe, a nagy egésznek hatásait érzitek: jóban jót, rosszban rosszat. Isten törvénye tökéletes és tökéletessé alakítja mindazokat a lelkeket, akik magukévá tették az isteni jót és igazat. Kifejleszti, megerősíti, igazzá, erőssé és hatalmassá teszi a ti lelketeket. S amikor már ti erősek és hatalmasok vagytok, mit árthatnak nektek azok a kicsiny tévedések és bűnök, amelyeket valaha elkövettetek? Hiszen a lelkeitek meggyógyult belőlük! És ha már a jónak és igaznak bizonyos erejével rendelkeztek, oly hatalmas erők állnak rendelkezésetekre, hogy azoknak a tévedéseknek az eredményei, amelyek utatokba kerülnek, ha megütköznek veletek, csak mint kicsiny kavicszemek tűnnek föl előttetek, melyek egy pillanatra ugyan a talpatokon kellemetlen érzést okoznak, de nem buktok el rajtuk, mert már tisztában vagytok azzal, hogy az csak egy kavics darab.

De ameddig meg nem tértek és találkoztok a következőkkel, azokat mint hatalmas sziklákat találjátok magatokkal szemben, mert a tévedésetek és bűnötök eredménye már legyőzött benneteket és kisebbé lettetek, mint maga a bűn, s azokat óriási szikláknak találjátok, ameddig a magatok erejéből akarjátok jóvátenni régi hibáitokat. Megvívhatatlan sziklavárak azok a következő fordulónál, és így semmi körülmények között jóvá nem tehetitek azokat, legfőljebb szenvedhettek alattuk.

Minden rossz, minden tévedés, amit az ember az ő életében elkövetett, a jóval való ütközések folytán felemésztyődik; a jó azonban eredményeiben mindvégig megmarad. Ha a rossz is éppolyan hatalmas volna, mint a jó, sohasem lehetne az embernek a bűntől megszabadulnia.

Azért vagytok itt, a változások világában, hogy ennek jelenségeit valóságoknak lássátok egy pillanatra. S bármilyen sötétnek és meredeknek lássék is az út itt, a ti mulandó életetekben, annál inkább erénnyé válik az igazban való hit. Ez a hit nyújt nektek erőt, az Istenbe, az Isten feltétlen rendelkezésébe vetett hit és bizalom arra nézve, hogy a legmeredekebb utat is megjárhatjátok bajok és veszedelmek nélkül. Azért azt mondom nektek, hogy *higgyetek!*

A KÍSÉRTÉSEK HASZNA. (**)

Most megvilágítom előttetek, hogyan kapcsolódik bele a végzet munkája az emberi léleknek a földön való megjelenésébe, a földi élet változataiba, a földi élet káprázataiba és ki fogom előttetek mutatni, hogy tulajdonképpen amit a földi ember az ő képzelet- és gondolatvilágában a maga részére kialakít, az mind káprázat csupán, és csak eszköz az ő lelkének kifejlődéséhez. Mindez csak mellékes körülmény, mert minden átváltozik, minden feloldódik, minden megsemmisül, csupán egy marad meg belőle, ami értéknek, sőt örök értéknek tekinthető. Az, amit a lélek mint *jót és igazat* a maga részére kialakított, megtartott és amit mint lelki eredményt az ő munkálkodásával elért. Mert a jót és igazat nemcsak meg kell ismerni, nemcsak tudni kell róla, hanem benne az emberi léleknek dolgoznia, tapasztalatot gyűjtenie és szenvednie, meg örömet és boldogságot is kell éreznie. Meg kell benne fürödni, hogy mindezekből az érzésekből levonhassa a maga részére azokat a következtetéseket, amelyek őt megnagyobbítják, amelyek neki értéket adnak, sőt bizonyos erkölcsi fokozatra emelik, hogy a maga lényével tényezővé váljék majd akkor, amikor őt az Isten akarata mun-

kába szólítja. Ameddig itt, a földi téren az ember testben él, a szellemével cselekszik, tanul, tapasztalatot gyűjt, addig mindezzel nagyon kicsiny hullámokat ver fel az örökkévalóság világában. **Nagyon szomorú is volna, hogyha a fejletlen és tökéletlen emberi léleknek a földi életen keresztül kifejtett törekvése óriási eseményként hatna bele az örökkévaló életbe!** Hiszen az emberi léleknek kétségbe kellene esnie, ha azoknak a ferdeségeknek és bűnöknek, amelyeket tökéletlenségében előhívott, a következményeit, mint szenvedéseket és fájdalmas emlékeket mind fel kellene dolgoznia, meg kellene emésztenie! Bizony, ha nem volna bűnbocsánat, akkor nem volna meg az üdvözülésnek még csak a lehetősége sem egyetlen teremtett lélek számára sem.

A mi Urunk és Megváltónk ezen a szűk határok közé szorított földön testet öltött, és lehozta ide a mennyei magot, az isteni igazságot, az Igét. Ez az Ige az erjesztő kovász, amely átdolgozza a földön élő szellemek lelkét, és azoknak minden cselekedetével, minden egyes ismeretével vegyülve, más irányt ad a lelkük fejlődésének úgy, hogy ennek a segítségével más tapasztalatokra jutnak, más meggyőződéseket gyűjtenek a lelkükben. Az Ige behatására ezek a meggyőzések, ezek a tapasztalatok mindig jobbakká, mindig igazabbakká, tisztábbakká, világosabbakká lesznek, úgy, hogy abban a fokozódó világosságban és tisztaságban, mint tükörben mindig tisztábban kivehetővé válik az isteni gondolat, az isteni akarat és ezt szemlélve az emberi szellem, a maga lelkét még jobban tudja ez után alakítani.

Hogy ti kik vagytok, mik vagytok, hogy a földi életben milyen tökéletlenségeket, milyen bűnöket követtetek el, milyen gyarlóságokat éreztek magatokban, hogy napról-napra hogyan töltitek a földi életet: az belenyúl és hatással van ugyan egy bizonyos kis részecskéig az örökkévalóságra. De az Isten végtelen bölcs gondviselése révén mégsem hat ki arra annyira, hogy aki az ő ténykedései közepette az ő lelki szemével felismeri az

Istentől jövő világoosságot, és lelkének érzéseivel hozzátapad a jóhoz, mint örök értékhez és magát a jóban kiképezi, azt az isteni segítség, az isteni szeretet, a kegyelem ereje fel ne segítené. Hogy a jót mindig erősebben vonhassa magához, hogy a sok tökéletlenség és rossz helyébe kevésbé rosszat, kevésbé tökéletlent cselekedhessek. Végül pedig az Isten Lelkétől teljesen áthatva, átformálva és újjáteremtve, majd egyszer tökéletes és igaz munkát végezhesen, amikor őt az isteni akarat komoly és nagy munkára szólítja elő.

Hogy az ember mennyire tökéletlen, kicsiny és gyarló, azt az isteni Gondviselés jól tudja, annyira, hogy még mielőtt az ember valamely fogyatékoságából kifolyólag büntetné el, előre tudja, hogy el fogja azt követni. **Sőt módot és alkalmat nyújt neki a megkísértésben, hogy lelkének az a tökéletlen vágya, az a hibás természete önmaga előtt is láthatóvá, felismerhetővé és érzékelhetővé váljék.**

Szükség van arra, hogy az ember így önmaga előtt újra meg újra megszegyenüljön, mert amennyire az ember a maga szellemi elvakultságában takargatja a gőgöt a lelkében, az első pillanatban kész minden cselekedetét jónak és igaznak minősíteni, és magát értékesebbnek tartani többi fogyatékos embertársánál, azaz hajlamos magát mindig túlértékelni. És ha már valami kicsiny jóra szert tett, amint valami kicsiny erényecskét megszerzett magának, máris sokkal magasabban képzei, és sokkal értékesebbnek látja magát, mint hibázó embertestvéreit, s így egyik hibából a másikba esik bele.

Így vannak azok a lelkek, akik bizonyos erényeket már megszerzettek, és akik talán hiúságból, talán az önmaguk túlértékeléséből bizonyos büntől visszatartják magukat, jóllehet a tévelygéstől ők sem mentesek. Hogy tehát önmagára ismerjen, hogy belássa gyarlóságát, kicsinységét, rosszra való hajlandóságát, **az Úr időről-időre megengedi, hogy a végzet olyan helyzetbe, olyan állapotba sodorja bele az emberi lelket, ami reá éppen a legérzékenyebben hat, hogy botlásával**

vagy elbukásával a bűnnek és tévelygésnek ősanyja: a góg feloldódik a lelkében és legalább azon a fájdalmas részen az ütközés által alázatosabbá válják.

Ti emberek vagytok és én anélkül, hogy hallanám, vagy figyel-ném, látom a ti lelketekben, hogy önmagátokat és másokat ho-gyan és miképpen értékelték. Nem szükséges, hogy egymásra nézzetek, én látom, hogy mind egyformán így vagytok. Az egyik erősebben, a másik gyengébben. De egy sem kivétel az alól, hogy önmagát többre értékeli, mint a másik testvérét. És én azt mondom tinéktek az Úr szavaival: „*Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek*”, mert a testi ember testileg ítél és testileg túlemelkedett gondolkodása van; testileg egészen másképp ítéli meg a dolgokat, mint ahogyan azt lelki-leg megítélné, hogyha a lélek a maga világában és a maga sze-mein keresztül nézhetné és élhetné végig az életet.

Hiszen a lelkek azért öltözködnek testbe, hogy meg-kísértessenek, hogy megpróbáltatásokat élhessenek keresztül, hogy a megszerzett jót, az elismert igazat próbára tegye az idő, az alkalom, a körülmény, a végzet, a sors.

És az emberi lélek bizony többször elesik, mint ahányszor dia-dalt arat a kísértésben. És ha az egyikben nem, a másikban ok-vetlenül elesik az ő tökéletlensége folytán és az igazság, az isteni igaz ismeretének hiányában. Mert az Isten igazsága nem úgy ítél, nem úgy mér, mint az emberek felületes igazsága, amely a lényeg mélyére nem tud hatolni, s azért csak a látszat után ítél. A látszat pedig mindig csal, mert a világnak az ábrá-zatát mindig a hiúság, a túlértékelés kendőzi. Mindig kendőzött a világ erénye úgy, hogy nagyon sokszor bizonyos erények bűnt takarnak, viszont sokszor bizonyos bűnöket - amelyeket ti emberi szemekkel nézve bűnöknek és hibáknak tartotok - az Isten azért enged meg, hogy azokon keresztül a lélek bizonyos erényekre tehessen szert. **Nem azért, mintha a bűn nem szá-mítódnék bűnnek! A bűn bűn marad akkor is, hogyha eredményképpen - mint lelki újjászületés - bizonyos erény**

fejlődik belőle! Mert hiszen *nem a bűn hozta azt az erényt létre, hanem az emberi lélek a bűnt megismerve önmagában, az isteni Igazsággal, az isteni Igével kapcsolatban új erényeket, új létformákat, új irányt keres,* és mikor e keresés által az isteni Lélekbe kapcsolódva megtalálja azt, akkor önmagából új lényeket alakít ki. Tehát a meglévő igaz és tiszta Lényeg kihozza az ember lelkéből azokat az eredményeket, amelyeket már régen ki kellett volna hoznia, de a tévelygés folytán elferdültek a nézetek, megtévedt az ítélőképesség és erények helyett bűnök lettek az eredmények.

Azért hát az ember ne lázadozzék a végzet ellen, és ne zúgólódjék azok ellen a terhek ellen, amelyek alatt sokszor nyög. Mert bár az igazságtalanság és gonoszság okozta fájdalmak és megpróbáltatások nagy kilengéseket hoznak is létre az ember életében, de végeredményben mégis meghozzák az igazság megismerését, és az emberi lélek megtanulja a maga kárán, *hogyan nem kell cselekednie.*

Hiszen az emberi léleknek bűnre hajló természete miatt hiába mondja az isteni Gondviselés: „*ezt cselekedd*”, nem cselekszi, mert bűnre való hajlandósága folytán a rosszat cselekszi ahelyett, hogy a jót cselekedné; inkább nyúl a sötétséghez, mint a világossághoz. Amikor azonban a fájdalmak között megismeri, hogy hogyan nem kell cselekedni, akkor megérti, hogy miért mondta a szeretet Istene, hogy ne cselekedjék rosszat, hanem jót. Akkor megérti az emberi lélek, hogyan kellett volna kezdenie, hogy kisebb szenvedéssel, kisebb kitérővel érjen célhoz. Hiszen látjátok a szellemek életét, ezeknek nyomán tehát, látva az ő szenvedéseiket, mindegyikötök feltalálhatja önmagát, ha nem is éppen a cselekedetekben, de a tökéletlenségben és a kísértésekben. Mert többé-kevésbé minden emberi lélek telve van még a rossz iránt való nagy fogékonysággal, mivel még az ismeret által nem lesz jobba az emberi lélek, hogyha abban a jobban, amit megismert, még nem eléggé erősödött meg és

nem állnak a rendelkezésére a lelkében olyan támogató erők, amelyek őt a jobban előresegíthetnék.

Azonban az ismeret által az emberi lélek világosságot nyer, és ez a világosság megmutatja neki az igazságot, megmutatja azokat a kényes helyeket, azokat az ütköző pontokat, amelyeken ha még nem volt megpróbálva, akkor még okvetlen megpróbáltatás előtt áll. És az ismeret megmagyarázza neki azt is, hogy ezekben a megpróbáltatásokban hogyan és miképpen kell viselkednie. Míg az embernek a megismerése hiányzik, addig hiába mondja neki az Isten hangja: „ne cselekedjél rosszat, hanem a rosszat is jóval viszonzod”, az emberi lélek a maga „igazságában”, az ő ferde igazságának tudatában félrelép, mert azt hiszi, hogy neki igaza van, hogy helyesen cselekszik.

Mivel pedig nem lát be a homályba, nem lát be az események gyökeréig, amelyek ezek nyomán keletkeznek, azért az emberi lelkek az ő tévelygéseikkel megfertőzik az életet, megfertőzik egymásnak a sorsát, beleírják egymásnak a lelkébe a maguk nevét, a maguk életének emlékét fekete betűkkel, fekete számokkal, nem kívánatos emlékekkel. Így kikényszeríti az ember az eljövendő sorsot, az eljövendő végzetet a maga részére, ahelyett, hogy a meglévő rosszat, amit bárki más elkövetett, amit bárki más beírt a világ történéseinek könyvébe, igyekeznék maga megismert jó és igaz érzéseivel feloldani, s ezáltal igyekeznék a helyesnek felismert úton előrehaladni. Ahelyett, hogy igyekeznék a szeretet törvénye szerint cselekedni, a legkisebb alkalmat is kihasználja arra, hogy a lelkében élő önző és gőgös természet szóhoz jusson és kielégülést nyerjen.

Emberek, emberek, sokat tévelyegtek minden ismeretetek, minden igyekezetetek dacára! Egy pillanatig se ringassátok magatokat olyan képzelődésekben, mintha ti jobbak és igazabbak volnátok a nálatok tudatlanabb testvéreiteknél.

Igyekeztek az egyszerűsége, igyekeztek a megértésre, igyekeztek a legnagyobbra, amire szükségetek van: a szeretetre. Szeretet nélkül nincs megértés, megértés nélkül nincs

megbocsátás. **Mert amit ti megbocsátásnak neveztek, nagyon szomorú lenne, ha ti is olyan bocsánatban részesülnétek a ti mennyei Atyátok részéről.**

Azért igyekezzetek egymást megérteni, igyekezzetek egymás lelkében a jóra és igazra való törekvést a magatokévá tenni, s a tévelygésekkel szemben ne éljetez tévelygéssel, hanem a szeretet törvényével igyekezzetek azt feloldani. És ha ez semmiképpen sem vezetne eredményhez, ha a ti jóakaratotok, a ti igaz törekvésetek mindenképpen hajótörést szenvedne a másik ember tévelygésén, hozzatok áldozatot a szeretet oltárán. Hozzatok elő a magatok lelkéből szeretetet, elnézést, tűrést és megbocsátást, hogy ti is ugyanazokban részesüljetez, amikor majd ti álltok próbát, amikor majd nektek kell vizsgáznotok a ti megszerzett jó és igaz ismereteitekből.

Mert a szeretet mindent elfedez, mindent jóvátenni igyekszik, mindent elhisz s mindenben bízik, mert hiszen *a szeretet szemüvegén keresztül minden jónak és igaznak látszik.* Azért aki szeretettel szemléli, az a rosszat, a tévelygőt is meg tudja érteni még akkor is, ha szenvedés teljes eredmények következnek annak a tette után, ha annak a lelkében még ez van is a felszínen, tehát jobbat nem tud adni. Mert arra gondol, hogy majd eljön az idő, amikor az a tévelygő is a maga lelkével szemlélve ezeket az eredményeket, nagy szomorúsággal siránkozik azokon a tetteken, amelyekkel ő hibázta el az életében eléje került és általa kért állapotokat, amelyekben munkálkodnia kellett.

És eljön az idő mindenki részére, amikor bizonyos dolgokat, amelyeket mint ember megelégedéssel könyvelt el a lelkében, mint lélek egészen másként fog szemlélni, és éppenséggel nem lesz velük megelégedve, mert észre fogja, venni mellettük azokat a kellemetlen mellékhangokat, amelyeket a kísértések az ő lelkéből, az ő emberi énjéből, a sötétségből mintegy kicsiholtak. **És eljön az idő, amikor azokért a szenvedésekért és nehez megpróbáltatásokért, amelyek titeket ezeknek felismerésére kényszerítenez, megalázkodással adtok majd**

hálát, holott most azért imádkoztok, hogy az Isten távoztassa el azokat tőletek. Mert azok a megpróbáltatások a ti lelketek nevelőeszközei, azok hozzák majd ki belőle az eredményeket, amelyeket kedvtelve, megelégedéssel raktok félre, mint a földi élet eredményeit.

A KÉT NEM KÖZÖTTI KAPCSOLAT TISZTASÁGÁNAK FENNTARTÁSA MILYEN HATÁSSAL VAN AZ EMBERSZELLEM TOVÁBBFEJLŐDÉSÉRE. MIÉRT BŰN A PARÁZNASÁG ? ()**

A földi emberszellemek a testöltés alkalmával a természettől áttisztított fluidokat kapnak a testbeöltözés céljára. **A testben a szellem ezekben az új természeti fluidokban úgy érzi magát, mint hogyha újonnan teremtett volna,** míg a tudata be nem népesedik a körülötte levő dolgok megfigyelése révén s azok át nem rajzolódnak a lelkébe. Mivel tehát úgy érzi magát, mint újonnan teremtett szellemlény, azért minden egyes testbeöltözés mintegy megújhódása a léleknek, amikor is a lélek az önmaga tévedéseinek és bűneinek következményeivel, mint megpróbáltatásokkal találja szemben önmagát.

A testbeöltözés alkalmával tehát a szellemet ennek a világnak természeti erői fonják körül, őt ennek a világnak természetéhez és fokozatához kapcsolják, - hogy úgy fejezzem ki magam - egy új, külső természetet képeznek körülötte: a testnek természetét, ami mindenesetre a legmagasabb fokozatát éri el akkor, amikor a szellemet körülvevő emberi testben nyilatkozik meg. **Az emberi test, mint anyag ennél fogva a lélekkel egybekapcsolódva bizonyos magasabb rendűséget, fokozatban való emelkedést nyer.**

Ez a külső természet az élet további folyamán hozzásimulva a lélek természetéhez, minden esetre hatást gyakorol a lélekre éppúgy, mint ahogy a lélek a maga fokozatával szintén hatást gyakorol erre a külső természetre. Ez az együttes képezi az embert, annak látható megjelenésében. Így van az, hogy már a

gyermekkorban is megnyilatkoznak bizonyos hajlamok, amelyek bár el vannak nyomva a test által, mégis érvényesülni igyekeznek, s legfeljebb csak tompítva jelentkezhetnek. Így nemcsak a rossz, de a jó hajlamok is tompítva kerülhetnek a felszínre úgy, hogy a szellemnek úgy a jó, mint rossz hajlamai-
val ki kell küzdenie a természetből a maga egyéniségét, meg kell magát a természetnek ettől a befolyásától tisztítania. Ez ugyan sohasem sikerül tökéletesen, mert a rossz hajlamú egyén bármiként is érvényesíti a maga hajlamait, mindig rajta marad a természetnek egy vékony zománca; éppúgy a jó hajlamúnak a törekvéseit is bevonja a külső természetnek ez a vékony rétege, s így semmi esetre sem marad változatlanul a régi, hanem egy új külső természet, képződik a szellem körül.

Így az ember a körülötte lévő természetet, mint valami üres lapot minden bűnével és erényével teleírja. Rajta áll tehát, hogy jóval, vagy rosszal írja azt tele az élet folyamán. Mikor az ember a gyermekkoron túl van, és a tudatban felszínre kerül az ifjú természete, a virágzás kora, akkor nemcsak a saját hajlamai, hanem ennek a külső természetnek a törvénye is megnyilatkozik benne: az úgynevezett fajfenntartás ösztöne. Az egyiknél, aki ebbe az ösztöni érzésbe mélyen alábukott, korán és erősen és az érzékiségtől nagyon besötétített formában jelenik meg ez a hajlam a képzeletben, a másiknál, aki nincs olyan mélyen alámerülve, halványabban és szelídebb formában. Mert a vágyak alkotják a képzelet világát, vagy mondjuk, a vágyvilágot. De megnyilatkozik ennek a természetnek a maga mulandóságra való ösztöne is: nőni, kifejezésre juttatni önmagát, virágozni, gyümölcsöt teremni és elhervadni, vagyis meghalni. Ez a test törvénye.

Vannak szellemek, akik ebben nagyon jól érzik magukat, és mivel ez hibás természetükkel annyira megegyezik, hogy örömet és boldogságot éreznek, hogy vágyaikat így kielégíthetik, ennél fogva ez az ő részükre mintegy mennyországot jelent. Azonban ennek a természetnek, azaz a test természetének,

amely e világ fokozatához mérten tiszta volt, mikor a szellem magára öltötte, tisztának is lehet maradnia, sőt kifejezésben még fejlődnie és gazdagodnia lehet, ha az ember akkor, amikor eléri az ifjúság korát, és ezek a természeti ösztönök, vagyis a szerelmi érzés ösztönei megnyilatkoznak, az ő lelkéhez legjobban illő párt keresi meg, akivel a legnagyobb szeretetben tud összeolvadni. *Ennek az összeolvadásnak olyannak kell lennie, hogy a lélek benső természete olyan kifejezésre jusson általa, hogy a lélek legszebb érzéseit, legmagasabb rendű vágyait hozza felszínre a szerelmi érzésben.* Mert ha nem a legmagasabbrendűt hozza felszínre, akkor csak csenevész magot nemz.

Tehát ez a természet arra ösztönöz minden egyes lényt, hogy önmagából a legszínűsabb virágokat és a lényéből kisugárzó legszebbet és legjobbat adja oda. Ezt az érzésben való lángolást nevezzük szerelemnek. S amikor a két különemű ember *lelke* az ő legtisztább és legmagasabb rendű lángolásában eggyé lesz, akkor egy fluid képződik, a két erő összeolvadásából egy egész alakul. Ebben az egy egészben olvad össze a férfi és a női elv (princípium) és képezi az *egyét*, mint a szentírásban is meg van írva: „és lesznek ketten egy testté”. Ebben az összeolvadásban nem az a fontos, ami megvan, hanem ennek a magja, a gyümölcse, a harmadik: *a jövődő.*

Ez alatt a kifejezés alatt: *harmadik*, nem gyermeknemzést kell érteni, mint azt általában a földi, anyagelvű gondolkodású tudósok hiszik, hanem a kétnemű, elvált lelkek *kibontakozó érzésvilágát*, amely hivatva lesz mindegyiket az *őhozzá tartozó párhoz közelebb vinni.* Vagyis a szétszórt duálok egymásra találását előmozdítani azáltal, hogy az egyes egyének a lelkükből mindig magasabb és magasabb rendű érzéseket hozzanak felszínre, mindig tisztábban és tisztábban tanuljanak meg szeretni és a bukás által magukra szedett tévedésből mindig többet és többet elhagyni. Hogy a két fél megtisztuljon, megvilágosodjon és majd a két elvált, egymáshoz tartozó fél *ennek a világosságnak a fényénél egymásra találhasson.*

Hiszen éppen mert az ember, ez az elszakadt duálszellem a bűnök és tévedések sötét ködéből sűrű burkot vont maga körül, amelyet hosszú évszázadok és évezredek csak növeltek. Azért nem képesek az elszakadt duálszellemek meglátni, megérezni egymáshoz való tartozásukat. Sőt még ha találkoznak is az életben egymással, a különböző bűnök annyira eltaszítják egyiket a másiktól, hogy még ha házasság köti is össze őket, akkor sem képesek egyéniségüket összekapcsolni, mert amíg a lelkük nemesebb részei vonzzák egymást, a tévedések taszítólag hatnak, mert ezek is hasonlóak.

A férfi is semmi, meg a nő is semmi önmagában véve, mert az egyik a másik nélkül alkotni nem képes; ezért ezek az elszakadt duálok tulajdonképpen egyéniségeknek alig nevezhetők, hanem csupán *különnemű fluidoknak*, akik azért találkoznak a házasságban, hogy az ő fokozatuknak megfelelően bizonyos kiegyenlítődéseket elvégezzenek. Ez az összeköttetés számukra bizonyos megpróbáltatásokat, de bizonyos örömeket és boldogságot is jelent. Mégis legtöbbször több a szenvedés és a vezeklés, mint az öröm a földi életben még ott is, ahol a szellemi érzést a természetes törvény értelmében juttatják érvényre. Hát még ott, ahol ez az érzés, a virágzás ideje meg van rontva, meg van zavarva azzal hogy az illető nemcsak egy, hanem több ilyen egyéniséghez kapcsolódik, miáltal a fluidok összebonyolódása áll elő, és ki nem egyenlített erők halmozódnak fel a szellem körül! *Ez a körülötte lévő természet az a köd, amely a különböző életek tévedéseiből rakódik le és köti őt ennek a világnak sors-alakulataihoz.*

Mármost, ha ezek az erők össze-vissza vannak zavarva a paráznság által - mivel ezek élő és mozgó természetrészek - ezek érvényesülni, élni akarnak. **Mert az ember érzései, gondolatai, cselekedetei, mint a tiszta természeti erőbe hintett magvak kicsíráznak, és élni akarnak. Hiszen ezen az úton állottak elő az anyagi világok is a maguk természetével.** Tehát az embernek meg kell érnie arra, hogy az ő érzése szerint

értse meg, hogy a szerelmi érzés az ő lelkének legjavát, virágját az ő egyéniségének a színét, illatát van hivatva a földön mintegy reprezentálni, **s akkor magától rájön arra, hogy ezt a virágzás idejét és alkalmát nem szabad mindenféleképpen összekevernie.** Megérti, hogy azok a természeti erők, amelyek az ő testében vannak felhalmozva, az isteni kegyelem olyan ajándékai, amelyek mindvégig hivatva vannak őt követni az életen át, mint az ő lelkének védőburkolata, amelyet nem szabad tisztátalan cselekedetekkel meghomályosítani és lefokozni. **Ha igazán szeretetből egyesül a két lélek egymással, ez törvényes házasság. De igazi törvényesítést csak akkor nyer, ha ez a két lélek hű egymáshoz és szeretetük maradandó.** Ez esetben az ilyen fluidokban, amelyek egy érzéstől vannak áthatva, ki tud fejlődni a harmadik, vagyis *az ő jövő alakjuk, az ő jövő megjelenésük.*

Ezzel a szellemi céllal párhuzamosan, ennek mintegy materializációja jön létre a testi nedvekben a csiraképződés és ezeknek megtermékenyülése, ami a szellemi világgal kapcsolatban az utódok testbeöltözéséhez szolgáltat anyagot, nemcsak csirát, *hanem erőktől áthatott természeti erőket is, jobbakat, tisztábbakat, mint maga a két nemző-fél volt, mert hiszen ennek a kétőtnek a legjobb vágyai és érzései lobognak, égnek el a szerelmi egyesülésben.*

S mivel ez így van, az ember az ő utódainak, ha ő azt nem is tudja, mert egyszerű lélek, akkor juttat legtöbbet, ha úgy él, ahogyan neki azt tiszta ösztönei diktálják s akkor ezt szépnek, nemesnek, tisztának találja. És bár ezzel még nem nyúl bele a mindenség nagy titkaiba és nem is érti azokat, de öntudatlanul is engedelmeskedik az isteni akaratnak, és ezáltal adott a természetnek valamit, ami az átlagos ember színvonalat jobbat tette. Mert mindazok a tiszta érzések, gondolatok és becsület, tiszta vágyak gépiesen elvetett magvak azokban az erőkben, amelyeket ő utódainak juttat. Azt mondják az emberek, hogy faj fajra üt. Kell is, hogy ez így legyen, de a fajt mindig lehet

nemesíteni, jobbá tenni; az egyén a maga cselekedeteivel, gondolataival, életével azt a fajt, amelybe született, jobbá teheti. Azért azokat a szellemeket, akik így egyszerűen, becsületesen éltek, nagyot nem alkottak, mindössze a családjuk körében szeretetet gyakoroltak, jó érzést tanúsítottak és minden kötelességet betöltöttek a feleségükkel és gyermekeikkel szemben, minden különösebb nagy előkészület nélkül ugyanaz a természet, amelynek ők ilyen hű munkásai voltak, egy új fordulóban szebb és jobb testtel ruházza fel. S jobb körülmények közé helyezi, hogy ott is becsületesen munkálkodjanak és az ő természetük vágyaival, amelyek mindig szebbekké és tisztábbakká lesznek, hintsék tele a világot, vagyis a föld légkörét.

Ezek legtöbbször a sokgyermekes szülők, akik hibáktól nem mentesen, de becsületesen élnek, gyermekeiket gondosan nevelik, hűek egymáshoz, oly dolgokra nem vágyódnak, amelyek az ő egyszerű szeretetüket megzavarnák.

Ezek az úgynevezett átlag becsületes emberek. Ezek nem zavarnak sok vizet, föltűnést nem keltenek és mégis ezek élnek a leghelyesebben, mert így simán érnek el egy magasabb fokozatot, amikor már nemcsak az ő családjuknak, de több embernek a vezetését és irányítását bízzák rájuk. Ezeknek a lelkét áthatja az a vágy, hogy magukat mindig jobbakká és nemesebbekké tegyék, és így lassanként minden megerőltetés nélkül jutnak a szellemiség egy magasabb fokára, egyszerűen az ő engedelmisségük révén.

S amikor ezek a szellemi ébredésnek és világosságnak bizonyos fokára eljutottak, - mivel hibáik nekik is vannak -, akkor tétetnek próbára azért, hogy nagyobbra, messzebb kiható dolgokra is alkalmassá tegye őket az isteni Gondviselés. Megtörténik, hogy ilyenkor elbuknak, sokszor kicsinyesekké válnak, de akkor az ő szellemük már ébredszik, és megpróbálják kétszer-háromszor, míg csak el nem érik azt a célt, amikor már világos tudatában vannak annak, hogy mit akarnak.

Amikor a természetben a fű, fa virágzik, és a virágok hímporát szertehordja a szellő, akkor, ha nagyon hasonlóak az egyedek, elfajzások alhatnak elő. Így az embernél is ilyen elfajulások állhatnak elő, ha feslett életmód által a fluidokat összekeveri a virágzás idejében, főként, ha a lelki törekvéseket elhanyagolja, és helyettük a testi ösztönök lesznek úrrá felette, amelyeken keresztül semmi nemesebb érzés a felszínre nem kerülhet.

Ilyenkor mindenféle alacsony fluidokba keveredik többnyire a férfi, de a nő is. **Különösen az olyan női fluidokba való keveredés kárhozatos és veszélyes, ahol mindenféle más férfi is megfordul, és mindegyik a róla leváló és mindenféle bűnökkel megrakott fluidjait hagyja hátra. Ilyenkor minden egyesülés után mintegy ragadnak, tapadnak ezek a fluidok** (mert a fluidoknak ez a természetük) és akkor úgy a férfi, mint a nő körül ilyen zavaros fluidrétegek képződnek, amelyeket mindegyik magával hurcol, s amelyeknek részeit éppúgy elhullatja, mint a virág a hímporát. Ezek a fluidok aztán a hasonlóság törvénye szerint az egyénektől vonzatnak, s úgy a férfi, mint a nő egyaránt összeszedhet mindenféle bűnre való hajlandóságot. És ő nem is tudja, hogy az egyesülés által beoltatott olyan hajlamokkal, amelyek nem az ő egyéniségének termékei. Ez az inficiálódás arra az időre is kihat, amikor már gyermekei lesznek.

Ugyan mit adhat az ilyen férfi, vagy az ilyen nő az ő házas-társának, mikor ilyen mindenféle hajlamokkal telített fluidokat kevernek össze, amelyekben aztán gyermekek születnek. És sokszor csodálkoznak a szülők, hogy olyan hajlamaik vannak a gyermekeiknek, amilyenek belőlük hiányoznak.

És ez még nem minden. Ezek a fluidok, melyek az egyénre reátapadnak, hasonló szellemeket vonzanak is. Hiszen maguk az emberek is csak fluidok - mint fentebb mondtam - mert tulajdonképpen nem az egyéniség él a házasságban, hanem csupán ezek a fluidok érvényesülnek addig, amíg az egyes

személyeknek vezekelniük kell. Mert az ember nem diktálhatja a saját sorsát, hanem az ő fluidjait vezetik azok a kezek, amelyek a testöltést intézik. Mert csupán ott ölthet testet, ahova őt vezeklésének törvénye, vagy az ő munkája sodorja.

Ha tehát az ember így eltékozolta és inficiálta az ő erőit a virágzásának idején, amikor a legjobbat, legszebbet kellett volna magából adnia, hogy az ő jövője úgy alakulhasson, hogy az egyéni természetében elérhető legtökéletesebb megjelenése, vagyis az ő „duális egyénisége” kifejlődhessék, s ha ilyen öszszezavart fluidokkal rendelkezik, hogyan remélhetné, hogy a jövő az ő egyéniségét jobban kidomborítsa?

Ez a magyarázata az eltorzult testű és kifejezéstelen arcú embereknek a földön. Azért ilyenek, mert nem állnak rendelkezésükre olyan fluidok, amelyeken keresztül az egyéniségüket tisztábban és tökéletesebben kifejezésre juttathatnák. **Aztán így állnak elő betegségek is; direkt, olyan race betegségek, amelyek csak bizonyos fajon tudnák kifejlődni, mert a faj úgy át meg át van szöve bizonyos természetű hibáktól,** hogy csak azokban a fluidokban képes az a betegség kifejlődni, míg másfajú ember kevésbé kaphatja meg azokat.

*

A fajhoz való tartozandóság nagyon sok szállal fűzi a lelkeket egymáshoz, és a fajnak hibái és erényei az egyes egyéneken is kidomborodnak még akkor is, amikor azok, már majdnem kiemelkednek a fajból. Ennek a faj szeretetnek, amelyet tulajdonképpen igaz és becsületes dolognak kell minősíteni az emberek között, az egymás megértésében, az egymás érdekeinek előmozdításában, egymás támogatásában kell kifejezésre jutnia. Ez az összetartozók együvé ragasztó szere. Ebbe bele kell nőni értelműen és ki kell nőni belőle.

Vannak emberek, akik bizonyos fajnak csak elhullatott egyedei, akik értelmileg és érzelmileg még olyan alacsony fokon állnak, hogy a faj erényeit még nem, hanem csak a hibáit tudják kifejezni. És vannak a fajban olyanok, akik ezeket a fluido-

kat már elhagyni készülnek és szellemileg az isteni világosság által vannak átsugározva és szellemükből az isteni világosság a faji tulajdonságon keresztül is átsugárzik. Ezek már magasból tekintenek alá a többire, és a földi természet törvényvilágát elhagyni készülnek. Ezekre nem kötelezők azok a fájdalmak és szenvedések, amelyek a faj tévedéseiben élőkre még kötelezők. Ezekben azonban már oly nagy a szeretet és az önfeláldozásra való készség, hogy szívesen alámerülnek a tévelygők csoportjába, és ezért szenvedniük kell, mert nem értik meg őket.

Általában a földön a nemesebb céllal testet öltött szellemeket ritkán értik meg és ezeknek mind szenvedniük és áldozatot hozniuk kell. Ilyenkor áll elő az az eset, hogy a jó szenvedtetni a jobbat, mert még nem tudja megérteni, mert még nem nőtt bele abba az állapotba, amelyben a jobb él. Az ilyeneknek kevés a barátjuk, mert nem értik meg őket, mert a szeretetnek az a mértéke és az a fejlettségi színvonala, amelyben ők élnek, úgyszólván áldozatokká predesztinálja őket, amikor ők hátra maradt szeretteiket magukhoz akarják emelni.

Az összetartozó szellemek alkotnak egy fajt, egy csoportot. Ezek közt haladottság szempontjából fokozati különbségek vannak: vannak, akiket csak a csoport tévedései tartanak össze, ezek a csoport salakját képezik; és vannak, akik már elhagyni készülnek a csoportot, hogy az isteni világosság által felszívassanak, hogy az összes emberiség boldogulását előkészítő munkások köré sorolja őket az isteni gondviselés.

Mert munkálkodnia kell minden léleknek. Mindenki abban az érdekvilágban munkálkodik, amely színvonalának, érzés- és gondolatvilágának megfelel. Munkálkodni kell a földön, akár jót, akár rosszat cselekszünk is. A lelkek munkálkodni kénytelenek, mivel az alkotás ösztöne így hozza ezt magával. Aki nem képes jóra, annak rosszat kell cselekednie, és akik a marandó jóban, vagyis az ő lelkük számára nem munkálkodnak, azok a mulandó javakban, az önző szeretet érzése által sarkalattva munkálkodnak, ez a cselekvésük mozgató rugója. Ezek is

előrefelé törekszenek a fejlődés vonalán, de mivel vakok, cselekedeteikkel nem tudnak maradandót alkotni, nem képesek egyéniségük bélyegét belenyomni a természetbe, hogy rotációjuk gyorsabbá váljék.

Az olyan szegény szellemek, akik csak a mulandó javakért képesek munkálkodni és a maradandó javak rájuk nézve vonzóerőt nem gyakorolnak, mindig távolabb és távolabb esnek attól a forgó keréktől, amely a lelkeket kiemeli az élet számára, s mindig ritkábban és ritkábban jutnak az élet felszínére, azaz mindig ritkábban ölthetnek testet. Így haladásukat önmaguk állítják meg, illetőleg fejlesztik vissza.

Minél több jót alkot az emberszellem, akármilyen kicsiny legyen is az, ha az Isten törvényével megegyező, mégis maradandót alkot és az ilyenek „beíratnak az élet könyvébe”. **A maradandó alkotás az igaz jónak követése, legyen az bár a legcsekélyebb dolog. Aki az igaz jót cselekszi maradandóan, annak cselekvése mintegy örök értéket képvisel számára és irányítja az ő fejlődésének útját olyan állapotokban és eshetőségekben, amelyek őt mindig közelebb és közelebb viszik a kegyelemhez való kapcsolódáshoz.** Aki azonban már tudatosan cselekszi a jót, mert megismerése van, és imádkozó lélekkel törekszik Isten akaratát, azaz az igaz jót érvényre juttatni, az Isten Lelkével kapcsolja össze magát, és óriási lépéssel viszi előre a saját maga haladását. De ezt csak a megtérés által lehet elérni.

Az ilyen igazán megtért emberi lelkek azok, akik hisznek, és ez a hitük indítja őket a cselekvésre. **Ezek nem a természetes fejlődés útján, hanem a kegyelem folytán jutnak előbbre,** mert ezek megtagadják az ő testi emberüket, az ő természetes énjüket, azaz a mulandót, az értéktelent az örökkévalóval szemben, és az örökkévalót cselekszik a mulandó rovására. Így a mulandó élet hibái és eshetőségei, amelyek nekik szenvedéseket okoznak, feloldatnak az örökkévaló eshetőségekben,

amelyekben mindent feltalálnak, amit csak reméltek, megsokszorozva, megtisztulva, megfényesítve az isteni kegyelem által. **Azért azok, akik az ismeret folytán megtérnek, nem olyan emberek többé, mint a meg nem tértek, akiknek lassú forgással, sok szenvedéssel kell a haladásukat munkálniuk,** és ezen a lassú mozgású vonalon kell előrejutniuk. A megtért emberek azok, akik hisznek.

A hit nem más, mint az igazságnak elfogadása. A hitben való élet az igaz jónak érvényesülését tűzi ki célul maga elé. Tehát a hitben élő ember nem csalódhat, mert keresi és kutatja az igazságot, és olyan mértékben világosodik meg, amilyen mértékben cselekszi ő is azt minden erejével és legjobb akaratával. És akik, ha még olyan bűnösök is, de az ismeret által megvilágosodtak, az ő tévedéseik következményeit nem várják meg, míg azokban a keserű tapasztalat megérik számukra^{10*}, hanem elhagyják bűneiket, és igaz útra lépnek, s abba az új irányba térnek, amely meredek és nehéz. ***Ezeket az ú.n. karma ezen az úton, nem éri utol, mert az isteni kegyelem védőszárnyai alá fogadja az igaz úton járókat. Aki ezen az úton halad, annak jövője Isten kezében van;*** azon fordíthat a Gondviselés keze; eshetőségeit megváltoztathatja, felemelheti, vagy más irányba küldheti, mert *az ilyen emberek már egyéniségek.*

Ezek olyan bánásmódban részesülnek, mint akik a nagy átlagból már kiváltak és a Kegyelem fiaivá és leányaivá lettek. Ezek a nagy együttesből már ki vannak választva, és az örökéletre vezető úton a maguk számára olyan cselekedeteket helyeznek el, amelyek mellettük emelnek szót. *És mindezt a hitük hozta magával.*

A földi életben az ember nem tudja az igazságot, tehát hinnie kell az igazságban. A hit mintegy előlegezett bizalom Isten

¹⁰ * T.i. ezek ettől fogva sokkal gyorsabban haladhatnak előre, mint tetteik következményei (az általuk megrontott erők és fluidok, amelyek csak a gépies rotáció szerint haladnak előre), mert őket Isten kegyelme vezeti, tanítja és viszi nagy gyorsasággal előre.

lételére, és az ő törvényeire nézve, amelyeknek engedelmeskedve a hívő ember elhagyja a testi örömöket akkor, amikor azok hibás természete folytán reá még hatással lennének. Mivel tehát ezeket a hívő emberek az örökkévalók érdekében hagyják el, így nem cselekedeteik, hanem hitük által nyerik el a megigazulást, mert hatalmasabbnak tartják a hit igazságát, mint a kézzelfoghatót, azaz azt, amely előttük áll: a test igazságát. És „ez tulajdoníttatik nekik érdemül, azaz igazsággul”.

Azért, akik bűnösök lévén, megtérnek, azok az Isten kegyelmében részesülnek; és bárha gonosz életet éltek is, de az egész lelkükkel Istenhez fordulnak: *Isten eltörli az ő bűneiket és az okozati törvény sújtó kezét visszatartja a fejük felett.*

Az ember csak az igazságot hiszi el. Ha tehát egyszer az Istent, mint igazságot elfogadja maga felett, ezáltal függővé teszi magát tőle és így olyan hatalmas erőbe kapcsolódhat bele, amellyel a világon semmi föl nem ér, sem bölcsekedés, sem jócselekedet. *Mert az ember nem is tudja, hogy az, amit cselekszik, jó-e, megegyezik-e az isteni igazsággal¹¹*? Ezt sohasem tudhatja az ember önmagától, ennél fogva cselekedetek által nem igazulhat meg, csak egyedül a hit által.*

Isten pedig azt akarja az ő törvényeiben, hogy a szeretet oldozza fel a bűn hatásait. És valaki szeretetben munkálkodik, és eltűri a bántalmakat, sőt szeretetből áldozatra is képes, és szeretetből alkotni képes más emberek lelkében hitet, vagy hasonló szeretetet, amely az idők folyamán a szeretet cselekedeteit, sőt talán áldozatot is képes lesz létrehozni: *az nagyot alkotott, mindennel nagyobbat.*

A földi embernek nincs maradandó igazsága, mert kor szerint és egyénenként változik az igazságnak képe; *de az Isten törvénye, a mindent egygyétező, mindent és mindenkit boldogítani vágyó szeretet, a mindent megvilágosító, megtisztító, a világot ismét rendbe hozni törekvő, mindent kiengesztelő és jóvátevő*

¹¹ *Mert az Isten igazsága más, mint az emberek igazsága; sokszor amit az ember a legjobb szándékkal cselekszik, ellentétben áll Isten akaratával.

törvény. A szeretet ma is és mindenkor világokat alkotó isteni erő, amely alkot először a lélekben, azután a természetben. Mert ha a lelkedben nincsen jó, akkor nem tudsz jót alkotni a világban. Először a léleknek kell elfogadnia az Isten törvényét és akaratát, hogy a lelken keresztül a testben érvényesüljön, azután a testen keresztül a természetben, hogy a természet megteljen a Szép és Igaz formáival és alkotásaival. És ha a világ megtelik széppel és jóval, akkor leköltözik az Isten az emberek közé.

MÚLT ÉS JELEN KÖLCSÖNHATÁSA. ()**

A lélek nem mindig van abban az állapotban, hogy a múlt nyitva állhasson előtte, **mert ha a múlt keserű emlékei és érzései mindig nyitva állanak, ezek olyan nagy teherként nehezednének a lélek érzésvilágára, hogy nem volna képes az elért eredményeknek örülni**, egyszóval sohasem tudná a jelent élvezni.

Ami egyszer a múltban megtörtént, annak árnyéka mindvégig kísért az emlékezésben, mivel a lélek nem felejt, *mert a lélek nem eseményeket őriz meg, hanem érzéseket*. A történések nem mindig maradnak olyan elevenen kirajzolva a lélek emlékezésében, mint azok az érzések, amelyeket a történések kiváltanak, és amelyek a történéseket létrehozzák. Ezek az érzések azután, ha az elkövetkezendő életek során szunnyadnak is, de ugyanakkor, amikor megint újra találkoznak egymással a lelkek, fellevenednek mindazokkal a mellékérzésekkel együtt, amelyek azokhoz kapcsolva voltak. Úgy vagyunk ezzel is, mint a hangokkal: az ember nem adhatja ki csak az alaphangot, mert azt elválaszthatatlanul mindig kísérik a melléköngék is. Így van a lélekkel is: ha az alapérzések már megtisztulták is, azok a mellékérzések, amelyek azt a múltban kísérték, a jelenben is mindig ott lappanganak, mint kísértések, és várják az alkalmat, hogy szóhoz juthassanak.

Ezért ami egyszer megtörtént, az újra ismétlődhetik mindazoknak a mellékkörülményeknek a felvetődésével együtt, amelyek már egyszer valaha elhangzottak. Mert a lélek csoportosítja azokat az érzéseket, amelyek már egyszer éltek. Ezért vigyázniuk kell az olyanoknak, akik már valaha találkoztak és mélyebb hatást váltottak ki egymás lelkében úgy, hogy ezek a hatások mély karcolást idéztek elő, s fájdalmakat hoztak létre egymás lelkében. Az ilyeneknek vigyázniuk kell, hogy a lélek azokat a karcolásokat a maga természetével újból ki ne mélyítse és még nagyobb fájdalmat, keserúséget és sötét emléket ne hagyjanak egymás lelkében maguk után!

A lélek ugyan éppúgy, mint a test, igyekszik a sebeket behegeszteni, de természetes, hogy egy-egy seb nyomán keletkező forradás többé nem olyan sima, nem olyan egyenletes, mint hogyha nem lett volna soha seb a felületen. Az ilyen hegedést tehát a test az egész életen keresztül hordozza és ez a hegedés, ha be is gyógyult, mégis mindannyiszor emlékeket ébreszt, valahányszor az ember arra rátekin.

Így a lélek is meggyógyulhat, és egészséges lehet, de a rajta egyszer ütött seb hegedése mint nyom ott marad. Ezt a szépséghibát mint érzékeny részt más emlékekkel simává és egyenletessé lehet tenni, amely gyógyító folyamatot talán senki más nem képes elvégezni, mint ugyanaz, aki a sebet ütötte. De ha a gyógyulás nem sikerül, akkor ugyanaz az eset áll be, mint amikor az orvosok valamit rosszul csinálnak: a lélek sebe újból magától felnyílik, még pedig akkor, amikor ugyanaz a személy érinti azt. Ellenben, hogyha az ilyen rendellenességeket az orvos gondosan és tisztán kikezeli, a seb széleit szabályosan és szépen összeilleszti, akkor az olyan szabályosan forr össze, hogy a beteg később már nem is emlékszik rá, hogy azon a helyen valamikor egy nagy és gonosz seb tátongott. Ez volna az, amire azt szokták mondani, hogy: jóvátétel. Én azonban azt mondom: hogy nem lehet semmit sem jóvátenni; csak akkor tehet az ember jóvá valamit, ha mindenkor, minden időben és

minden olyan alkalommal, amelyet a végzet nyújtott neki, megkeresi, és megtalálja a lehetőségeket, hogy leghelyesebben, a lelkének a legjobb akaratával, a szívének legnemesebb érzésével cselekedhessék. **Azt az alkalmat, amely mindenkor adva van, lehetőleg tökéletesen töltsé be mindenkivel szemben.**

Ez esetben sima és kellemes emlék marad vissza utána, amely a léleknek megelégedést és békességet nyújt az elkövetkezendő idők folyamán. Ha az emberi testnek valamely része egészséges, akkor az ember arra a testrészre nem is gondol, az a tudatot nem köti le, tehát a tudatot másfelé lehet foglalkoztatni: vele előretekinthet a szellem, kémlelheti a mellette és előtte lévő dolgokat. Azonban hogyha van egy ilyen fájós seb, vagy fájó emlék, azon mindannyiszor megakad a tudat, mert a lélek látja, hogy az rendellenes és szabálytalan dolog volt, amit cselekedett. Ilyenkor aztán mindannyiszor felébred benne a vágy, hogy azt rendbe hozhassa, és a múltat simává és egyenletessé tehesse.

Vannak esetek, amikor a szellem erre teljességgel képtelen és nem áll módjában és tehetségében semmi körülmények között sem, hogy kijavítsa azt az emléket, ilyenkor az ő végzete, azaz a törvény keze azt a múltat hosszú-hosszú időre félreteszi, adigra, amikor már annyira felemelkedett a szellem, hogy módjában áll az ilyen múlt emlékeket rendezni.

Előfordul, hogy nagyon szépen felfejlődött szellem is alászáll, hogy egy-egy ilyen fájó emlékezést kitakarítson a lelkéből. Nem azért, mert az bűn, nem azért, mert tévelygés szülte azt az emlékezést. A bűn, a tévelygés rég megszűnt, csak a fájó emlékezés, mint akadály áll ott az emlékezés előtt, úgy hogy egy pillanatra mindig megáll a szellem, valahányszor a múlton végigtekint, és újra átéli, ha csak egy pillanatra is, azokat az emlékeket. Ez pedig bizonyos sötétséget, bizonyos homályt borít a jelen eredményeinek örömére és boldogságára.

Tehát sok szellem azért jön le a földre, hogy ezt a homályt, ezt a fájó emlékezést semlegesítse; és minden esetre mellette munkát vállal, dolgozik az Úr szőlőjében. És bizony előfordul, hogy talán eközben nagyobb fájdalmak is érik, mint amilyen az a régi seb volt, amelyet már nem is érez fájónak, mert már rég begyógyult. És mégis mint cél, ennek a kitakarítása, ennek a fájó emléknek az elmulasztása áll ott előtte.

Az ilyen sebeket nem lehet emberi érzésekkel, emberi akarással begyógyítani, helyreállítani, jóvátenni, hanem csak kisimítani, miközben az erre irányuló törekvés, az Úr mezején való együttműködés legbővebben látja el azokkal a lélekgyógyító szerekekkel, amelyek úton-útfélen, percről-percre adódnak munka közben az élet útján, amikor az Isten akaratának szolgálatában akár fájó emlékekkel, akár mint ellenségek találkoznak, vagy találkoztak a lelkek egymással. Az Isten útján ezek az érzések kiengesztelődnek, kisimulnak, megtisztulnak, és akiknek a lelke valaha vonzódott egymáshoz, akik valaha egymás lelkében otthont találtak, azok lélekben ismét egybeolvadnak, és egyet képezhetnek abban a szolgálatban és örömben, amely ezen az úton adódik számukra.

De mint minden másban, ebben is meg kell várni a Gondviselés ujjmutatását. Emlékeztetek arra a hasonlatomra, amit a vizén úszó csónak utasáról mondtam. Van, aki idő előtt kinyújtja a kezét a vizén úszó kívánatos dolgok után, és ezáltal a víz felületén zavart idéz elő, úgy hogy az elérni óhajtott dolog még messzebb távolodik tőle és képtelen azt megragadni. Míg ha egy mozdulatot sem tett volna, hanem megvárta volna az időt, amíg a Gondviselés szele az elérni óhajtott tárgy felé hajtott volna a csónakot az eshetőségek vizén, akkor éppen csak ki kellett volna nyújtania a kezét a felé a kívánatos dolog felé, és elérhette volna azt, sőt ki sem kerülhette volna, mert a Gondviselés egyenesen odahajtotta volna az ő csónakját. Tehát az ember nem tehet jóvá semmit, bárhogy akar és igyekszik is, mert önmagából nem tudja sem megtalálni, sem felismerni

azokat a mellék érzéshullámokat, amelyek (hogya elcsitultak is, ugyanazzal a lélekkel szemben ismét felébrednek és új félreértéseket, új hibákat nemzenek. Mert mint az elején mondtam, a lélek nem a körülményeket tartja meg az emlékezésében, hanem az érzéseket.

A lélek hosszú és sok élet után sok mindenféle körülményt végigélve is ugyanaz marad az érzéseiben, hogya meg nem változtatta azokat; e tekintetben nem használ semmit a testöltések egész sorozata sem. Ezekből legfeljebb tudással és tapasztalással töltheti meg a lelkét, amelyek lehetnek fájdalmasak, lehetnek több világosságot nyújtó eredmények, de ha az érzések meg nem tisztultak, meg nem javultak, akkor azok ugyanolyanok maradnak évszázadok, évezredek múlva is. Mert *az érzéseket a lélek a maga természetéből sugározza ki*, ez a természet pedig önmagát soha meg nem hazudtolja, mert *a lélek természete az a bizonyos egyéniség, az a név, amelyet a teremtés pillanatában az életbe küldött minden szellem magával hoz. Ebben rejlik egyszersmind a szellem életcélja, s az ő feladata az, hogy ebből az egyéni természetből sajátos színt, illatot hozzon ki*. Mint ahogyan a virágok mindegyike más színt, más formát, más illatot termel ki magából; és még ha hasonlít is egymáshoz az egymás mellett lévő két növény, mégis mindegyik más és más virágot terem. Mindegyik gyümölcsfa, még ha ugyanahhoz a fajhoz tartozik is - hacsak árnyalatilag is - de ízében és zamatjában eltérő gyümölcsöt terem.

Ilyen az a rejtélyes lelki természet is, amelyet egyik ember sem tud a másokban felismerni. Sőt önmagában sem tudja megállapítani, hogy ő kicsoda, micsoda, mire képes; sem az emelkedésben, sem a bukásban való lehetőségét nem tudja áttekinteni, mert ez titok, *ez a lélek természetében rejlik*. Ezt a lelki természetet pedig nem ismeri senki más, csak egyedül az Atya, a Teremtő. Ő ismeri a lelki, egyéni természetet, Ő tudja, mi az, amivel különbözünk egymástól, és Ő ezen a néven szólít mind-egyikünket. Ez a név az a szín, az a rezgés, amely a lelkünkben

felébred, feltámad mindannyiszor, valahányszor a jóhoz, az igazhoz közeledünk; ez az, amely érzéseket és vágyakat ébreszt a lelkünkben, amely törekvésekre sarkal, hogy elérjük azt, ami a lelkünk célja, beteljesülése, boldogsága.

Nem minden lélek egyformán érheti el a boldogságot, mert nem minden dolog boldogít. Ami az egyiket boldogítja, az a másikat teljesen hidegen hagyja, mert az ő lelki természete más. Ez pedig nemcsak fokozat dolga, mint ahogyan azt sokan gondolják. Hiszen minden fokozaton, minden állomáson találkoznak a lelkek egymással, és ha különböző lelki természetük van is, ha különböző céljaik vannak is, mégis örülnek egy-egy dolognak, egy-egy eredménynek. Mert hiszen óriásiak az élet lehetőségei itt a mulandó világban is.

És ha már itt, e szűkre szabott, szűk korlátok közé szorított létsíkon is ilyen nagyméretű a változatosság lehetősége a célok elérésében, mennyivel nagyobb, mennyivel felfoghatatlanabb ezen a létsíkon túl, az örökkévalóság világában! Minden egyes egyén igyekszik a maga lelke mélyében elrejtett igazat a legtökéletesebben a felszínre hozni. Ehhez pedig minden léleknek szüksége van annak a lehetőségnek a megteremtésére, amelyben dolgozni és munkálkodni lehet a maga természete szerint és ösztönszerűen megérzi minden lélek azt a lehetőséget, amelyben ő mozoghat. És akár bűneinek büntetésekként, akár eltévelyedése folytán tért is ki az ő részére lehető legegyszerűbb irányból, amely őt Istenhez vezetné, minden esetben kutat és munkálkodik az ő boldogságának a megtalálásán.

Azok az eltévelyedett lelkek, akik ebből az irányvonalból kitértek, az ő lelki természetük vonalának össze-kuszáltsága folytán sínylődnek a boldogtalanságban. Mert amikor már eltévesztik a lelkük haladási irányát, akkor már azzal sincsenek tisztában, hogy tulajdonképpen mit is szeretnének, mit is akarnának, csak ödöngenek a fejlődés útján, és egymásnak az életéből akarják elvenni azt, amiről úgy látják, hogy az a másiknak kívánatos. A saját feladatukat nem töltik be, a saját munkájukat nem végzik

el, hanem a mások munkájának az eredményéből akarnák a saját lelkük vágyát beteljesíteni.

Az ilyen lelkek, akik így eltévesztették az irányukat, nyugtalanok, idegesek, elégedetlenek; ezek közül kerülnek ki az örültek, a megszálltak; ezek közül támadnak azok a nagy gyilkosok is, akik átokul vannak a földre küldve, mert ezek - a ti szavaitokkal élve - beszámíthatatlanok, nemcsak mint emberek, hanem mint szellemek is.

Vannak azonban olyan emberek, akik úgyszólván az ösztöneik irányítása szerint cselekszenek. Ezek, ha látják, hogy az ő cselekedeteik rossz következményeket szültek, feleszmélnek. El-esnek, felkelnek; megbotlanak és tévelyegnek, de mégis mennek a saját fejlődésük útján. Ezek mindig megtalálják önmagukat még akkor is, ha nagy hibáikat követnek el, még ha bűnökbe keverednek is. Ezek mindenkor egyéniségek, még akkor is, ha bűnöznek, ha hibákat követnek is el. Az ő lelki természetük, a jellemük még a bűnben, a tévedésben is kiütkezik, és ezek nem tagadják meg önmagukat. *Ezek megmenthetőek, és ezeknek az utolsó időre be kell érkezniük.*

De akik annyira eltévedtek, hogy elvesztették az egyéniségüket, azokat a sátán, a tévelygés szelleme tökéletesen fogva tartja. Ezek próbálkoznak, erőlködnek, azonban *soha sincsenek tisztában afelől, hogy mikor mit kell cselekedniük.* Ezek kevésbé menthetőek meg, *mert fogva tartja őket a szokás hatalma,* azaz a tömegigézet. Ezek mindenkor belekerülnék és beletévednek - bármikor következék is rájuk a testöltés ideje - a tömegek áradatába és viszi, hordja őket az ár, mindig abban az irányban, amelyet a tévelygés szelleme indít meg. **Ezeket sokszor karmaiba ragadja az iszákosság és mindaz a tömegszenvedély, amelynek a tömegek hódolnák, amelyet az ember maga sem tud, hogy miért cselekszik,** csak cselekszi eleinte a tömeghatásnak hódolva, később megszokásból, aminek egészen rabjává válik.

Ezek azok a könnyű lelkek, akiket egyszer-másszor felemel az ú.n. szerencse hullámverése, azután ismét lesújt, **és sohasem tanulnak belőle, mert a kívánt eredményt, mint tapasztalatót, nem tudják a maguk részére megtartani. Ezek a tömeglelkek.** Ezek kapcsolódhatnak bármiféle eszméhez, nem tartanak ki mellette; vagy ha kitartanak egy ideig, mániákusaivá lesznek annak az eszmének; egy ideig vakon rohannak, meggondolás nélkül azokban az áramlatokban, amelyeket ez a behatás diktál nekik. Azután pedig, amikor csalódás éri őket, megtagadják azt is, hogy valaha közük volt ahhoz az eszméhez, gondolathoz, hithez; szóval nyugtalanságukban és türelmetlenségükben mindig kapkodnak mindenhez anélkül, hogy azt megvizsgálják.

Ettől az imbolygó csoporttól őrizlek én titeket meg, hogy valamiképpen bele ne tévedjete. Hanem legyen a ti éleeteknek súlya azon a mérlegen, amelyen megméretnek a gondolatok, az érzések, a vágyak, a cselekedetek.^{12*} És ha már a ti jellemetek ennyire kifejlődött, hogy meg tudtok állani valamilyen elvben, amelynek értéket tulajdonítotok, akkor már nem sok kell ahhoz, hogy a ti értékeiteket, amelyek egyszer-másszor csak üvegcserépek, a ti végzetetek kicsavarja a kezetekből - bárha sírtok és jajgattok is e miatt - hogy észrevétlenül a kehetekbe adja a Gondviselés azt az igazgyöngyöt, amellyel boldogítani akar benneteket. Mert ez az igazgyöngy érték a földi életben a ti jellemetek további kiképzéséhez, és érték a szellemvilágban, mivel ezzel a gyönggyel fizetitek le az úton-útfélen lézengő vámszedőket. És amikor lefizettétek, minden fizetés nyomán nagy lelki tapasztalatokat értek el.

Azért fontos az embernek, hogy milyen hite van, mi a vezéreszméje az életben, miféle igazságból táplálkozik a gondolkozása, hogyan, miként fogja fel azt az igazságot, amelynek

¹² *Gondoljatok Baltazár király esetére (Dániel 5.r.), akinek dőzsölés közben a palotája falára egy szellemkéz e szavakat írta: Mene, Tekel, Ufarsin! (megszámláltattál, megmérttél, könnyűnek találtattál és eloszlattál)

munkásává szegődik, amely szerint az életét berendezi. És ha az embernek ez az igazsága egyezik a mennyei igazsággal - ha nem is minden tekintetben tökéletesen csiszolt és csillogó az az igazság, hogyha egyik másik helyen talán nincsen is kifaragva, hanem elhanyagolt, sőt talán sáros, piszkos is. De lényegében hasonlít az örök igazsághoz - annak az embernek a lelkén mi dolgozunk, munkát vállalunk, hogy azt az igazságot, amely hasonlít a miénkhez, (a miénk pedig hasonlít az Úréhoz), csillogóvá tegyük.

Mert nincsen elhagyva a földi ember, hiába látszik kietlennek, vigasztalannak és sivárnak a földi élete; sőt még akkor sem, ha a legnagyobb szenvedések és megpróbáltatások vannak is elhintve az élete útján. Az ő lelki természetének az eredménye és vívmánya, amely egyszer-máskor sok hibának és mulasztásnak az árnyékait tünteti fel, olykor-olykor virágokat szór útjába, mint az ő lelke jobb érzéseinek, tisztább törekvéseinek meganyagiasított eredményeit.

IGAZI ÉS ÁLÉRTÉKEK. ()**

Az emberi lélek azért küldetik az anyagi életbe, hogy *az anyagban az anyagért és egyben az anyagtól való megszabadulásért is munkálkodjék*. Mert a léleknek fel kell ismernie az anyagban elrejtett erők óriási horderejét, amelyek az ő lelki haladásának előmozdítói. Hogy mindent felhasználhasson, mindent megszerezhessen, amire szüksége van, hogy megtalálja azt a boldogulást, és elérje azt a vágyát, ami őt életeken keresztül kíséri, de amelyet mindaddig meg nem valósíthat, és be nem tölthet, ameddig meg nem találta azt a pontot, ahol mindenképpen értékesítheti azokat a megszerzett képességeket, amelyekkel őt az életúton a fejlődés törvénye felruházta. Az ember a földi életben sok ideig azért szenved, azért fárad, hogy ezeket a képességeket megszerezze magának. Azért kell az emberi léleknek életről-életre kísérleteznie, azért kell cselekednie, azért kell fájdalmakat elszenvednie, sőt ezeknek a fájdal-

maknak és szenvedéseknek a forrását keresnie és kutatnia, hogy mindezeket megismerje, s hogy ezeken keresztül olyan képességei szabaduljanak fel s váljanak tudattalanokból tudatosakká, amelyeket további fejlődésében felhasználhat.

Tudjátok, hogy az egyszerű földművesnek, vagy a kőtörő munkásnak nem kell óriási szellemi munkát végeznie. Lassú mozgású az ilyen léleknek a fejlődése. De ez a lassú mozgás kizárja a nagy tévedéseket, azokat a nagy erőhatásokat, amelyekkel a lélek mintegy visszazuhanhat a tudatosból majdnem a tudattalanba.

Sokkal nehezebb az a helyzet, amikor a lélek megszerzett nagyobb képességeivel annyira nem tud elhelyezkedni a földi élet adottságai közt, vagy amint ti mondjátok, nem tud magán segíteni. Nem tudja magát úgy feltalálni az élet adta körülmények között, hogy lelki képességeit megfelelően használhassa fel a törvényben, t.i. hogy törvényes munkát végezve tartsa fenn magát. És az összesség munkájából úgy vegye ki a részét, hogy ne hagyjon maga után hézagot, hogy amikor elkövetkezik az élet befejezése, megnyugvással lássa, hogy a maga feladatát bevégezte, mégpedig úgy, ahogyan azt a szükségszerűség neki, mint feladatot előírta. **Ezért a magasabbra fejlett képességű lélek könnyebben lesiklik az igaz útról, ha látja, hogy az ő képességeinek megfelelő módon nem tud az életben úgy elhelyezkedni, mint a kicsiny kvalitású, kötöttebb életű egyén, s önmagának ír elő életfeladatot.** De hiába írja elő a lélek önmagának, hogy ő mit akar végezni, és hogyan akarja végezni: a szükség írja azt elő mindig és az adott életkörülmények, hogy a lélek a legjobb akaratával hogyan dolgozza bele az életbe az ő erőit.

Azért azt mondja az írás: Az egyik ember küldve van azért, hogy gondolkodjék, a másik azért, hogy örüljön; az egyik azért, hogy vezesse a többit és helyettük gondolkozzék, a másik meg, hogy végrehajtsa azokat, amiket más kigondol és megépítse

azokat a szellemi előírásokat, amelyeket a nálánál rátermettebb és hivatottabb lélek által a Gondviselés beleszorít a világba.

Hiszen a földi élet a maga primitív formáival, adott körülményeivel csupa hézagokból, csupa hiányokból áll. Alig van az emberi életben olyan valami, amit az emberi lélek elérhet, amiben igazi örömet leli, amiben teljes kielégülését megtalálja. Mert bármi legyen is az, amit ti szerencsének, boldogulásnak, előrejutásnak neveztek, az mindig újabb és újabb hiányokat, újabb igényeket hoz magával, s az ember lelke azért van a földre küldve, hogy azokat kidolgozza, jól és igazán megmunkálja.

Itt, ezen a földön az alacsony, fejletlen lélek igazságaiban nem lehet még olyan állapotokról beszélni, amelyekről az emberi lélek álmodozik, amelyek után vágyódik. A lélek az ő álmaikat és vágyait a boldogabb világból hozta magával, és minden törekvéssel azon van, hogy ezeket az álmokat, ezeket a vágyakat megvalósíthassa a földön. De mivel egy nagy tévedésnek esett áldozatul, mivel irányt változtatott és nem Isten felé vette az ő fejlődési irányát, hanem éppen Istentől messze eltávolodva keresi a boldogulását, ezért szükségképpen mindig újabb hiányokkal találkozik, és lelkében újabb hézagok támadnak, hogy felismerhesse és megismerhesse tévelygését, s hogy módja és alkalma legyen neki a visszatérésre az Isten országába. Azonban éppen mivel minden lélek helytelen irányban halad, azért az önzés úgy átszövi az emberi lelkek sokaságát, mint a vadon nőtt kúszónövény átsző minden legkisebb rést is, és nem hagy egy kicsiny tisztást sem. Így a lélek érzéseit is átszövi az a vad érzés, az a vad indulat, amely arra sarkalja, hogy mindent magának szerezzen meg, és amikor megszerezte, meg is tartsa azt; hogy mindent elvegyen mástól, sőt, hogy ő rendelkezessék más felett is.

Isten a földi világban minden egyes léleknek megadta és megadja a születéssel az őt körülvevő erőknek az életben való elhelyezkedését, azaz a fizikai síkon való megjelenéséhez való alkalmat az őt körülvevő erőhalmazban, amely őt mindenütt kí-

séri, és mindenütt érvényesülést keres az egész természetben. Tehát minden megvan a lélek táplálására, és a testnek is megvan a szükséges kenyere (Kenyér alatt értem általában a test fenntartására szükségeseket).

Miután pedig ez így van, ennél fogva az egyiknek nem lehet nagyon sok, mert az nem jár neki, ami neki felesleges, és a másinak nem hiányozhat még a legszükségesebbje is. Tehát kétségtelen, hogy az egyik elvette a javakat azoktól, akiknek az járt, akiknek az ő létfeltételükhöz szükséges volt. És ha ezek felett rendelkezik, akkor törvénytelen nagyon felett, nem jogos értékek felett rendelkezik. Az embernek kell a köz érdekében munkálkodnia; éppen azért nem lehet olyan célokat maga elé tűznie, ha a törvényben meg akar maradni, hogy elhárítsa magától a neki nem kedvező lehetőségeket, hogy elkülönüljön az összességtől, és külön életet kezdjen, kizárólag a maga céljai érdekében.

Hiszen az ember sokrendbeli szükségletei folytán össze van kötve a többi emberek létérdekeivel. **Ezért minden embernek, azaz minden léleknek, valaki csak a földön testet ölt, ki kell vennie a munkából a maga részét; és nemcsak annyit kell munkálkodnia, amennyi az ő testének a fenntartására szükséges, hanem tovább kell munkálkodnia, vagyis le kell fizetnie az élet adóját abban a fáradságban, abban a törekvésben, amelyet a szeretet törvénye ír elő mindenki részére.** Aki ebből nem veszi ki a maga részét, az élődsi lélek, aki a másinak a részéből, a másinak a járulékaiból tartja fenn magát; és aki így cselekszik, az nemcsak azt fogyasztja el, amit neki magának adott az életre hívó Gondviselés, hanem más szellemek életszükségletét is fogyasztja és feléli. És legyen bár valaki igen magas polcon az emberek fölött, ha nem dolgozik, ha nem munkálja a köznek a fejlődését, a köznek az előrejutását az ő életében - ha nem sokkal is, legalább csak egy kevéssel - az a saját megszerzett vagyonán kívül a neki még ezután járó életfeltételeket is előre elfogyasztja.

Így áll be annak a szükségszerűsége, hogy ha magasan fent volt, le kell szállania az alsó igazságokba, vagyis az élet alsóbb rétegébe. Mert ha sok felett rendelkezett, és az étellel, meg annak értékeivel nem úgy bánt, a rábízott javakat nem úgy osztotta el, mint ahogyan azt a köztörvény előírta volna részére, akkor rest volt, gonoszul járt el és sok életen keresztül nagy szegénységben, nagy nyomorúságban kell majd az életet végigszenvednie, végig küszködni.

Így tehát azt mondom, hogy azoknak, akikről sokan azt hiszik, hogy felfelé emelkedésük, vagyonhoz és földi előnyökhöz jutásuk szerencsét jelent - **ha az nem az Isten áldása szerint való vagyon, nem az Istentől adott jólét, nem az ő munkájuknak, szellemi, lelki vagy testi fáradozásuknak törvényes következménye, hanem az önzésüknek, a gonosszal való paktálásuknak a következménye volt - akkor ez a „szerencse” nagyon sokszor szerencsétlenséget rejt magában.**

Azért azt mondja az írás: Ne irigyeljétek, ha a gonosz embernek jól megy dolga, mert sokkal hamarabb elmegy tőle a szerencse, mint ahogyan ő szeretné, és sokkal hamarabb lecsap az ő létfeltételeibe a törvény az ő igazságával. Az ilyen nem nevezheti a magáénak azt, ami felett rendelkezik. Mert bár rendelkezik szolgákkal és szolgálóleányokkal, rendelkezik sok vagyonnal és értékkel, mégis szegényebb annál az útszéli koldusnál, akinél a vezeklésnek már talán csak napjai vannak hátra, hogy hozzájuthasson igazságos, törvényes úton az őt megillető életfeltételeihez, hogy belekerülhessen az ő feloldott javaiba és rendelkezhessék felettük. Hogy rendelkezhessék az ő szenvedéseinek eredményeivel, azokkal az értékes tapasztalatokkal, amelyek megnyitnak előtte egy világos utat, amelyen a lelke könnyebben tájékozódik, mint az a hatalmas és mindenki által ismert egyén, aki nagy sötétségbe, nagy nyomorúságba süllyed egyre lefelé anélkül, hogy tudná, már az ő verőfényes napjaiban. Az ilyen szerencse hátrányos. **Azonban vannak Is-**

tentől megáldott emberek és állapotok, mint amilyen Istentől megáldott emberekről tesz említést az írás is.

Tulajdonképpen igazság szerint azoknak kellene a földi javak felett rendelkezniük, akik azokat az emberiség és a szellemi fejlődés javára, előmozdítására használják fel. Az Isten Lelkétől áthatott olyan lelket illetnek meg a javak, aki igazságot cselekszik, aki megadja a másoknak a bérét, aki nem veszi el uzsorára másnak a javait, aki nem él vissza másnak nyomorúságos helyzetével, hanem mindenkinek megadja a magáét; aki Istent tekinti Úrnak az ő élete felett.

Az ilyen tud igazán a nyomorúságban szenvedőkön segíteni, tud adni szeretetet, hitet; tud világosságot gyűjtani, Isten irgalmasságát, Isten kegyelmét elhinteni azokban a lelkekben, akik most még távol vannak ennek értékelésétől és megértésétől. Az ilyen világosságot gyűjt a sötétségben és szeretetet, hálát tud ébreszteni azokban a megkövesült szívekben, akik telve vannak zúgolódással és irigységgel, mert izgatja őket a vágy ama javak után, amely javakból egy szemernyit sem nevezhetnek magukénak. Mert minél kevesebb van ezekből a javakból, annál nagyobb a vágy, annál gyötrőbb, annál nagyobb az izgalom, hogy azokat megszerezhessék.

Ilyen gyötrő, szánalmas állapotban élő lelkekből áll a földi világon élők nagy hányada. Érthető tehát, hogy olyan nagy a kapkodás a földi javak, a földi értékek után. És hiába jön egy olyan megváltó gondolat az emberek lelkébe, hogy Istenen keresztül akarják megoldani a boldogulás lehetőségét; hiába jön a világos, tiszta igazság, hogy mindenkinek legyen, fel kell osztani mindent, hogy mindenki rendelkezhesse minden felett. Az állapot nem javul meg, mert még mindig Isten nélkül akarja az emberi lélek a maga boldogulását megmunkálni, Isten nélkül akarja azt a paradicsomi állapotot elérni, ahonnan száműzött. A paradicsomi állapotokat pedig kétélű, fegyverrel őrzik azok a törvényes szellemek, akik az igazságot képviselik, hogy oda semmi törvénytelen és Istennel szembehelyezkedett szel-

lem be ne tehesse a lábát. **Ez a törvényes szellem pedig nem más, mint a léleknek a megismerése, a léleknek a világossága, a lélek megelégedett állapota. Ameddig az ember Isten nélkül akarja megvalósítani az ő boldogságát, addig számúzi őt onnan az Igazság.**

Azért ne akarja kivonni magát senki a munkából, mert ameddig senki sem akar áldozni a másikért, nem akar a szeretet oltárára az ő életével egyetlen érzést sem odaadni, hogy az ott égjen el abban a nagy, Isten felé irányuló közös megértésben, a közös teherviselésben, ameddig az emberi lélek Istent nem ismeri és engedetlen, az igazsággal szemben, addig engedetlen Istennel szemben is. És az engedetlenség az, amely bezárt ajtót képez előtte a boldogság világába.

Ameddig az ember nem tud engedelmes lenni, Isten akaratával szembehelyezkedve egyedül akar boldogulni, ameddig azon gondolkodik, hogyan tudná kijátszani az igazságot, és mégis hogyan tudna boldog lenni, hogyan tudná a szerencsét magához ragadni, addig nem érheti el a megelégedettséget, a békét, a nyugalmat. De még ha valamiképpen, lopott úton meg is szerzte egy pillanatra a testnek, vagy a léleknek a vágyát, megelégedés, békesség, nyugalom nem kísérheti ezt az állapotot, mert mindig rettegnie kell, hogy az igazság rajta üt, és ismét visszaköveteli tőle azokat a javakat, amelyeket elvett.

A saját élete felett mindenkinek joga van rendelkezni a szabadakarat folytán; de csak amennyire azt az adott körülmények az ő életében megengedik. Mert a lehetőségek egyik másik szellem körül mind szűkebb és szűkebb térre szorúlnak a földi világban való megjelenései alkalmával aszerint, ki hogyan pazarolta el azokat az életfeltételeket, amelyeket bizonyos időben, bizonyos fordulónál a földön való megjelenésében kapott.

Ezek a lehetőségek a világra jövetelkor, a fizikai síkra való lépéssel tágulnak, vagy szűkülnek; a lehetőségeknek kisebb, vagy nagyobb csoportjai veszik őt körül úgy, mint ahogy a hul-

lámzó tóba beledobott köteg szalmát a hullámok szétterjesztik, szétzilálják, vagy összébb sodorják. Az igazság hullámverése a lehetőségeket és állapotokat éppily könnyedén osztja széjjel, s veheti el egyes szellemektől azokat a lehetőségeket, amelyekkel ők vágyaik teljesülését megközelíthetnék; az egyiknél feltételhez köti a lehetőségek megközelítését, a másikinál pedig biztos irányt mutat, amellyel okvetlen megközelítheti, vagy pedig egészen távol eshetik tőle.

Így van ez a rosszal és a jóval való eshetőségekkel. Van olyan lélek, akinek okvetlen találkoznia kell bizonyos rossz eredményekkel, mert az igazság törvénye szorosán csoportosítja azokat a lehetőségeiket, amelyek az ő boldogság után való törekvésével szemben úgyszólván éppen ezektől a törekvésektől vonzatva, olyan alakulatokat képeznek körülötte, amelyek az ő bűnhődését, vagy az ő számtörvényének engesztelését vezeti be az életébe.

Ez az a bizonyos végzet, amit sok ember és szellem megérez, megsejt a tudatalattijában, azaz az ő lelki világában. Mert a lélek az ő szabadidejében a láthatatlan világban ezekben az eshetőségekben jár. Tanulmányozza ezeket, gondolkodik, csoportosítja az ő eszméit, összeveti a lehetőségekkel, számot vet önmagával. És az egyik úgy érzi, hogy eléri a vágyait, a másik pedig azt látja, hogy az ő eshetőségeivel meg sem közelítheti a vágyainak beteljesülését s ezért más utat választ magának. És hogyha törvényes a szellem, akkor törvényes úton-módon akarja kimunkálni vágyainak teljesülését. És ha azt látja, hogy erre semmi kilátása sem lehet, akkor azokat a vágyakat félreállítja, vagyis nem használja fel aktív tényezőkként az ő életének irányításául, hanem mást, szükségesebbet vesz elő, ami az életúton az ő vágyaitól talán éppen messze esik. Ezzel akarata ellenére is mellékútra terelődik. De szükséges, hogy ezt a mellékutat is megismerje, hogy ezen a mellékúton tapasztalatot szerezzen. És legyen bár az a tapasztalat fájdalmas, vagy nem teljes

eredménnyel járó a lélek részére, mindegy; arra neki szüksége van.

A földi ember sokszor irtózik azoktól a dolgoktól, amelyeknek be kell következniük. A lélek azonban keresi ezeket a bekövetkezéseket, mert tudja és érzi, hogy szüksége van azokra, hogy azokból tapasztalatokat vonjon le magának és a tapasztalatokkal, mint képességekkel végül is megközelítse ezen a kerülő úton latens pihenő vágyainak előtérbe hozásával a boldogulását.

A földi ember részére nagyon jó, ha mindezt tudja, hogy vágyait, amelyeket a lélek a testen keresztül érez, jobban szemügyre vegye, és nagyobb figyelemmel vizsgálja azt, hogy vajon ezek a vágyak Isten akaratával egyező célokat keresnek-e? Mert aki magát Istennel harmóniába igyekezett helyezni, aki megunta a hiábavaló szenvedést, a hiábavaló csalódást, és szeretné a lelkének békességét és boldogulását elérni, az mindenestre keresni fogja az alkalmat, hogy ezt minél hamarább el is érhesse. Amikor azután ezt a boldogságát keresi, úgy veszi észre, hogy a lelkében még nagyon sok alacsonyrendű, hiábavaló vágy, vagyis hiábavalóságokhoz való ragaszkodás van. Már pedig ameddig ezek megvannak, addig ezek az ő erőit, az ő törekvéseit elvonják a magasabb célok megközelítésének lehetőségétől, és így újabb meg újabb csalódásoknak teszi ki magát.

Tehát szükséges, hogy időről-időre számot vessen a lélek önmagával, az ő vágyaival és eshetőségeivel, hogy vajon egyeznek-e azok az Isten akaratával, megállják-e Isten előtt a szigorú vizsgálatot az igazság szemüvegén keresztül, vagy pedig talán ez a vágyakozás ismét csak egy félreirányítás a megtévesztés szellemétől, amely az ő életerőit is fel akarja használni, hogy az uralmát továbbterjessze a földön?

Amikor az ember megtagadja önmagát, vagyis az ő testiségét, akkor ezzel együtt megtagadja a bűnt, a hazugságot, a gyűlöletet, s mindezekkel együtt megtagadja azokat a fájdalmas ütkö-

zéseket is, amelyek bizonyos szomorú emlékü, régebben elszenvedett ütközések után már nem lennének - hogy úgy mondjam - törvényszerűek, azaz már nem eshetőségek a részére.

*A megtérés valódisága itt e földön különösen két dologból ítélhető meg. Először abból, hogy amit az ember a maga világában, a maga eshetőségeivel itt ezen a földön kiküzd magának - mondjuk azt, amit az emberek tulajdonnak neveznek - mert amit az ember megszerzett, azt a magáénak tartja - azt hogyan szerezte meg? Isten szerint való volt-e az a szerzés, vagy Isten ellen való? Mert ha Istennel harmóniában akar a lélek maradni, Isten nem is veszi el tőle a neki szükségeseket. **Az igazi megtérés másik kritériuma, hogy vajon a szükségeseken felüli tulajdonából a köznek, a másiknak a boldogulására ad-e valamit? Előmozdítja-e a másiknak a boldogulását valamilyen módon? Cselekszik-e valamit mintegy hálából az igazságtalanságból való kiszabadulásáért? Akar-e az igazság szerint élni, vagy pedig az igazságot megcsúfolva cselekszi tovább az ő emberies igazságtalanságait? És hogyha az Isten akarata szerint cselekszik, a jóban, az igazságban munkálkodik és abban a munkájában egyszer-máskor összeütközésbe kerül a maga emberi természetével, az ő emberi igazságával: képes-e feláldozni a maga emberi igazságát, az ő „jogos tulajdonát” a nagyobb igazság érvényre jutásáért? Tud-e valamit feláldozni a közösség oltárán?***

A gazdag ember alamizsnálkodása kötelesség: szükséges, hogy egy bizonyos mennyiséget leadjon, mint ahogyan azt a régi világban még Ábrahám megállapította, amikor az Isten áldásaiból, amelyek az ő életét övezték, a tizedet leadta a jónak és nemesnek fejlődésére. De amikor a gazdag az ő tizedét leadja a jónak és nemesnek a fejlődésére, vajon akkor is önmagából adott-e? Nem adott semmit, mert nem is adhatott önmagából, még ha senkiktől semmit sem vett is el jogtalanul, hi-

szen mindent Isten adott neki. Előbb Isten adta azt neki, hogy ő továbbadhassa.

És még ha megadja is a szükségeseket a köznek, önmagából, az ő emberi énjéből is szükséges az embernek napról napra táplálnia az áldozati oltárt, hogy folyton égjen ott a tűz, az Isten iránt való engedelmisség tüze, amiben az emberi lélek megmutatja az ő szeretetét, bizalmát, hitét és engedelmisségét az ő felebarátjával és Istennel szemben.

Ki minél többet tud áldozni a szeretet oltárán, *ki minél többet tud önmagából adni a világnak*, ki minél többet tud áldozni a köznek, - nem az elkövetkező nagy mennyei jutalom reményében, hanem azért, mert benső indíttatásból érzi, hogy kell adnia - *annál teljesebb megtérésről tesz bizonyosságot*. Aki így megérti és így fogja fel az ő életét, az ő életének áldozatait, az helyesen él, helyesen cselekszik, helyesen áldoz.

Az alamizsnálkodás, amit jótékonykodásnak neveztek, magában nem elég. De vannak, akik még ezt sem teszik meg, akiknek még ez is sok. Vannak, akik még önmaguktól nem képesek semmiféle áldozatra, mert úgy gondolják, hogy amit nekik adott az élet, az övék, az felett nem rendelkezhetik senki. Pedig rendelkezik: **a szeretet törvénye, az igazság törvénye, amely mindenből megkívánja a maga tizedét**. De nemcsak a külső, a testnek kedvező javakból, hanem a léleknek kedvező javakból is megkívánja a szükséges áldozatot az Isten iránt való engedelmisség. Ez az Isten iránt való engedelmisség, amit a lélek önmagából ad, arra készíti a lelket, hogy szeretetet gyakoroljon azokkal szemben is, akik vétkeznek, akik hibásak, akik vétkeik és hibáik folytán összeütközésbe kerültek az igazság törvényével. Az ilyen lélek nem ítéli, nem veti meg ezeket, hanem szeretetébe fogadja, és irgalmasságot gyakorol velük szemben.

Irgalmasságot lehet gyakorolni olyanokkal szemben is, akik a földi világban irigylésre méltó életet élnek, mert földi javakkal rendelkeznek ugyan, de szellemi és lelki javakban szegények.

Vannak emberek, akik az alacsonyabb rendűekkel érintkezni nem kívánnak, bár szívesen tesznek jót. De mert egyrészt fel kellene adniuk emberi méltóságukat, másrészt amazoknak gyengeségével, fejletlenségével nem képesek szembeszállni, mert nem képesek elszenvedni a náluk alacsonyabb fokú szellemek közelségét, mivel az alacsonyabb fokú szellem közelsége fájdalmat és szenvedést okoz és türelmet, tapintatos elnézést igényel, ami az emberi lélek békességét és nyugalomát nagyon megzavarja: azért hacsak tehetik, kivonják magukat ebből az emberi kötelességből. Sőt még a szükséges érintkezési alkalmat is, hacsak lehet, mindig szűkebbre vonják azokkal szemben, akiknek a társasága az ő részükre nem kellemes, sőt bennük egy pillanatra kellemetlen érzéseket ébreszt.

Pedig talán éppen ezeknek az emberi lelkeknek volna szükségük a melegségre és szeretetre, hogy a velük szemben tanúsított jóságon megszegyenüljenek, és a lelkük hibáit felismerve elhagyni igyekezzenek azokat. Mert a tévedést és a bűnt nemcsak ostorozással és büntetéssel lehet gyógyítani, hanem a hívő lélek éppen a szeretet által való áthevítéssel többet és nagyobb cselekedhetik a másik emberen, mint hogyha ítélkezik, ha megveti, ha érezteti vele a maga szellemi fölényét.

Tehát ilyen áldozatokra is szükség van, főképp azok részéről, akik a szellemi világosságnak valamely fokát már elérték. Főképp szükséges ezt gyakorolniuk azoknak, akik valamit be akarnak mutatni az ő földi életükkel az ő mennyei Atyjuknak, mert hiszen, mint Krisztus mondja, szegények mindig voltak, és mindig lesznek veletek.

*

Mindig vannak és voltak lelkek, akiknek a békességes tűrésben kell példát mutatniuk, akik az ő megalázkodásukkal, kicsiny igényükkel szegénység és nyomorúság közepette öltének testet, hogy a többi szegények lássák, hogy nem a földi javak megszerzésével és az azok felett való rendelkezéssel érthető el a boldogság, hanem a tisztasággal, az igénytelenséggel, szeretet-

tel és a jól végzett, becsületes munkával. Ezek annyi békességet, annyi megelégedést tudnak az ő lelkükben teremteni, hogy az isteni Lélek lakozást vesz az ő földi életükben, és betölti azt. Telve van az ő lelkük örömmel és boldogsággal anélkül, hogy a földi javakhoz valami közük volna.

Láthatok szegényeket, akik egyszerűek, akik nélkülözésre vannak küldve a földre, és mégis boldogan, jókedvvel dicsérik az Istent, mert az ő lelkükben visszhangot kelt a magasabb lelki világnak az öröme, boldogsága. Ezeknek a szegénységét az Isten megáldja; ezeknek az Isten nagy lelki gazdagságra fordítja azt a földi életet, amelyet így végigélnek. Mert ezek engedelmeskedni tudnak nemcsak az igazságos, hanem az igazságtalan hatalomnak is, ezek becsületesen és híven elvégzik a munkájukat ott is, ahol nem néz senki utána, ahol nincsenek büntetések, mert érzik a lelkükben annak szükségességét, hogy a munka helyesen, jól, és becsületesen legyen elvégezve.

Becsületesen elvégzett munka után a lélek nagyfokú megelégedése, a hiányérzetnek, nagyfokú betöltése következik, amelyen felépül a békesség és a boldogság lépcsőzete. Ezen emelkedik fel a lélek az ő igazi világába, szellemi megelégedés és boldogság hazájába.

Akik így élnek, azoknak az élete nyugalom és békesség. Nem mondom, hogy zavartalan boldogság, mert hiszen a külső világban ütközésekben és zavarokban van részük. De ezek az ütközések a lelkük mélyéig nem tudnak hatásokat kiváltani, nem tudják őket megrendíteni a hitben, nem tudják elszakítani azokat a szálakat, amelyek őket Istennel kapcsolják össze. Így az ő életük a gonosznak mesterkedéseit meghiúsítja, úgy hogy az velük szemben nem tud eredményt elérni sem a látható, sem a láthatatlan világban. És megszágyenülve kényszerül belátni, hogy az Istentől távol esve a mennyek kapuit hiába ostromolja, nem tudja azt bevenni. Míg a minden földi jóban szükölködő lélek előtt, hogyha egyszerűen csak hittel és engedelmességgel közeledik is az ő Teremtőjéhez, a menny kapui kitárulnak, és

beengedik azokat, kik földi életútjukra csak ezzel a két kellelkel indultak el: *hittel és engedelmességgel*.

Ezek nem keresik az „igazságot”, nem keresik a „jogot”, mert az ő lelkükbe bele van írva az engedelmisség. Nem keresik, hogy miért van ez így, miért kellett ennek így lennie; belenyugodnak abba, hogy Isten őket e földre bizonyos céllal küldötte, amit ha még a földi tudatukban nem látnak és nem éreznek is, megvilágítja, felfedi majd előttük Isten. És amikor minden megvilágosodik, akkor az ő engedelmisségük és türelmességük megkapja jutalmát.

Mert akik nem keresik azt, hogy mi miért van, és nem perlekednek, azok nem kerülnek szembe az igazság szellemével. **Akik nem idézik folyton minden cselekedetükben az Isten igazságát, akik nem kívánják az igazság szellemének megtorló munkáját az ellenük vétkezőkkel szemben, hanem inkább engedelmesen elszenvedik az ütközéseket, vagyis amint írva van „elszenvedik a kárt”, Isten azoknak jutalmát sokszorosán felemeli, megfizet az ő hitükért, sokszorosán beváltja az ígérését, és nagy lelki kincssel gazdagítja, megajándékozza, és úgy viszi be őket az ő mennyei birodalmába.**

Tehát a léleknek nem szükséges az, hogy mindent tudjon; nem szükséges a felettebb való bölcselkedés; még az sem szükséges, hogy az igazságban a szellemit, a mennyeit keresse. **Nem szükséges, hogy vakon higgyen; de szükséges, hogy higgyen Istenben, keresse az Istennel való összeköttetést, emelje fel lelkét bizalommal az ő teremő Atyjához. Higgye el a földi lélek, hogy a Gondviselés nem véletlenségből helyezte őt azokba az állapotokba, amelyekben e földön felébredt, amelyekben dolgoznia kell, és amelyeknek sem elejét, sem végét nem látja.** Mert Isten közelében van, és Istentől várhatja az ő sorsának változását. Higgyen abban, hogy Isten felette van, látja őt, szemléli az ő küzdelmét, szemléli az ő lelkében kialakuló bizalmát, és a Hozzá való ragaszkodást. Higgye el,

hogy senki sem az ellentété, és hogyha Isten egy időre meg is engedi, hogy a gonosz hatalmaskodjék, ez csak azért van, hogy annál élesebben kitűnjék a hazugság és az igazság között a különbség.

Helyezze az ember az ő életét Isten kezébe és éljen hittel.

Higgye el, hogy az Isten az ő eshetőségeit úgy alakítja, ahogy az a legszükségesebb, s hogy *amikor az ő lelkének a hitével az ő erejének már majdnem az utolsó részecskéjét teszi fel a bizonytalanságnak tetsző világra: akkor Isten belenyúl a végzet munkájába, és hogyha az enyhítő eshetőségek távol esnek is tőle, még akkor is kezére hajtja, úgy hogy amikor azok egészen közel jutnak hozzá, ő megragadhatja azokat.*

Azért bármilyen sötétnek lássék is az élet és a jövő, ne tántorodjék el az ember a jónak útjáról; hogyha igazat cselekedhet, ne cselekedjék hamisságot, ne cselekedjék gonoszat. És hogyha módjában van, hogy őszinte lehet, hogy igazat beszélhet és az igazságnak nem kell szükségképpen sértő és bántó módon megnyilatkoznia: beszéljen inkább igazat. **Hogyha azonban valami bántó dolgot kell mondania, és sértő lenne az igazság, akkor inkább hallgasson.**

A földön több a gyarlóság, a fogyatékoság, mint a megdicsérni való. Azért az ember ne tartsa nyilván a felebarátjának hibáit és gyarlóságait, és ne csak azokat lássa meg, hanem igyekezzék benne a legkisebb jót is felismerni, elismerni és értékelni. Ha valakiben a legkisebb jót, a legkisebb becsületes jóra való törekvést felismeritek, ne sajnáljátok azt el is ismerni; adjátok meg mindenkinek, ami neki jár. Ellenben ha az igazság úgy hozza magával, hogy a dorgálást és feddést nagymértékben kellene embertestvéreitekre rázúdítani, igyekezzetek azt minél szűkebb nyílason keresztül kiönteni és az élt, a bántó részt inkább tartsátok benn magatokban. Szenvedjétek el a mások gyengeségeit, és helyettük jót és igazat, szeretetet, türelmet és elnézést dobjatok az ütközéseknél az igazság mérlegének serpenyőjébe. **Mert az emberi hibákkal és gyarlóságokkal**

**szemben gyakorolt elnézés és türelem feloldja a ti megkö-
töttségeket; a mérlegen a jó lehúzza a rosszat, mert a jó
lényegében súlyosabb és erősebb, mint a rossz. Így egy ke-
vés jóval sok rosszat fel tudtok oldani.**

Ne legyetek hát késedelmesek a rossznak feloldására; ne ha-
bozzatok a felett, hogy vajon jogos-e, ha tőletek valamit el-
vesznek, vagy valamiben megkárosítanak. Tegyük fel, hogy
emberileg jogosnak látszik a ti álláspontotok. Azonban hogyha
valaki tud adni, és olyankor áldoz, amikor éppen neki volna
követelnivalója, és az áldozatával jó érzéseket tud kiváltani
abból a lélekből, akinek adott, akkor sokkal helyesebben és
bölcsebben cselekszik, hogyha ad és áldoz, nem pedig követel,
és a „jogaira” hivatkozik. Mert ezáltal leszereli annak a másik
léleknek a szenvedését és fájdmát, s elhárítja magától annak
rossz érzéseit, haragját és bosszúját.

Mindenkinek vannak bizonyos járulécai itt ezen a földön úgy a
külső, mint a lelki világban. Mert ne higgyétek, hogy csak any-
nyival vagytok körülvéve, amennyit láttok. A belső világban
élő erők és hatalmak ütközéseinek is ki vagytok téve, és ezek-
kel az ütközésekkel mindig nagy fájdmak és szenvedések
járnak. Ameddig test az ember, addig az anyagnak van rá hatá-
sa; azonban *amikor a testből kivetkőzött, már nemcsak az anya-
gias szellemeknek van rá hatásuk, hanem óriási nagy hatással
van az, hogy mit szerzett meg, mit tett a rosszból jóvá, tett-e
valamit a hazugságból igazsággá a maga részére; feloldotta-
magában a jó által a gonoszt? És hogyha az anyagnak szelle-
mét megváltoztatta, felszabadította a gonosz hatása alól, az az
övé.*

Így amit az ember megtérésével szellemesít, amit mint igazsá-
got és világosságot elfogad, az az ő szellemében, mint világos-
ság egyre nagyobbodó fénnel veti előre a sugarát, és világítja
meg az utat előre. **A megtéréssel a lélek az anyag szellemé-
ből, vagyis az erőkből magához vonja azokat a felbontott,
átsugárzott erőrészeket, amelyek az anyagban fogva van-**

nak. Felold sok gonosz érzést és rosszra való hajlandóságot, amely az anyagnak folyton való rotálása folytán szaporodik, nagyobbodik, sötétedik, és amelynek hatása alól mindig nehezebben sikerül magát fölszabadítania. Pedig ha az ember ettől a földön meg nem szabadítja magát, akkor ennek nagy részét magával viszi. Ha pedig megszabadítja magát ezektől, akkor gazdagságra és sok javak felett való rendelkezési lehetőségre tesz szert az erők birodalmában, az anyagi világban pedig visszahatásul itt hagy egy bizonyos erőhalmazt, az igazságnak egy pontban való leszegezését, amely az isteni akaratban van csoportosítva.

Ez az anyag nem okoz többé megpróbáltatást. Ennek az anyagnak a lelke nem okoz többé emberi szellemek részére kísértést, sőt áldássá válik az emberrel való összeköttetése a világ számára, mert ez az anyag erővé válik, s amikor a körforgás által újra a fizikai síkra jön, már a jót és az igazat fogja szolgálni. Az a jó és igaz, amit az erővé vált anyag körforgása szféráról-szférára átutal, mindig azt a szellemet szolgálja, annak a szellemnek engedelmeskedik, aki ezt felszabadította az átok alól.

Gondoljátok csak el ezek után, hogy az Istenben való megtérés hányszorosan gazdagítja az ember lelkét csak egyszerűen a hit által, és az Isten akaratában való megnyugvás és engedelmes-ség által!

Akik így cselekedtek és így cselekednek, azok nincsenek többé kitéve a szerencse forgandóságának. Nincsenek többé kitéve a nagy ütközéseknek, mert őket az anyag szelleme kíséri és szolgálja, ők az anyagban élőkön segíthetnek. Javíthatnak, tisztíthatnak azokon a szellemeken, akik még segítségre szorulnak. Gondoljátok csak el, hányszorosan hatványozódik az ő kezükben, az ő szellemiségük által elfogadott szellemi világosság. Hányszorosan hatványozódik az erő, és hányszorosan hatványozódik az anyag az ő hatásaiban!

Így jönnek létre azok a nagy áldozatok, amelyeknek hatása alól nem tudja magát kivonni a szellem. Azok a nagy és hatalmas hullámmások, amelyek felemelik, hatalommal ruházzák fel és magasba helyezik azokat a lelkeket, akik itt a földön megjelenve sem nagy tudománnyal, sem nagy bölcsességgel nem rendelkeztek, sem önmagukat, és másokat megtöltő nagy eszmékkel nem foglalkoztak. *Egyszerűen csak hittek*, és hitük révén óriási szolgálatot tudtak tenni a világnak egyszerűen azért, hogy engedelmesek tudtak lenni az Isten törvényével szemben.

Ez által az engedelmisség által feloldották a saját megkötött törvényüket és az ő megkötött törvényük feloldásával a mások törvényét is segítették megoldozni. Hihetetlen mennyiségű gazdagság ez úgy a szellemi, mint a földi világban!

Végeredményképpen azt akarom csak mindezzel mondani, hogy az egyszerű hit, az Isten iránt való engedelmisség, az ütközésekben való békességgel tűrés, az egymás gyarlóságainak elszenvédeése óriási eredményeket szül, ha az ilyen egyszerű lélek nem is tud a világ előtt valami nagy, valami értékes dolgot felmutatni. Ha a világ szerint való jótékonyságból nem is tudja a részét úgy kivenni, hogy azért az emberek dicsőítsék és hálálkodjanak neki.

A jóságban, az igazságban, az Istennel és a természettörvénnyel harmóniában eltöltött élet által hatalmas dolgok létesülnek, sorsok változnak meg, megkötöttségek oldódnak meg; és ez által az illető magának szolgálókat és szolgálóleányokat vásárol azokból a lelkekből, akiknek hibáit, gyengeségeit megbocsátotta, elnézte és őket a jó útra terelte.

Mindenesetre áldozatot kell hoznia az embernek önmagából. Isten nélkül azonban erre az áldozatra képtelen, de Istennel mindenre képes. Isten mindenre képesítheti őt; az ő lelki erejét megerősíti, szellemi világosságát megfényesíti, és az ő életének napjait megaranyozza azzal a békességgel, azzal a megelégedettséggel, amely az ember lelkének a legkívánatosabb.

Érdemes-e hát olyan javak után törtetni és erőket pazarolni olyan hatalomnak és erőnek a megszerzésére, amely mulandó, és amellyel semmi jót nem tesz a lélek sem magának, sem másoknak?! Érdemes-e az embernek az ellentét útján haladnia, amikor Isten útja sokkal közelebb van, sokkal egyszerűbb és sokkal nagyobb áldást hozó?!

Az ellentét útja nagyon körülményes, nagyon tekergős, és azon mindig eltéved az emberi lélek és mindig csak nagyobb szerencsétlenségbe, nagyobb fájdalomba és nyomorba jut. Isten pedig azért ad világoosságot, hogy ezektől a szenvedésektől, ezektől a hosszú kitérőktől megóvja azokat, akik hozzá imádkoznak, akik az ő lelküket neki felajánlják, akik az ő útját kívánatosnak találják, akik az ő áldásait óhajtják a lelkükben.

Semmi mással nem nyerhetitek ezt el, mint csak az egyszerű hittel és engedelmisséggel. Nincs semmi értéke az anyagnak és azoknak az örömeknek, amiket az anyag révén megszerezhetek, mert ez mind mulandó dolog, és még amikor rendelkeztek is felettük, akkor is el van zárva a boldogság világa előttetek.

Azért ne törekedjetez anyagi javakra, még ha azok igazságos úton kerülnek is hozzátok. Ha Isten adja, fogadjátok hálával és az Isten törvénye szerint adjátok tovább, azaz a szerint a jó szerint, amit megismertetek, *állítsátok szolgálatába az Isten ügyének* és bő kamatokat hoz számotokra.

Azonban ha Isten úgy látja jónak, hogy a földi életben elveszi azt tőletek, ne búsuljatok felettébb, mert hogyha ezt magatok részére nem találjátok nagy veszteségnek, hanem mindenképp az Istenhez való közelségeteket találjátok nagy értéknek, s ennek tudatában békésen megnyugosztok: Isten sokszorosan visszaadja azt tinéktek olyan értékekben, amelyeket még most nem is ismertek, amelyeket még most nem is kívántok, mert nem is tudjátok, hogy mik azok.

*

Gondolkodjatok ezen, testvéreim és vessetek számot lelketekben, hogy *minden érték között nem a legnagyobb érték-e Isten-*

nel szoros kapcsolatban lenni? És akkor mindig tudjátok, hogy mit kell a földi éltetek útjain cselekednetek.

HOGYAN KÜZDHETÜNK SIKERESEN ROSSZ TER- MÉSZETÜNK ELLEN? ()**

Ha az ember a külsőkben túlzott igényekkel lép fel, akkor a gögnek és önzésnek úgyszólván olyan észrevevő nyúlványai keletkeznek a lelkében, amelyek mohón keresnek maguknak táplálékot a külső körülményekben,^{13*} és ha egy-egy ilyen nyúlvány kielégül, akkor ez ismét újabb táplálékot keres. Így ezek az észrevevő szervek elszaporodnak és ezek mindegyike ismét arra törekszik, hogy újabb meg újabb felfedezett terület-részeken élhesse ki magát.

Ez folyton így folytatódik, ahhoz a mesebeli hétfejű sárkányhoz hasonlóan, amelynek ha egy fejét levágják, hét másik nő helyébe. Céltalan tehát a sárkányfejekkel harcba szállani. Azaz a bünt büntetéssel nem lehet megsemmisíteni és elsorvasztani, mert az csak annál terebélyesebben lép újra a küzdőtérre, amikor mód és alkalom kínálkozik a számára. **Belülről kell ezt a hétfejű sárkányt megtámadni, még pedig mindenkinek a saját magában elrejtett jóval; mindenki csak önmagában tudja ezt a harcot megvívni a benne elrejtett jó lelkiséggel, a jobb, a tisztább után való erőteljes vágyakozással.**

Mindenesetre előbb ennek a jó lelkiségnek biztosnak és erősnek kell lennie, hogy harcba szállhasson a hibás, elfajult lelki természettel.

Az ember megszokja, hogy ez a benne lévő elfajult lelki természet, mint valami élősd mind többet szív el egyrészt a világból, másrészt pedig - mivel ez a természet önállóan akar élni - a

¹³ * Azaz az ilyen ember mindenben gáncsot talál, mindent másképp akarna, mint ahogyan vari, mert a saját gögje elhitheti vele, hogy ő mindazt jobban tudja és helyesebben csinálná. Ez a „rossz természet” odáig fokozódik, hogy még olyasmiben is lépten-nyomon gáncsot talál, amihez egyáltalán nem ért s ezáltal magát neveltségessé teszi.

jobb és igazabb behatások élvezetétől, a pihenéstől, az elmékedéstől, sőt az önmagába tekintéstől is elvonja a lélek figyelmét. Úgy, hogy azután már a lélek úgyszólván kizárólag ennek a törekvésnek a szolgálatába lép, hacsak magához nem tér és ki nem szabadítja magát ennek az elfajult természetnek kényszerítő elvei alól.

Mit tesz ezzel ellentétben a bölcs? S egyáltalában miért nevezik bölcsnek azt, aki kevéssel beéri, aki nem akar semmit, mert igényei nincsenek? Azért, mert ha az embernek valamiben nincsenek vágyai és igényei, akkor abban nincs is hiányérzete, azon a téren megszűnnek a kötelezettségei, és a lelkének nagy része felszabadul. Az a része t.i., amely mint valami gépezet éppen azoknak az igényeknek a kielégítésére volt úgyszólván átcsoportosítva. **Az ilyen ember nem akar semmit, nem hiányzik neki semmi, mert kevéssel is beéri; így nem látja a külvilág ridegségét és igazságtalanságát. Nem ütközik össze más önző, gőgös és, hogy úgy mondjam, hitvány természetekkel, mert az ő csekély igényeivel elsiklik ezek mellett.** És miután így nem tűnik fel másoknak, az ő igénytelenségét sem irigyli meg senki. Így nincs mit féltenie, mivel nem vehetnek el tőle semmit, mert az ő igénytelensége mások szemében nem kívánatos. **Ezért nagy részben nyugalmat élvezhet ott, ahol más embernek fáradságos küzdés, nyugtalan érzés, hiábavaló erőpazarlás az osztályrésze.**

Az embernek első lépése tehát ahhoz, hogy a földi életben nyugalmat és pihenést élvezhessen: a kevéssel való megelégedés. Nemcsak az anyagiakat értem ez alatt. A lelki igényeket is a legkisebbre kell visszafejleszteni. Mert ha az ember nem vár senkitől semmit, akkor nem csalódik, hogy nem kapja meg azt, amit nem is várt. Ellenben mindig újabb és újabb örömökre talál, amikor olyanfélét kap, amire nem gondolt, amit nem várt. *Így gazdagnak érezheti magát, mert mindig feleslege van.*

Tulajdonképpen az embernek a szeretettel is úgy kell bánnia, mint az anyagi embernek a gazdagságával: nem szabad várnia,

nem szabad igényelnie, hanem önmagában kell elég szeretetnek lennie, sőt annyinak kell lennie, hogy abból másnak is adhasson. És hogyha nem vár és mégis kapott, az számára mindenestre újabb tökefelesleget jelent, amelyet mint értékes ajándékot könyvelhet el.

Nemcsak anyagi értelemben kell ám venni a szeretetet, mivel a szeretetnek is vannak elősdierei. Ezek először csak a szeretetre éhesek, mivel bizonyos emberek szeretete és becsülése bizonyos kilátást nyit számukra, hogy ezen a szeretetszálon keresztül az illetőket a saját céljaik szolgálatába állíthatják.

Bizony nem minden ember előtt szent dolog ám a szeretet és a bizalom! Az önző és gögös emberek a szeretetet is úgy minősítik, hogy az ő életük, az ő testi megjelenésük körül keretet kívánnak alkotni a mások szeretetéből. Persze ezt a keretet a saját gondolkozásuk és ízlésük szerint alakítják ki, hogy ebben a keretben minél inkább kiélhessék hiúságukat, dicsvágyukat, önzésüket és gögjükét.

Nézzetek csak szét azok között az emberek között, akik anyagiakban nem szűkölködnek, az ú. n. magasabb társadalmi osztályban. Milyen nagy értéke van ott a tehetségeknek, legyenek azok bármilyen terén a lelki életnek! A gazdag emberek igyekeznek a tehetségeket a maguk számára megvásárolni, hogy körülöttük a keretet szebbé, fényesebbé és művésziesebbé alakítsák át. A hiú embernek mennyire fontos és szükséges, hogy megszerezze magának a hízelgőket, hogy ezek hazug szavakkal az ő lelke számára édes italt készítsenek, amelyet ő minden pillanatban szürcsölhet, és tőle megrészezedhetik. Hogy az ő lelkében élő hiúság kinyújtózkodhasson és önmagát különbnek, igazabbnak, érdemesebbnek, jobbnak, szóval a többi felett állónak érezhesse és láthassa az életben!

Nézzétek meg még azoknak az embereknek a csoportját is, akik éppen a szellemvilág kapuja előtt állnak: hogy tülekednek, hogy verekednek egy-egy kis dicsőségért, az átlagból való kiemelkedésért, s ha már másért nem, legalább a hiúságnak azért

a kicsiny kielégüléséért, hogy elhitessék, hogy ők helyesebben, okosabban gondolták el a dolgokat. S ennek mindig ez a refrénje: „úgy-e hogy nekem volt igazam, úgy-e hogy én helyesebben ítéltem meg?”

Ezért a kicsiny kielégülésért mennyit izgulnak, mennyit áldoznak fel az emberek a lelki érzéseikből! És ez mind a szeretet leple alatt történik, a szeretet jelszavával, amelynek a dicsőség-vágyó, hiú lelkek felülnek.

Mert hiszen a bűn nem mindig ott kezdődik, ahol az eszmék, a gondolatok, a szavak élesre fent pengéjével vívják meg a harcot, az elsőségért az emberek, hogy a bennük lévő hiúság, a bennük meghúzódó uralkodni vágyás és feltűnési vágy kielégülhessen. **Az ilyen ember, amikor nem elégülhet ki, amikor nem talál érvényesülési teret, megsebzetten magába zárkózik, és dacosan visszavonul,** s egy szót sem szól, ha kínálják is a szeretettel, hanem ridegen visszautasítja azt azzal, hogy nem kell neki, nem szorul rá. **Belül pedig gyötrődik és kínlódik a lélek, mert nem találta meg a kielégülést, nem sebezhetette meg, nem szenvedtethette a másikat, nem téphette le róla azt a csillogó köntöst, amelyet magára szeretett volna felöltetni.**

Éppen az ilyen kielégülésre alkalmat nem találó lelkek azok, akik a legtöbbet hangoztatják a szeretetet, és a legtöbbet cselekszenek azért, hogy ők maguk minden körülmények között nagyobbak, kiválóbbak lehessenek másoknál, sőt még szolgálatakat is hajlandók tenni, csak hogy elismerjék róluk, hogy ők nem olyanok, mint az átlagemberek, hanem jobbak, igazabbak, fénylőbbek.

Sok jónak látszó cselekedet jön létre a hiúság indíttatására. A világ szerint jóknak tartott emberek nagy része önmagának tetszeleg, önmaga előtt hivalkodva igyekszik azt a bizonyos jót magából kitermelni, láthatóvá tenni, csak azért, hogy a világ előtt mint jó, és igaz ember tűnjék fel. Ez a lélek alakoskodása. Az ilyen lélek azonban olyan, mint a sebesen rohanó hegyi

patak, amely mihelyt ellenállásra talál, zúgó örvényt képez, s ha csak egy kavics áll is rohanó sodra elé, magasra szökell a vize, és mert megütközött, kivág a sodrából. Az emberi lélek érzései is: a jó a rosszal, a tökéletes a tökéletlennel együtt így hömpölyög az élet eseményeiben. Amikor a körülmények kedvezően alakulnak körülötte, bármilyen szennyes legyen is az a víz, ha a nap rásüt, csillogóvá válik. Így az emberi léleknek is vannak alacsonyabb rendű érzései, és ha azok számára kedvező alkalom kínálkozik, hogy kiélhessék magukat - t.i. ha a nap rásüt, azaz a körülmények éppen úgy alakulnak, hogy a látszatot fel lehet használnia, - akkor szívesen felveszi magára a csillogó leplet, azaz a szeretet látszatát, hogy a hiúsága ilyen kedvező formában élhesse ki magát. A jobb érzései talán éppen a lélek mélyére vannak fordulva, s így azok nem csilloghatnak elő, mert a körülmények nem az ő jobb érzéseinek, hanem éppen a felszínre kerülő rossz érzéseinek kedveztek, s így azok élhették ki magukat.

Azért titeket ne tévesszen meg a látszat szerint való jó, és ne vessétek meg a látszat szerint való rosszat, mert sokszor a látszat szerint való rossz alatt a léleknek csillogó érzése húzódik meg. Legfeljebb talán a körülmények nem voltak kedvezők arra nézve, hogy ez a jobb felszínre kerülhessen, hanem a helyett valami ütközés folytán a rossz került felszínre, és maga a lélek szenved ettől a rossztól, ettől a sötétől és fájdalmasan menekül a vigasztalás gondolatához.

Az ilyen embert, aki sokszor rosszat cselekszik, aki sokszor nem tud a rosszal megküzdeni és elbukik, egy kis jóakarattal, egy kis biztatással, egy kis szeretettel meg lehet menteni. Egyszerűen lekaparjátok a lelkéről azt a neheztelő, duzzogó érzést, és nem egyszer a legszebb, a legigazibb érzést találjátok alatta; és hogyha megbecsülitek, ha elnézitek, és nem veszitek észre a hibáját, hálás és szeretettel ragaszkodó barátotokká válik.

Sokszor, amint mondom, a látszatos rossz alatt több a valódi jó, mint a látszatos jó alatt, mert a látszatos jó alatt sok-

szor ott van a gonosz érzés: a hiúság. Azért az ember sohase legyen előítéletes, ne tévesszék őt meg az emberek cselekedetei és beszédei, **mert nem az adja meg az ember valódi értékét itt a szellemi világban, ami a földön látszott és látszik, hanem az, hogy mi volt az indító, mennyire van kifejlődve és milyen erős a benső én.** Mert mondom, nem az a fokmérő, hogy ki mit cselekedett és hogyan állta meg a próbákat; mert nem mindenkinek egyformán vannak ütközései és nem mindenki egyenlő fokozatról öltött testet a földön! Hanem az a mérvadó az ember lelkének a megmérésénél, hogy tulajdonképpen mennyi benne a leszűrt jó, azaz a megpróbált, az ön-maga által is teljesen átértett, megértett és céljához siető jó.

Hogyha ebből a jóból elég van a lélekben, de még a rosszból is van, akkor az isteni Gondviselés módját ejti annak, hogy ez a jó elvégezhesse a maga harcát azzal a rosszal, amely nyilvánvalóvá lesz a szellem előtt. És hogyha az ilyen ember megtalálja a lelkének azt a biztatását, és a hit által megvilágítva látja maga előtt azokat az igazságokat, amelyekre az egész bizalmát felépítheti, s amelyekbe az ő egész lelkét belehelyezheti, és amelyek előtte mint nagy értékek jelennek meg: akkor az ilyen lélek azokon a próbákon, amelyek eléje adatnak, diadal-maskodni is fog.

Azonban igen sokszor van az, hogy alacsony és fejletlen lelki képességekkel rendelkező szellemek a földön jó és kedvező talajba ültetnek, hogy a lelkükben lévő kicsiny jóakarát, kicsiny jóindulat megerősödhessék, s az életben egy kissé elhelyezkedhessék, hogy megszeresse az életet magát, megszeresse azt a bizonyos jót, amit az ő lelkében még ki kell képezni. Az ilyen emberek nem szenvednek megpróbáltatásokat, vagy csak nagyon ritkán; simán élnek végig az életet és sok nagy és szép tapasztalatra tesznek szert. De igen sokszor visszaélnék a kedvező életkörülményekkel. Mert ha a lelkükben le is van takarva a rossz nagy, vastag, erős takaróval - mert a természettörvény segítségével letakarja azt a Gondviselés, hogy túlerős kilengé-

sek ne jöhessenek létre - mégis úgy érzi a lélek természete, hogy most kiélhetné magát - de mivel meg van kötözve, és nem tud szóhoz jutni, mert a sárkánynak mind a hét feje le van szegezve. - Azért csak hánykolódik, csak mozgolódik, azonban a benne felsorakozó érzéseknek nem tud nevet adni. Szeretne valami nagy jót, vagy valami nagy rosszat elkövetni, azonban sem az egyikhez sem a másikhoz nincs elegendő ereje, felkészültsége, vagy emberileg kiképzett intelligenciája, sem pedig olyan lehetőségei nem adódnak, hogy kiváltságos helyzetbe kerülhessen - **egyszóval nem él próbát - tehát bárhogyan vágyódik is az ilyen, mégsem tud sem nagyon elbukni, sem nagyon felemelkedni. Ennélfogva az ilyen embereknek a jósága sem mérvadó szellemi tekintetben.**

Természetesen a lélek minden állapotban, mindenféle adott helyzetben kifejtheti a maga vágyait, és válogathat az ő vágyai szerint a lehetőségekben. Mert hiszen minden életnek vannak jóra, vagy rosszra való lehetőségei, és a lélek mindenféle állapotban kiválaszthatja magának a jót vagy rosszat, hogy azokkal az ő vágyai szerint élhessen. Azonban minden egyes ilyen élet után megérik a rossz és a jó a maga következményeivel együtt, habár a szellem sokszor maga sem tud róla. Hiszen nem világos ítélőképességgel és nem világos látással indul bele az életbe, és nem is világos értelemmel fejezi azt be. Mások vannak hivatva az ilyen emberek lelkében szétválasztani a jót a rossztól és tisztázni az ő szellemi helyzetét aszerint, hogy amit cselekedett, amiben magát kiképezte, azért megkaphassa megérdemelt jutalmát, vagy bűnhődését.

Tehát az emberi lélekben együtt van a jó a rosszal egészen addig, ameddig vagy az egyiknek, vagy a másiknak túlsúlyban való kifejlődését elő nem segíti a saját szellemének a munkálkodása, vagy renyhisége. Az ébren munkálkodó szellemek az átélt tapasztalatokból következtetéseket vonnak le, ezek a következtetések azután bölcsességgé tömörülnek. És hogyha a szellem sok szenvedésen megy keresztül és a sok szenvedés

eredményeképpen valami piciny igazságot megsejt, és ezt az igazságot az élete folyamán annyira tudja kamatoztatni, hogy abból hit fejlődjék ki, **akkor, legyen bár a legmélyebben süllyedt szellem, ez a hit, amely őt az igazság keresésére indítja, ha belekapaszkodik az Isten kegyelmébe, nagy és hatalmas eredményeket hozhat létre.**

Éppen ezeknek a küzdő, szenvedő, sok megpróbáltatást keresztültapasztalt szellemeknek van szükségük a kegyelemre. Ezekért jött az Úr, hogy az ilyen lelkeket, akik hiába akartak és akarnak minden erejükkel és képességükkel felemelkedni azokból a nyomasztó állapotokból, amelyekbe minden egyes alkalommal jutottak, megvilágosítsa és elvezesse a gyötrő és kínzó helyzeteikből. Hogy ezekből kiemelkedve, az igazságnak nagyobb mértékét ismerhessék meg, a lelküket ahhoz mérjék, és minden egyes alkalommal, amikor hozzámérik, tapasztalassák, hogy a lelkükben megnövekedett az igazság. És amikor már az ő igazságuk annyira megnövekedett, hogy munkát tudnak vállalni a náluk még nyomasztóbb helyzetben lévők megmentéséért, akkor az *Úr munkába küldi őket, és megbocsátja, eltörli bűneiket, gyengeségeiket, gyarlóságait, hogyha azt a munkát, amelyre őket kiküldötte, igazán minden emberi hiúságtól, minden emberi dicsőségvágytól mentesen végzik el.*

Talán mondanom sem kell, hogy azoknál a szellemeknél, akik már lelkükben kiépítették az igazságot, de még nem tisztultak meg azoktól a káros lelki behatásoktól, azoktól a hátrányos lelki vágyaktól, amelyek még mint tévedések, mint felbontatlan homály ott időznek a lélek redőiben - mivel a munkálkodás ideje és folyama alatt a léleknek sokszor szüksége van az ő összes erőkészletére. - *Ezek a hibás, addig meg nem világított lelki rétegek egy pillanat alatt átvilágíthatnak anélkül, hogy ők maguk abban próbát szenvednének.* Az ilyen szellemek a mások próbáiból, a mások vereségeiből vonják le a következtetéseket, amikor segítségére sietnek olyan szellemeknek, akik ezeken a hibákon elbuktak.

Pedig ezeket a hibákat még a segítők maguk is alig-alig fedezik fel önmagukban; még megpróbáltatást nem is szenvedtek bennük, s éppen azért még nincsenek is azok az ő lelkükben sem jónak, sem rossznak minősítve. De az ilyen lélek az ő jóakaratával és igaz törekvésével a mások eseteiből tanulva, magára nézve is már eleve kötelezővé tette az ilyen hajlamok esetlegesen felmerülő terjeszkedési vágyának a kiirtását. **Így tehát ezek a homályos rétegek anélkül is kitisztulhatnak, hogy ezekben próbát kellene szenvednie a léleknek,** mert az Úr mintegy megvilágítva megmutatja előtte azokat a rétegeket, amelyek ugyan még homályosak a lelkében, de a mások lelkében látva, megirtózik tőlük és megutálja azokat a bűnös hajlandóságokat. És egy pillanat alatt, mint égető tűz vonul végig a léleknek ezen a rétegen az elhatározás, hogy minden effélettől távol tartja magát, mert megutálta, és meggyűlölte azokat anélkül, hogy bennük kellemetlen visszahatásokat kellett volna átélnie.

Így a szemlélődő, éber lélek sokszor olyan hibáktól is megszabadul az Úr kegyelme által, amely hibák még az ő lelkében tudatosakká sem váltak. Ez a jutalom azokért a munkákért, amelyeket igaz szívvel és lelkesedéssel, hiúságtól mentesen végez a lélek az Úr szőlőjében.

Az Isten kezében sok olyan megoldás van a megtérő és bűnbánó lélek számára, amiről az ember az ő értelmével fogalmat sem tud alkotni magának. Azért mondom én nektek, emberek, akik némi ismeretre eljutottatok a természettörvény igazságában és a rideg törvény betűit, kiálló szögleteit megjegyezvén magatoknak, megtanultátok, hogy a bűnnek következménye a bűnhődés. És ebből magatoknak egy formát, egy szabályt alakítottatok ki, és sötétet, világosat, kicsinyt és nagyot, tökéleteset és tökéletlent, mindent erre az egy formára húztok rá, és így alakíjtátok ki magatoknak az igazságot. *Ne ragaszkodjatok az ilyen igazsághoz,* amit emberi ésszel okoskodott ki a halandó ember! Mert az a szögletes igazság nemcsak abban a formában

él és van, amit ti láttok a földi világban, hanem van ennél sokkal komplikáltabb, sokkal körülményesebb eredménye a rossznak; sokkal gonoszabb elszenvédnivalója van annak, aki az igazságot megkerüli, és gonoszul cselekszik, olyan, amilyenről tinéktek, embereknek még csak képzeletetek sem lehet. A szenvedéseknek, a gyöttrődéseknek olyan állapotai és világi várak a gonosszal telített szférákban, amilyenekről nektek, embereknek, fogalmaitok sincsenek. A bűn *nem itt*, a látszatvilágban büntetődik. Az igazság *nem itt* teljesedik be, hanem a lélek mélyén, ahonnan az ok származott, ott teljesedik be a mérték, ott telik meg a pohár, a szenvedések pohara.

Ezzel szemben az Isten kegyelmi tényében, amelyet az embereknek felkínált a megtérés által, olyan világok születtek, olyan körülmények alakultak, ahol minden legkisebb jó, minden legkisebb igaz kiteljesedhetik, felszaporodhat, és eredményekben meggazdagodhat. És az ember lelkének mindenütt bőséges alkalom kínálkozik, hogy a lélek abból táplálkozhasson, erősítse és gazdagíthassa magát. Ismeretek, lehetőségek sok rendbeli formákban állnak a lélek elé, hogy minden oldalról megvilágítva szemlélhesse azokat, és megtanulhassa mindazt, ami az ő lelkének tisztulására, javulására, erősödésére és boldogulására szolgál.

Az Isten gondviselésében olyan felkészült munkálkodó szellemek csoportjai vesznek részt, akik eltelve Isten szeretetével és jóságával, nem találják soknak a fáradságot, nem találják hiábavalónak a munkát azokért, akik a jóhoz kapcsolódva ahhoz ragaszkodnak, és azt szeretnék, azt óhajtják követni. És hogyha a szenvedések világa gazdag a gyötrelmek, a rettegetések, az üldöztetések, a nyugtalanságok sokaságában: az Isten világa, a kegyelem világa ezerszer gazdagabb az enyhülés, a pihenés, a javulás, a boldogság felkínálásában. Mert a jóban mindenütt Isten Lelke él, és mindent kiáraszt azokra, akik őt keresik és hozzá akarnak tapadni.

E között a két világ között áll a természettörvény világa, az a bizonyos szűk és lapos karma világa, amelyet ti, emberek, hogyha a ti hibás természetetekkel kezdetek megismerni, az merev, szűk és keskeny keretet rajzol bele a lelketekbe. És ti beleszorítjátok önmagátokat és másokat is ebbe a szűk keretbe, és azt mondjátok: nincs tovább! **Behunyjátok a szemeteket, nem néztek fel a nap, a világosság, az igazság felé, de nem láttok le a szenvedések sötét világaiba sem.**

Az emberi lélek minden egyes hibás hajlama számára külön-külön megvannak a lehetőségek, hogy a felszínre kerülhessenek és kiélhessék magukat. De az emberi szellemnek minden egyes ütközésből, minden egyes próbából le kell vonnia a következtetést, és a legpontosabban el kell könyvelnie a maga lelkében azokat az eredményeket, amelyeket elért, legyenek azok jók, vagy rosszak. És hogyha ilyen szorgalmasan elkönyveli azokat, végeredményben mégis csak tanul belőlük még akkor is, ha nem rajzolódnak ki előtte olyan tisztán azok az igazságok, amelyeket az Úr itt hagyott az ő lefektetett törvényében.

De én mondom nektek: higgyetek és bízzatok azokban az ígéreteken, amelyeket Isten adott a megtérő földi ember számára. Ragaszkodjatok erősen ezekhez az ígérekhez; higgyetek bennük a lelketek egész erejével és bízzatok abban, hogy nem vagytok elhagyatva. És ne tekintsétek a földi életet annak az alkalomnak, hogy most mindent megfizethettek. Nem fizettek meg semmit, mert lépésről-lépésre az Isten kegyelmére szorultok még akkor is, ha a legjobbat akarjátok cselekedni. Magatok nem vagytok képesek semmire, ami jó. **Higgyétek el, hogy az Isten segíti meg a jóra törekvő lelket! Csakhogy nem abban a formában, amelyet az emberek akarnának előírni, hogy ezen, vagy azon a módon segítse meg őket az Isten.**

Legyen az ember szerény és alázatos és várja az Isten kegyelmét, hogy az ő életében megnyilatkozzék. Keresse a jót és iga-

zat és cselekedje azt. Ne törődjék vele, hogy milyen eredmény jó reá; ne törődjék azzal, hogy a világ és a gonosszal telt emberiség mit felel rá, hogyan fogadja azt; ő cselekedje a legjobbat belátása szerint, *a megismert jó és igaz szerint*. Ez a fontos. **Mert mindenkinek a maga megismerése szerint való jó és igaz a maga törvénye.**

Mert ha az ember nem úgy cselekszik, amint ő jónak és igaznak tartja, akkor már ítéletet cselekszik magának, mert a saját lelke ítéli él őt az általa elfogadott törvény alapján. Tehát minél több jót és igazat megismertek, annál magasabb rendű törvény öröködik és ítélkezik felettetek, mivel azt a ti lelketek elfogadta.

Ha pedig így cselekedtek, aszerint az igazság szerint, akkor ez a törvény az ő világos és melegítő sugaraival bearanyozza az életeteket, megelégedéssel, örömmel és boldogsággal hinti be a lelki világokat. Ha ti adtok a külső világnak bizonyos mennyiségű jót, bárha csak látszat szerint valót, s ha úgy látszik is, hogy az a jó elkallódott, megsemmisült, ne higgyétek ennek a látszatnak. Mert ami jó van, ami jót a lelketek érzésben, meggyőződésben, igazságszolgáltatásban, munkában és szeretetben kitermelt és széthintett, azt meg nem semmisítheti a gonosz. Az érték marad, éppen olyan érték, mint az arany, amely vékony erek alakjában elrétegeződik a kő között, a vas között. **Ugyanúgy a jó is, hogyha a rossz közé téved, és nem jut is felszínre a ti életetekben, mindegy, az nem vész el, hanem magához vonz másik jót, amely valahonnan máshonnan, ismeretlen személytől, ismeretlen lélektől indult ki a világba és összetapad azzal.** És hogyha csak egy lélek találja is meg azt az elrétegeződött aranyerecskét, az felfigyel rá, és azt mondja: aranyat találtunk a vas között, a kőzet között. És nézzétek meg: felrobbantják a hegyeket, kiássák a bányákat, hogy az elrétegeződött aranyerecskéket kibányásszak onnan. Mindig lesznek, akik az aranyért leszállnak a mélybe és felhozzák a felszínre, bár sok kötörmelék, súlyos vastömegeket kell az útból elhordaniuk.

Így a lelkeknek is sok súlyos és nehéz terhet el kell hordozniuk, sok fájdalmat el kell szenvedniük és elfogyasztaniuk a szenvedések világában, ameddig egy kicsiny igazra, egy kicsiny jóra, egy kicsiny aranyerecskére találnak. De az arany nem vesz el, azt kibányásszák a salak közül, összeszedik, és kincstárakba helyezik el, hogy a világ gazdagságát szaporítsák vele.

Ne sajnáljátok hát a jót, a megismert jót és igazat szétszórni az emberek között, ameddig itt, a mulandó világban éltek, mert az a ti lelketek terméke marad, azt nem veheti el tőletek senki és semmi; bármilyen földinduláson menjen is keresztül az a réteg, amelyben ti azt az igazságot elhelyeztetek, bármily vastag por és kőréteg rakodjék is reá: **a természettörvény köteles azt nektek visszaadni.** És ha az ég és föld összeomlik, és minden megsemmisül is körülöttetek, *amit a ti isteni jótól és igaztól áthatott lelketekből elhintettetek a világba*, arról a természettörvénynek be kell számolnia. Mert Isten gondviselő törvénye, Isten gondviselő szeretete és igazsága számon kéri azt, ami az övé, ami örökkévaló. Visszaveszi azt a mulandótól, és senkinek sem adja, egyedül annak, aki az ő nevében cselekedte azt.

Így tehát semmi sincs elveszve, semmi sem megy kárba; elöttetek az örökkévalóság, és hogyha Istenben éltek, nincs idő, nincs tér, sem a halál, sem az életeknek egész sorozata, ami elvehetne tőletek, amit egyszer az Istenhez kapcsolódva, Istenbe helyezkedve megszereztetek magatoknak és megcselekedtetek. Felettetek talán örökkévalóságok múlhatnak el, talán eleshettek, talán a mélyre bukhattok, de a jó cselekedetek, az igaz hitből fakadó imák, az igaz szeretetből eredő munkák tieitek maradnak, azokat nem veheti el senki tőletek.

Érdemes tehát a mulandó világban a magatok számára örökkévaló értékek magvait elhíntenetek, mert velük hattok elsősorban a változások világára; a változások világában pedig az ütközések által a jó is szétbomlik, hogy befogja a rosszat. És lehet, hogy a jónak csillogó köntösében egy idő múlva a rossz, a

tévelygés jelenik meg és szedi össze a maga számára a dicsőséget és a dicséretet - talán éppen azzal az igazsággal, amelyet ti adtatok a világnak. De ez ne tévesszen meg titeket, mert az a csillogás elmúlik, mert el kell válnia a változások világában egymástól a fénynek, amely megy a fény hazájába, az árnyéktól, amely pedig megy a sötétség hazájába.

Azért tisztítsátok meg magatokat az árnyéktól és öltözködjetek fel a fénybe, hogy az Istentől kapott igaz és jó rajtatok ragyogjon, a ti érzésvilágotokon, a ti gondolataitokon és a ti cselekedeteiteken. Hogy ez a lelki ruházat megnyissa számotokra a fényhazát, hogy annak polgáraivá lehessetek, és ott eltűnjék a lelketekből a fájdalom és kétség, eltűnjék a szenvedés és bizonytalanság. Mert az örök igazság hazájában megszilárdulva és megerősödve a ti hitetekben valóságot találtok és megrögzítitek az életeteket az örökkévalóságban.

Azután többé nem hánytorgat benneteket a sors kereke hol fel, hol le, hanem egyenes út áll elöttetek az örökkévalóságban. Megtisztult, felmagasztosult és megdicsőült élet, amelyet csupán azzal szereztek meg magatoknak, hogy elfogadtátok az Isten kegyelmét, elfogadtátok az Isten megkegyelését és megálltatok a bűn útján, nem makacskodtatok, nem téptétek ki magatokat az Isten kezéből, amikor megfogta a kezeteket, hogy hazavezessen benneteket.

Ne kételkedjete hát, és ne helyezkedjete szembe azzal a jóssággal, amely jóság áldozatot hozott, mikor leszállt ide, a sötétség birodalmába, a bűnök és tévelygések hazájába, hogy elhintse azokat az Igéket, amelyek minden egyes lélek részére a megváltást és a szabadulást hirdetik. Fogadjatok szót. Ne keressétek a lehetetlent, amikor a lehetőség itt áll elöttetek Istentől adva, hogy az életnek minden percét, minden körülményét felhasználhassátok a magatok részére.

FÉNY ÉS ÁRNY. (**)

Az embernek mindig kell valami olyan céljának lennie, amely - mint a lencse a nap sugarait - egy pontban gyűjtse össze a lélek vágyait és akarátát, hogy a lelket ez a cél vonzza a felé az irány felé, ahova ezek a sugarak összpontosítva vannak. Minden emberi léleknek vannak vágyai, amelyeket szeretne beteljesedve látni és vannak céljai, amikért érdemesnek tartja küzdeni, dolgozni, fáradni. Amikor már nincsenek céljai, akkor a lélek elernyed, az életszalag összébb húzódik. Ha pedig az életszalag veszít nyújthatóságából, akkor a lélek nem tud magának elegendő erőt levonni az asztrávilágból, ahonnan az élet napról-napra táplálkozik és merít. Ez esetben aztán a test elhervad, mert az éterikus test is összébb- és összébb húzódik, s végül mint élettelen valami összeesik és bekövetkezik a halál.

Ilyenkor aztán, ha az éteri test már annyira összeroskad, hogy nem képes kinyújtózkodni, azaz nem tud kiegyenesedni, mert nincsen neki célja, hiába gyógyítják a testet, hiába tesznek vele akármit, nem használ, mert a lélek céltalansága és az élet elértéktelenedése elerőtlenítette a szervező életerőt. Azután már nem lehet vele semmit sem kezdeni.

Láthatjátok, hogy vannak sokszor nagy betegségek, amelyek emberi számítás szerint már nem gyógyíthatók. Azonban, ha a lélek ismét megtalálja önmagát és felismeri eltévesztett célját, felismeri a feladatát, akkor minden erejét összeszedve még egyszer új lángolásba kezd és a test minden emberi számítást megcsúfolva felépül és meggyógyul minden néven nevezendő gyógyszer alkalmazása nélkül is. Sokszor egészen a halál közeléből menti ki egy világosság sugár, egy megismerés, egy felismert cél és visszahozza a távozni készült a halál kapujából a földi síkra.

Sok ilyen csodáról tud nektek az élet beszámolni. Azonban az is előfordul, hogy a szellem nem bírja az élettal való küzdelmet, és felhagy minden erőfeszítéssel; sokszor hosszú és nagy betegségekben sínylődik. De talán éppen az életerő utolsó fel-

lobogásával, utolsó erejének összeszedésével felismeri a szellem az ő célját. Azonban mivel már minden erejét elpazarolta, vagy felemésztette a küzdelemben: vágyódnék ugyan vissza az életbe, de már nem lehet, mert már az éterikus test utolsót lobog, és a test meghal. A szellemnek még volna célja, de a test már tönkre van téve, s az többé megújulni nem képes.

Az éterikus test éppúgy elmállik, mint a ruha, ha sokáig viselik, és nem kímélik. És minden rossz, amit az ember végigszenved, végigküzd - legyen bár az a testi erők felettébb való felhasználása munkában, fáradtságban vagy szenvedésben, vagy a lelki erőké a szomorúságban, vagy bánatban - mindez felőrli és felemésztja az éterikus testet, azaz a harmadlagos szervező életerőt. Ez az egyiknél hamarabb, a másiknál később következik be, de ezer meg ezer oka lehet így a halálnak.

Új életerőt a lélek csak önmagából tud kitermelni, ha már megismerte a célt, vágyakozik azt megvalósítani, s azért ég és lobog. Ehhez a kitermelt lelki erőhöz a környezetből csak azok az alacsonyrendű erők járulnak, amelyekből ő kiválasztja azután a neki megfelelőt, és azzal táplálkozik, vagyis abból táplálja az ő szervező életerőit. Ez mind a testi én tudatán és akaratán kívül megy végbe az álom ideje alatt. Az álom idején keresi össze a lélek éterikus testének a táplálékát, mert az álom alatt megújul a test. Minden egyes éj után, amit nyugodt álomban tölt el a beteg, jobban és többet gyógyul, mint a táplálkozás és a levegő által, amelyet az éber állapotban vesz magához.

Azért az alvás minden betegségre jobb és hatékonyabb orvosság, mint bármi, amit a világ összes tudománya és gyógyszere tudna a betegnek nyújtani. Ezért a lelket nem szabad megzavarni a munkájában, hogy az alvás alatt elvégezhesse a maga táplálékának megszerzését az éteri testen keresztül.

*

Kinek mi a kitűzött útja, kinek mit szabott eléje végzete, azon keresztül kell mennie, akár felemelt fejjel, akár mellét verve,

akár négykézláb mászva, vagy nyomorékon csúszva, de végig kell mennie. S hogyha ez az út nem engedi, hogy emelt fejjel haladjon rajta az ember, akkor hajoljon meg; és ha még meghajolva sem engedi meg, akkor próbálkozzék annyira meghajolni, hogy négykézláb mehessen; s ha még úgy sem tud keresztüljutni, akkor csúszva kell az utat megtennie.

És én azt mondom: minél inkább szembehelyezkedik valaki a végzetével, minél inkább egyenesen akar állni, annál inkább megszűkül előtte az út, úgy, hogy végeredményben nem marad más hátra, mint hogy csak nyomorékon csúszva, lassan és szenvedve teheti meg az utat.

Isten kegyelme azonban az ember lelkét kezébe vesz, **s hogyha az ember a maga lelkét teljesen az Isten kezébe helyezi, meghajtja a fejét az Isten rendelkezése előtt, és úgy fogadja az életet és az eseményeket, ahogy azok jönnek, lehajtott fejjel, Isten akaratában való megnyugvással, akkor - higgyétek el - sokkal jobban jár, mint hogyha ő maga keresgél és válogat azokban az eshetőségekben, amelyek előtte állnak.** Mert nem tudja, hogy amikor azokban az eshetőségekben talán a feketét kikerüli, s helyette a pirosat választja, nem éppen az a piros viszi-e őt a szenvedésekhez közelebb? Ki akarja kerülni a sötétet, a fehérhez húzódik, és éppen a fehér viszi őt bele a tévelygésekbe.

Az élet eseményei, az élet eshetőségei, amelyek előttetek állnak, burkoltak és ti emberi ésszel nem tudjátok, hogy a világos burok alatt nem éppen a keserű gyümölcs van-e elrejtve, és talán amitől irtóztatok, amit nem kívántatok: a fekete, sötét, az ütött-kopott rejti magában azt az örömet és boldogságot, ami után vágyódtatok? **Bizony nem mindig az hozza meg a boldogságot, amit emberileg jónak és előnyösnek láttok és gondoltok. Bízátok hát a lelketeket Istenre, ajánljátok fel Neki a ti életeteket, és amit ő nyújt nektek, amit a Gondviselés hoz elétek, annak örüljete, ha az feketének látszik is, vagy kopottnak, színehagyottnak, hiányosnak, vagy nyo-**

morúságosnak. Fogadjátok el a Gondviselés kezéből, amit kaptok, és ne keresgéljétek, ne finnyáskodjatok, ne ócsároljatok, mert amit ő nyújtott, éppen az való tinéktek, az szükséges a ti életetekbe, mert az gyógyít meg benneteket lelki betegségeitekből, tévelygéseitekből és hibáitokból.

Az ember szokása, hogy maga elé tűz olyan elméleteket, amelyekkel az ő véleménye szerint az életét jobban, helyesebben, észszerűbben tudná berendezni. Nem nyugszik bele abba, ahogyan azt számára a Gondviselés kiszabta és embertestvéreit, és sokszor, sőt többnyire éppen azokat, akiket szeret, akikben hisz és bíz, olyan feladatok elé akarja állítani, amely feladatoknak azok nem képesek megfelelni, sőt, ha meg is felelhetnének, abból éppen nem kapná azt az eredményt, amire ő vágyik.

Mert mindenek van fény- és árnyoldala.

Az ember elgondolása hibás, mert mindig csak a fényoldalát szeretné a dolgoknak maga felé fordítani, az árnyékosat nem kívánja. Pedig a fénnel velejár az árnyék. És ti, emberek, nem tudjátok, hogy azért a kis fényért, amit megkívántok, milyen óriási árnyékot kell elszenvednetek! *Hiszen ha egymásban csak az árnyéknélküli fényt keressétek, akkor soha nem tudtok örülni, mert azt el nem érhetitek, különösen nem a földön, ahol, minden legkisebb fényhez óriási árnyék tapad: a tökéletlenség árnyéka.*

Nektek egymást a fényért az árnyékával együtt kell elviselnetek. Tehát ne ütközzetek meg azon, ha az árnyék, is éltek áll egyik-másik embernél, mert nem lehet és nincsen is egyetlen földi megjelenés, egyetlen élet sem, amely árnyékot ne vonna maga után.

Nézzétek meg a mi Urunkat, aki tiszta és igaz volt, aki makulátlan, aki bűn nélkül való volt, aki fény volt a fényből! De az árnyékok világában sokkal nagyobb árnyék követte őt, mint amilyenl egy kisebb életmegjelenés szokott járni. Éppen mert fény volt, az árnyék beleütközött, követte őt, s amikor a mi

Urunk meghalt, a Fény eltűnt, elment a fényhazába, az árnyék pedig itt maradt.

Akik tehát az ő lelkük fényével és világosságával keresik tovább ezt a Fényt, azok megtalálják a fényhazában; akik azonban csak az árnyéket látták benne, azokra rávetődött az az árnyék. Akik nem látták meg a Fényt, akik nem fogadták be a Fényt, azok ma is az árnyékban vannak, azok számára hiába halt meg, hiába adta a legnagyobb szeretetet, ők nem találták meg benne az üdvösséget, és nem találják meg ma sem.^{14*}

Az ő számukra a Megváltó élete árnyéket teremtett. **Azok, akik az ő emberi hiúságukat, hatalmukat, földi pozíciójukat látták veszélyeztetve Krisztus igazságának megjelenésével, csak az árnyéket látták és ma is ez az árnyék kárhoztatja őket.** De akik az ő lelkük fényével, az igazság felé törekvő lelkükkel látták Krisztus igazságát, azok üdvösséget találtak benne.

SENKI SEM ÉLHET CSAK ÖNMAGÁNAK. (**)

Az ember nem élhet csak magának; a lélek nem azért van a földre küldve, hogy csak a maga elméleti életét élje, hanem azért, hogy megpróbáltatásokat szenvedjen, hogy küzdjön és mint diadalmas, dicsőséget nyert szellem térjen meg a szellemi hazába.

Az ember azért nem élhet csak magának, mert a lélek természetébe bele van oltva az isteni akarat, az isteni természet, amely összeköti őt a nagy egésszel. Végezetek kell tehát azt az erjesztő munkát, amelyet rajtatok keresztül kíván végezni a mennyei Kegyelem. Hogy azt a szeretetet, azt a hitet, azt az igazságot, azt a bizonyosságot kivetítse a ti cselekedeteitek, beszédeitek és viselkedésetek által a világba, amelyet magatokéivá tettetek. Hogy a világ lássa, és érezze meg rajtatok az

¹⁴ * Tehát nemcsak, hogy egy egyszerű ember nem tud örömet szerezni annak, aki benne csak a hibát keresi, hanem még az Üdvözítő sem tudja boldogítani azt, aki benne a fény helyett árnyéket keres.

Isten akaratát, az Isten szeretetét; azt a szellemi világosságot és boldogságot, amely új életet teremt, amely rezgéseivel új reményeket sző, új alakulatokat hoz létre a régiek nyomán, amely régiek fájdalmas, gonosz, tévedésekkel és bűnökkel terhelt állapotok voltak. Azoknak tehát meg kell szünniük és ezeken az új érzéseken és ezeken az új alapokon új világnak kell születnie, új reménységnek ébrednie, amely Isten felé vigye az érzéseket, Istennel telítse meg a gondolatokat. Így a sátán országát, a sátán birodalmát erőtlenebbé teheti a testet öltő szellem, akit Isten embernek küldött a világra.

Az embernek tehát hirdetni kell az ő igazságát; szerinte kell élnie és boldogítania a világot az ő életével, mozgásával, ténykedésével. De nemcsak a többi emberlelkekkel, hanem a beláthatatlan szellemek sokaságával is közösségetek van, annál fogva, hogy a szellemi világ ajtaján kopogtatok. Erre a kopogtatásra a szellemi világ ajtaja kitért és rátok vetődött az örökélet fénye, ragyogása, mely megszilárdította az Isten törvényét, Isten igazságát bennetek, mivel megbizonyosodássá vált a bitek és reménységetek. **Isten alátámasztotta ezeket; úgy látta jónak az ő kegyelméből, hogy megajándékozzon titeket azzal a bizonyossággal, amely megrögzíti az életeteket az örökkévalóságban is.**

Tehát reátok vetődött a szellemvilágnak, a maradandó életnek a világossága és ezen a világosságon keresztül ti is láthatókká váltatok a szellemek részére. A ti énetek ténykedései nincsenek homályba burkolva a szellemek előtt, mint a testi életben elmerült emberlelkekéi. Ennek pedig az a következménye, hogy mivel ők nem láthatnak tisztán a szellemi dolgokban, ennél fogva, ha valakijük meghal, nem is találkozhatnak azzal hosszú időközön keresztül. Legfeljebb csak úgy, ha magasabb szellem az, aki elköltözött, és az a maga világosságánál és tájékozódó képességénél fogva felkeresi őket. Vagy pedig, ha valami nagyon erős összeköttetés folytán nem kívánatos közösség áll fenn a szellem és az ember között.

Ti azonban félig szellemeknek számítottok azok előtt a szellemek előtt, akik titeket figyelnek. Az ő fényük, az ő világosságuk bevilágítja a ti anyagi világotokat, és *azok a beszédeitek, azok a cselekedeteitek, amelyek a lelkiakkal függenek össze, amelyek az örökkévalóságban is rezgéseket váltanak ki, visszhangot keltenek a szellemi szférákon. Ezáltal magatok iránt vagy rokonszenvet, szeretetet, baráti és rokon érzéseket ébresztetek a titeket figyelő szellemtestvéreitekben, vagy ellenségeket szereztek magatoknak meggondolatlanságotokkal, hiábavaló beszédeitekkel és cselekedeteitekkel, amelyek nem egyeznek meg annak a világnak érdekeivel, amely világnak fénye reátok vetődött, amelyben elméletileg éltek.*

Azonban, testvéreim, ti összeköttetésben vagytok nemcsak az emberi és szellemi világgal, hanem a természet világával is, mert a ti megjelentésetek a természetben súlyosabb, nagyobb, erősebb és fontosabb, mint a többi embereké. Amikor ti a kezeteket kinyújtjátok egy növényre, amikor a világban egy mozdulatot tesztek, ismeretlen erők kapcsolódnak össze az akaratokkal, gondolatokkal, mert ezek az erők nem tudnak ellenállni annak a vonásnak, annak a nagy szellemi és lelki rezgésnek, amelyet magatokból kibocsátótok. Mint ahogyan az éjjeli lepkék a világosság felé röpködnek, mert nem tudnak ellenállni a fénynek, amely őket vonzza, úgy a természet erői ugyancsak nem tudnak ellenállni azoknak, akik a szellemi világba bekapcsolódnak, és onnan nyerik az ő világosságukat; mert a természet ereje alá van rendelve az emberi szellem erőinek.

Amit ti megfogtok, azon a ti képetek ragyog tovább. Amely állathoz vagy növényhez hozzányúltok a ti magasabb rendű érzésetekkel, gondolatokkal, azzal a szeretettel, amely szeretetet minden élőnek biztosítani akarja a helyét az életben, minden élőnek rögzíteni akarja az életét, továbbfolytatását a valóság világában, azok az élethullámok akaratlanul is kapcsolódnak, vonzódnak hozzátok. Ennek pedig egyszerű oka a ti életdele-

jességeitek. Ti valamennyien a ti fokozatokhoz mért ragyogásban jelentek meg az előtt az élet alacsony fokán tengődő lélek előtt, és ti ezeknek az élethullámaiba minden mozdulatokkal a ti magasabb rendű, rögzítettebb erőitekből keverték bele, s ezáltal ezeket az alsóbbrendű életformákat gazdagítjátok. *Ezért szükséges, testvéreim, hogy az életetek, a lelketek telítve legyen a Krisztus szellemével,* mert a ti életetek nem közönséges, egyszerű életet jelent, hanem az életnek nagyobb fokú kiterjedését, az életnek magasabb rendű átminősítését.

Ezért vonzódik nagyobb mértékben a természet ereje a ti lelketekhez; ez a titka annak, hogy sok csodálatos jelenség történik az életetekben. Mert azt hiszem, már tapasztaltátok, hogy amikor a lelketek jó, igaz és szeretetteljes érzésével egy betegen segíteni akartok, akkor könnyebbülés, javulás áll be nála. **Ha megsimogattok egy állatot, még ha mérges állat is, az megszelídül és vonzódik hozzátok; ha egy növényt megfognak, erősebb életmegnyilvánulás indul meg körülötte, és hamarabb életre kel, hamarabb fejlődik a mag, mint egy alacsonyabb rendű ember érintése nyomán.** Ezt tapasztalhatjátok akkor is, ha az indulatoskodó ember lelkéhez nyugodt, hittel teljes hangon igyekeztek szólni, s ha a felindult lélek közelébe értek, nem fokozátok a felindultságot, hanem lecsillapító formában próbáljátok a megközelítését: az a lélek akaratlanul is megnyugszik.

Sok csoda kísérheti a ti földi megjelenéséteket, ha úgy éltek, ahogyan azt elméletileg helyesnek látjátok, egyszerűen azért, mert ti nem közönséges emberek vagytok, hanem mindnyájan médiumai vagytok annak a szellemnek, annak a nagy akaratnak, amely titeket akar felhasználni az életnek abban a rétegében, melybe benneteket helyezett.

Tehát ha igazán megértitek az Isten akaratát, nem tehetek egyebet, mint hogy hálásan, fogadjátok el ezt a ti megbízatásokat az életben, és lelkiismeretesen végzitek el azt a munkát, amit el kell végeznetek. És hálásak lesztek majd egykor, ami-

kor egészen tisztán látjátok a ti küldetéseteket és azt, hogy milyen jó előre látta az Úr, hogy a ti lelketeknek mire van szüksége. Hogy éppen abba az atmoszférába, azokba az érzésekbe, azokba az állapotokba küldött benneteket, amelyek számotokra legalkalmasabbak voltak arra, hogy fejlődhesetek, és mint megdicsőült emberszemlék hagyhattok el a földi életet.

Ezért, testvéreim, azt mondom nektek: ne legyetek lanyhák, hanem az életnek minden percét, minden pillanatát használjátok fel arra, hogy az Isten az ő nagy akaratát veletek szemben mindig érvényre juttathassa, és azt ti is érvényre juttathassátok. Mert bizony igen sokszor le kell mondanotok a saját céljaitokról, mert a ti saját céljaitok - ha sokszor meggyeznek is Isten céljaival - de igen sokszor nem egyeznek, sőt ellentétben állnak azokkal. Miután pedig Isten benneteket és általatok akar működni a földi világban, azért Isten nektek többet ad, mint amennyi érdem szerint járna, azaz Isten nagyobb kegyelmébe fogadott titeket. Tehát nektek nagyobb gyermeki alázatossággal és nagyobb hálával kell Iránta lennetek, mint a többieknek.

Ti most még nem tudjátok, hogyan ajándékoz meg Isten benneteket, amikor az ő akaratát erőtlőkhöz és képességeitekhez képest elvégezve, megtértek az örökkévaló világba, ahol minden kicsiny munkát, minden erőtlő, gyarló törekvéseteket Istentől sokoldalúan megjutalmazva látjátok. Akkor majd megszegyenülve álltok Isten nagysága előtt és őszintén bánjátok a ti lanyhaságotokat, a ti mulasztásaitokat, amiért nem cselekedtetek többet, amiért nem voltatok szorgalmasabbak, alázatosabbak és engedelmesebbek; holott mennyivel többet cselekedhettetek volna a földi életben! Majd csak akkor látjátok meg, hogy a ti kegyelemteljes éltetek - amelyben jóllehet szenvedtetek és zúgolódtatok - mennyi áldást tartogatott számotokra! És akkor szégyenteljes érzések közepette látjátok majd, milyen nagy értékekben volt gazdag az az élet, amelyet Istentől kaptatok az ő kegyelmének kiteljesüléseképpen.

Most mindegyiketek azt mondja: óh, én soha többet nem akarnék a földre jönni, nem kívánnék még egyszer lemerülni az anyagi élet pocsolyájába! És lélekben sokszor úgy érzitek, hogy jó lenne letenni magatokról az élet gondjait, jó lenne letvetni a földi ruhát, amelyet az anyagi élet viharában megtépett a szél és rongyossá tettek a tövisek; jó lenne aludva pihenni a végtelenségig és elfelejteni azt a nyomorúságot és szenvedést, amiben most éltek!

Én pedig azt mondom nektek: eljön az idő, amikor majd szám-láljátok a lelketek gazdag nyereségét, amit az Úrtól kaptok a ti igyekezetetek megjutalmazásaképpen. **És akkor éppen az Úr-nak ez a nagy ajándéka, ez a nagy bőkezűsége indít majd benneteket sajnálkozásra és a bánat igaz könnyeire, hogy miért nem használtátok ki jobban, miért nem értékesítetté-tek jobban a földi életet. Miért nem lehetett még tovább is lent maradnotok azzal az ismerettel felruházva, és azzal az élő, tiszta hittel miért nem igyekeztetek tovább is a zajló tengeren a hajótörötteket menteni, azokat a szegény lelki és szellemi vakokat, akik szétszülve csapódnak egyik szirttől a másikhoz, mert az élet haragos, zajló hullámai csapkodják őket.**

Hiszen a lelkek milliói ilyenek a földön, akiknek lelki értékeit elszedte az ellentéteszme: a sátán! A lelki értékek, az érzés-világok romba dőlve hevernek itt, és az életnek zajló vize felkapja, viszi, hurcolja őket lefelé a lejtőn a sötétség birodalmába, ahol mindig kevesebb világosság és mindig kevesebb remény van arra, hogy megmenekülhessenek.

Ezek a szegény hajótörött lelkek segítségért kiáltanak, az Isten szent nevére kérnek benneteket: adjatok nekik világosságot, adjatok jó példát, mutassátok meg a ti életetekben az igazságot, annak legalább csak egy parányi megvilágítá-sát, érvényre juttatását. Ezek várják, hogy a szeretetnek, az elnézésnek csak egy szavát is hallhassák, a megértésnek csak egy tekintetét is láthassák az élőtől. Ezek azt várják,

hogy valaki felvegye a panaszukat, valaki gátat emeljen a rombolásnak és megállítsa a szörnyűségeket. Álljatok hát sorompóba és tartsátok fenn a lelki értékeket, az érzésnek minden kis részecskéjét. És ami igaz, ami jóra törekvő, reménységet keltő, annak minden kis szálát kötözzétek ismét egybe, és mutassátok meg az égen a nap világosságát, hogy megtudja a kételkedő, hogy ha felhő takarja is, ott van az a viharfelhő mögött is. Azaz ha nem is látja a Gondviselés kezét a kételkedő, a nyomorúságban lévő, a megpróbáltatások, a csapások alatt szenvedő, és ha azt hiszi is, hogy nincs Isten és nincs lehetőség arra, hogy valaha az életben még egyszer lábra állhasson, mert már-már el kell merülnie a kétségbeesés sötét hullámaiban. Állítsátok meg a lejtőn, és *tegyetek előtte bizonyosságot Istenről*, tegyetek bizonyosságot a hitről, és fordítsátok vissza a tekintetét oda, ahonnan eltévedt. **Tereljétek a tekintetét az üdvösség lehetősége felé, az Isten felé, az igazság felé és minden jónak megvalósulása és örök értéke felé.** Akik Istent nem ismerik, vagyis Istennek nem az igaz arculatát, hanem csak az anyagon keresztül való arculatát akarják ismerni, azok ebben a sötétségben elveszítik a hitüket. Ti ezeken segíthettek, mert ti látjátok, hogy az Isten mindenek mögött ott van, és várja azokat, akik megfáradtak és megterheltek.

És ha valakik szétzilált lelki érzésekkel, összetört szívvel fordulnak is hozzá, ha bepizskolt, meggyalázott lélekkel könyörögnek is, ő felemeli őket az út porából, kiemeli a kátyúból, ahová emberi nagyot akarásuk, és szenvedélyeik juttatták őket. Isten az ő egyszülött fia által visszafogadja magához ezeket, mert meg akarja menteni az üdvösségre, mielőtt még nem késő, mielőtt még be nem zárulnak a kapuk, amelyeken keresztül bejuthatnak a vakok, a sánták, a bénák, a csonkák az ő országába.

Mindezeket várja az Úr, mert mindezek az ő teremtményei, az ő gyermekei, ha el is dobták maguktól az alkalmat, ha kétségbeesve élték is le életüket, ha az ő megjelenésükkel

szerepet helyett gyűlöletet hintettek is szét a világban. Ezt a gyűlöletet le kell takarni, hogy a szeretet sugarai hozzáférhessenek a lelkükhöz, hogy felmelegedhessenek, meggyógyuljanak és siessenek az ő Atyjukhoz, mert szükséges, hogy megismerjék Őt.

A munka nagyon sok, és az igazi, engedelmes, őszinte, becsületes munkás nagyon kevés. Tehát, testvéreim, akiket hívott az Úr a munkaalkalomra, illő, hogy azok dolgozzanak, felvegyék az élet terhét, túrják a nap hevét, és igyekezzenek menteni, ami még menthető. Ez a munka nem jár dicsőséggel, testvéreim, ez a munka csak fájdalommal, önmegtágadással, megaláztatással és csalódással jár. **Mert hiszen szeretetet, hitet, bizalmat kell ültetni azokba a lelkekbe, akikből az kiveszett, kihalt.** Nehéz és fáradtságos munka ez, amely sok türelmet, elnézést és megértést igényel.

Azért szükséges, hogy ebből az erőforrásból minden percben, a napnak minden órájában merítsetek, mert elfárad és kimerül a lélek a folytonos adásban, amiért ez idő szerint még nem várhat semmi viszonzást. Hiszen a magvető is a reménység alatt szánt és vet, mert ki tudja, részesül-e a termésből? De azért mégis megszántják a földeket, mégis elvetik a magot, mert el kell vetni, nem gondolva azzal, hogy kié lesz a kenyér?

Tinektek is munkálkodnotok kell, míg a nap fenn van és el kell vetnetek a magot, amelyet a ti lelketek a megértés és megérezés folytán elvetni képes. **El kell vetnetek a magot, a ti lelketek jó érzéseit, a ti szent meggyőződéséteket, a ti bizonyágóteket. El kell vetnetek a ti jóban való hiteteket az életben,** hogy kikeljenek azok más lelkekben, ahol még nem vetett senki. Ez a mag sokszor tövisek közé esik, olyan lelkekbe, ahol a gaz, a tüske elnyomja. Mert azokban a lelkekben több a rosszindulat, több a ravaszság, az élődsi kihasználási szándék, sem hogy a jó mag meg tudna növekedni. Más magok pedig eshetnek az út szélére, ahol nincsen semmiféle talaj, hogy csírázásnak indulhassanak, meggyökerezhessenek; és mielőtt az élet

fejlődésnek indulhatna, eljönnek a madarak és elkapkodják a magot. Ezek azok a magok, amelyek azokba az indulatos lelkekbe esnek, akik már a sok gonoszság folytán megkeményedtek, és a fülük mellett el hagyják menni a jó szót, a tiszta igyekezetből eredő igaz beszédet. Mert nagyobb és erősebb bennük a világhoz való ragaszkodás, a világ javainak élvezése, és kihasználása után való törekvés, mint a szellemi igazságok iránt való hajlam. Ezek azok a madarak, amelyek elkapkodják a jót és igazat, és kárba vesznek azok a lélek számára.

De maradnak a kijárt, kitaposott út mellett olyan kisebb területek, amelyeket nem tapostak meg a világ örömei, nem hengereltek le a világ felé vágyódó érzések. **És jöhet lehetőség, hogy éppen az út melletti ilyen kicsiny eltakart részbe hullanak, amit sem ti, sem ők nem látnak meg. És beállhat egy lehetőség, egy kis betegség, egy kis nyomorúság, egy kis megpróbáltatás, amikor a világ örömei lehetetlenekké válnak,** mert a lélek nem futhat azok megvalósítása után. S mikor ilyenkor a lélek menekülni szeretne a kényszerhelyzetből, de minden ajtót zárva talál, mert az igazság nem enged, és szoros záruk őrzik azokat az utakat, amelyeket eddig követett és a lélek szomjúhozik és éhezik valamiféle kielégülés után. Akkor ráemlékszik az ő nyomorúságában talán egy szóra, talán egy cselekedetre, és megkívánja azt a magot, megkívánja azt az igazságot, amelyet addig nem vett észre. És akkor az az egyetlen cselekedet, egyetlen szó, ami a lelkébe hullott, megindul, gyökeret hajt, csírázik, kikel. És ha semmi egyéb, csak egy kis érdeklődés támad is abban a lélekben, az a lélek máris valamiféle bizonyosságot, valamiféle felvilágosítást nyert a jóról, az igazról. Hiszen az élet ebben a kicsiny világban, a jelenségek világában csak egy szempillantás; azonban ott áll az örökélet, az örökkévalóság a lélek előtt. És ne felejtsetek el, hogy bármilyen kicsiny legyen is az a jó, bármilyen jelentéktelen legyen is az az igaz, annak örök értéke van, annak nem árt sem az idő, sem a feledés, sem az élet, sem a halál, sem az érzelmek válto-

zása. Mert ami az isteni jóból és igazból származott, az nem semmisülhet meg, az ismét Istenhez tér, és magával viszi azt a lelket is, aki ezzel a jóval és igazzal átítatta magát, aki megvalósította azt a mulandó földi életében.

Azért az Isten igaz, egyszerű, őszinte és alázatos munkásokat keres. De ez az egyszerűség, ez az alázatosság nemcsak kívül hordott ruhája legyen a léleknek, hanem erős belső meggyőződése. Mert hogyha az egyszerűség az alázatosság, a kicsinység érzete a lélekben naggyá fejlődik, legyen az bármilyen nagy cselekedet, ami kiváltja az emberek dicséretét, ami esetleg nemcsak nagynak látszik, hanem talán nagy eredményeket hoz is az emberek részére: nem fogja elkápráztatni és megszedíteni a lelket. De ha az ember a maga személyes énjének a diadalára és dicsőségére, az ő akaratának megvalósítására cselekedett, akkor az eredmény egészen kicsinnyé, törpévé zsugorodik össze az értékek elszámolásánál, és az emberi lélek csalódva érzi magát, így szólva magában: hogyan, hiszen nagyot cselekedtem, mindent odaadtam és mégis ilyen kicsiny az eredmény!

Ha az ember maga akar, ha az ember nem engedi az ő életén keresztül az Isten akaratát érvényesülni, akkor ezeket a cselekedeteket, ezeket az akarásokat mindig csalódás kíséri.

Csalódás itt a mulandóban, és csalódás az örökkévalóságban. Ezért szükséges, hogy mindent levessen magáról, ami az ő személyét önmaga előtt értékessé teszi, amiben a lelke még fejletlen, amibe az ő hiányos érzései belekapaszkodhatnak és az önértékelés, az önmaga túlbecsülése folytán valamiképpen kísértésbe vihetik. Ezért jó, hogyha az ilyen hajlamokat mindenki megnyirbálja, és azok létlehetőségét elveszi, mielőtt valamilyen elhomályosodást idéznének elő a lélekben, mielőtt szellemi elbizakodottságot eredményezhetnének.

Az ember nagy akarata, még ha sokszor jóra irányul is, nem más, mint a hiúságnak, a becsvágynak a túltengése, az a törekvése, hogy kiélje magát. Vigyázzatok, hogy ezekbe a kicsiny, árnyak látszó hibákba bele ne szédüljeteK, mert ezek az ő mo-

hóságukkal elveszik előletek a nap világosságát, elfátyolozzák a lelkiismereteket, úgy, hogy nem tudtok helyesen és tisztán magatokba látni. A hiúság a sátán gonosz eszköze, amellyel még a fejlettebb lelkeket is elbuktatja.

Mert amikor már a lélek magasra felfejlődött, nemes és tiszta érzésekkel megtelítődött a fejlődés útján, és különbséget tud már tenni jó és rossz között, sőt a jót cselekedni is akarja teljes erejével, a rosszat pedig kerüli, akkor az ő lelkében látja, hogy az iránya helyes, cselekedetei feddhetetlenek és önmagának értéket kezd tulajdonítani. Felfogásának, szavainak, gondolatainak, egész életének fontosságot tulajdonít. És mivelhogy az ő megjelenését nagyon fontosnak és nagy értékűnek tartja, azért megkívánja, hogy mindannak hatásait, amit ő jónak és igaznak tart, rögtön viszontlássá a természetben, és a körülötte élő emberi lelkekben, a helyzetekben, a törvényben; **szóval elvárja, hogy minden őt tükrözze vissza.**

Ezért van, hogy sokszor jó és igaz emberi lelkeket is megpróbál az Úr. Sokszor mintha elfordulna tőlük, és az ő jó és igaz akarattal való kérelmüket, mintha figyelmen kívül hagyná. Mert szükséges, hogy a lélek ne érezze magát olyan nagy bizonyosságban a maga dolgában. **Szükséges, hogy önmagáról a figyelme elterelődjék és a magasabb, a fényesebb, az igazabb pont felé irányuljon, hogy magát semminek érezze, mert csak ilyen eszközön keresztül áradhat fény és világosság az emberekre, a világra.**

A szellemi hiúság leginkább azokban ébred fel, akik már valamekkora utat megtették, akik már valamelyes eredményt elértek. Ezek megütköznek azon, hogyha az ő akaratukra, az ő ténykedésükre nem kapnak olyan választ, amilyent ők óhajtották, olyan eredményt, amilyent kívántak és vártak.

Sokszor éppen ezektől a „nagyoktól”, ezektől a fejlettebb szellemektől elveszi az Úr az eredményeket, és odaadja a kicsinyeknek, a tudatlanoknak, az egyszerűeknek, a semmitmondó életű embereknek. Nem mintha az ilyen azt jobban megérde-

melné, hanem azért, hogy azt, aki előtte kedves, akin az Úr szeme kedvtelve pihenhet, ezzel megtisztítsa, a lelkét engedelmességre, az öbeléje helyezett bizalomnak kifejlesztésére sokkal inkább serkentse, mint amennyire arra magától képes lenne. **Ilyenkor az emberek rövidlátásukban így szólnak: „Elhagyta az Úr, pedig hozzá könyörgött”. Holott inkább magához vonzotta, inkább meggyógyította a lelkét, mert nagyobb áldásra, nagyobb ajándék elviselésére akarta képessé tenni.** Ehhez azonban szükséges volt, hogy előbb a szellemi hiúságból kigyógyuljon.

A hiúság a gőgnek egyik oldalhajtása. A gőg pedig akkor jelentkezik a szellemlél, amikor magát mint tényezőt kezdi észrevenni. Ez az észrevevés első pillanatban meglelégedéssel tölti el a lelkét, és ez a meglelégedés egy fokkal restebbé teszi az igyekezetben, mert úgy érzi, hogy neki már kevesebbre van szüksége, mint az őt körülvevő más lelkeknek, akik még az olyan képességek híjával vannak, amely képességek felett ő már rendelkezik. És ezért, mivel a lélek úgy tekinti magát, mint tényezőt, belelopakodik a hiúság és az önértékelés a lélek gondolat- és érzésvilágába és többnek, értékesebbnek kezdi magát tartani a többi testvérénél. Ez az érzés fennhéjázóvá teszi. A másikat nem becsüli annyira, mint önmagát és akkor már nem képes olyan igazán, olyan odaadóan szolgálni az ő embertestvéreit, mint ahogyan addig tette. Nem képes az önfeláldozó szeretetre, mert hiszen neki már nincs az ő ember testvéreitől semmire szüksége. El van telve azokkal az eredményeikkel, amelyeket elért. Teljesen elzárkózik, nincs szüksége csalódásra, nincs szüksége fájdalomra, mert fölhalálja önmagában mindazokat az érzéseket, amelyek őt boldogítják.

Ezt az érzést, a hiúságot tapasztalhatjátok a spiritista körökben is. Mindegyik el van telve önmagával; mindegyik kiválasztottnak gondolja magát; ebben az érzésben sütkérezik ahelyett, hogy a lelkébe beletekintene, és azt kérdezné magában: Vajon megtettem-e mindent, amit megtehettem volna?

Mert bizonyos, hogy a lelkében óriási úrt fog találni, és szükséges, hogy ezt az úrt a megbánással töltsse ki minden lélek, mert egyetlen teremtett lélek sem teszi meg azt, különösen itt ezen a szomorú földön, ennek még szomorúbb állapotvilágában, amit az ő ismerete és képességei által megtehetne.

Tehát haszontalan szolgák vagytok valamennyien, akik ha cselekedtek is valamit, még mindig csak annyit cselekedtek és azt is hiányosan, amit cselekednetek kötelesség. Önmagatok felett nem adhattok semmit, mert amit adtok, az Isten adta nektek, hogy osszátok szét a szűkölködő emberek és szellemek között.

Tehát a hiúságnak és elbizakodásnak semmi helye sincsen közöttetek, embertestvéreim, mert nem is lehet. És így - mivel még ha jót cselekszettek is, hiányosan cselekedtek - még mindig több bennetek a megrónivaló, a földre való, mint a dicsőségre való.

Ezt tartjátok mindig szem előtt, hogy a hiúság ördöge, ez a csábító szirén az ő sugdosásával el ne tántorítson, és a menynek kapujában össze ne törjön, a veszedelemnek, a sötétségnek fiaivá ne tegyen benneteket! Ez a hiúság legelőször a lélekben, az érzésben nyilvánul meg, azután pedig a gondolkodásban, majd a cselekedetekben és szavakban, amelyekkel gondolataitokat kifejezitek, amelyekkel más emberek jóakarató törekvései felett pálcát törtök azt mondván: „Mi az a ti felébredésetekhez, a ti tudástokhoz képest!” És így önhittekké, önmagatok magasztalóivá váltok. Elfelejtitek, hogy Isten nem azért adja a forrásnak a vizét, hogy azt magatoknak tartjátok meg, hanem hogy szolgáljatok vele a szomjúhozó embereknek, a szomjúhozó természetnek, az egész világnak.

A ti tudásotoknak, a ti világosságotoknak úgy kell belőletek a világba szétfolynia, hogy az észrevétlenül, mint erdőben a kicsiny forrás, egy nagyon kis medret vajon ki, táplálva magatok körül azokat a szomjúhozókat, akik közvetlenül oda vannak rendelve mellétek. A ti szeretetetekkel, megismerésetekkel

táplálnotok kell azokat, akikkel közvetlen érintkezésben vagytok, hogy amikor azok megköstölják a lelketeken keresztül buzgó forrást, mind mélyebbre és mélyebbre igyekezzenek hatolni és keressék az alkalmat, hogy a lelküket kielégíthessék vele.

Tegyétek kívánatossá a ti igazságotokat az életetekkel, a megjelenéseikkel. Tegyétek kedvessé az Isten beszédjét, Isten igazságát az emberek előtt, főképpen pedig azok előtt, akik mellétek vannak rendelve. És *ne gondoljátok, hogy mivel ti ismeritek az igazságot, ti már magasabban vagytok, mint azok, akik nem ismerik. Mert nem tudhatjátok, hogy akik ma még nem is kívánják az igazságot, holnap nem törli-e le Isten az ő lelkük ablakáról valamely eszközzel a homályt, és amikor ők is kilátnak azon és megpillantják az igazságot, nem érnek-e el nagyobb eredményt, mint ti, mert tisztább és önfeláldozóbb életet kezdenek e kicsiny világban, mint sokan közületek.*

Legyetek azért mind nagyon szerények a ti tudásotokkal, a ti világozságotokkal. Ne tulajdonítsatok annak nagy fontoságot, hanem imádkozzatok, hogy az Úr rajtatok keresztül cselekedjék. És hogyha az Úr szent Lelkét érzitek, és tudjátok, hogy az cselekszik rajtatok keresztül, akkor nem érhet benneteket sem csalódás, sem fájdalom, sem pedig kísértésbe nem estek, hanem a ti gyenge, kicsiny képességeiteket az Úr szolgálatába állítjátok, és csak mint kicsiny eszközt tekintetek magatokat képességeitekkel együtt.

Mert mindegyikben van egy-egy kicsiny képesség, és aki megvalósítja vele Isten akaratát, az elhivatott. Mind-egyiketekben van egy-egy tehetség, amivel az isteni kegyelem ruházott fel benneteket a születés pillanatában: az egyikben ilyen, a másikban olyan veleszületett képesség, amellyel az életét értékesebbé teheti, amellyel kiegyensúlyozhatja azokat a hibákat és fogyatkozásokat, amelyek szintén bennetek vannak és gátolják fejlődésüket. Azért testvéreim tekintetek mindig bele a ti fogyatkozásaitokba, lelketeknek abba a töké-

letlen részébe, amely állandóan javításra, helyesbítésre szorul, amelyet nem szívesen lepleztek le sem egymás előtt, sem a szellemek előtt, amellyel nem dicsekedtek szívesen. Mindegyikük lelkében van ilyen, az egyikben több, a másikban kevesebb rossz tulajdonság.

Az ilyen hibákat elsősorban ne egymásban lássátok meg, sőt ha meglátjátok is, a szeretet szavával igyekezzetek meggyógyítani az ilyen tévelygéseket. Mint ahogyan Istennek akaratából én sem veszem kezembe az éles kést, amellyel mindegyiketek hibájára, gyengeségére rámutatva felhívnám a figyelmeteket, hogy: nézd, én most ezt le akarom vágni. Hanem én azt mondom mindegyiknek: igyekezzetek a lelketeket tökéletesebbé tenni a magatok javára; igyekezzetek a lelketekben a szép és jó érzéseket mind nagyobbakká és erősebbekké tenni, fejleszteni. Igyekezzetek magatokból új embert, Isten akarata szerint való embert formálni és a világra hozni, hogy ezen a világon ő éljen: az eljövendő ember, az Isten gyermeke.

Amikor ez az eljövendő ember kinyitja a szemét és beletekint a lelkének alsóbbrendű járulékaiba és meglátja más embernek alsóbbrendű természetét, és meglátja a hibákat, szükségképpen az lesz és az is legyen az első gondolata, hogy önmagából kiküszöbölje, visszafejlessze, megszüntesse azokat a hibákat és a jót, igazat, az Isten szerint valót terjessze.

Azért ne legyen köztetek se első, se utolsó; ne legyetek se többek, se értékesebbek, se világosabbak, se többet akarók, se nagyobbat akarók. Hanem legyetek a legkisebbek, a legutolsók, a legszerényebbek, és amikor rákerül a sor: a legszolgálatkészebbek.

SZEREZZETEK A MULANDÓKÉRT ÖRÖK ÉRTÉKEKET! ()**

Ahogyan e mulandó világból minden elmúlik, úgy a ti külső emberetek is megszűnik létezni minden érzésével, gondolatával, minden olyan külsőséges törekvésével együtt, amelyeket

mindig azok az alkalmak, azok a körülmények szülnék, amely alkalmak és körülmények közé helyeztettek. Nem visztek el innen magatokkal semmi! Csupán azt a jót vagy rosszat, amit a lelketek mint tudást, mint világosságot, mint jóra törekvést, mint vágyat megszerzett és azokat az eredményeket, amiket ezen keresztül a magatok részére megvalósítottatok e földi életben.

Tehát e világon minden megszűnik a maga törvényeivel, a maga formáival. Így a külső ember gondolkodásmódja, érzékenykedései, az adott alkalmak folytán keletkező kitörései, kedélyállapotának hullámzásai is mind-mind a múltéi lesznek. Tehát mindezekből fel kell emelkednetek Istenhez. Ez apró-cseprő körülmények közül ki kell bontakoznotok, és mintegy a föld felett azokban a gondolati szférákban kell találkoznotok, amelyekben a szent tűz a lelketekből az örökkévaló világ felé emelkedik, és a végtelent keresi, hogy ott új irányt találhasson magának. A régi életetek nincs; elmúlt a maga körülményeivel és állomásaival együtt. Megszűntek azok az apróbb-nagyobb gondok, mindazok a törekvések, amelyek a földi életnek jó és kellemes, vagy rossz és kellemetlen benyomásai folytán keletkeztek és velük együtt lemaradt valami az énből is.

Az akkori énetek bizonyosan abban az időben is nagymértékben lefoglalta a lelketek ténykedő részét és csak keveset menthettetek meg abból az életből is a jövőre nézve. Ellenben veletek maradt énetek emléke, tévelygése, bűnre való hajlandósága és ezek megsűrűsödtek amellet a kevés jó és szép törekvés mellett, amelyet minden egyes élő ember lelke érez, amikor az életben küzdve kezdi felismerni a világosság egyes részecskéit. A velünk való kapcsolódás is a ti életetek terjeszkedését, tökéletesedését és vágyaitok megvalósulását jelenti, amely vágyak szerint igényt tartotok az örökéletre és az örökéletben feltételezett boldogságra.

De vajon hogyan akarjátok azt a boldogságot megvalósítani, ha a lelketeket megfogja a kicsinyes dolgokkal való vesződés?

Hogyan tudtok akkor felszárnyalni a magasba, a végtelenségbe, az eszmények világába, ha a lelketek nagy részét lekötik a világ kicsinyes gondjai, bajai, kellemetlenségei?!

Testvéreim! Komoly hangon mondom nektek, szakítsatok a régivel, a múlttal, annak szokásaival, tévelygéseivel és felemás törekvéseivel és ne engedjétek, hogy a felemás földi ember törekvései az életetekben részt követelhessenek. Mert az a maga részére követeli a ti lelki erőiteket, hogy merüljete bele az ő kicsinyes gondjaiba és törekvéseibe, hogy azokat megvalósíthassa.

Ameddig a végzet, a sors az ember lelkét leköti az anyagi lét-hez, annak állapotaihoz és körülményeihez, amelyekben végig kell küzdenie a maga részét, addig az legyen a lélek legfőbb törekvése, hogy a létnek ezt a nem kívánatos járulékát felmorzsolja, felőrölje és keresse az ezektől való szabadulást.

Minél alacsonyabb rendű szellem van testbe öltözve, annál alacsonyabb emberies törekvései vannak, és annál inkább leköti őt a földi világ érdeke, annál jobban elfoglalja őt az életnek apróbb-nagyobb baja, gondja, szenvedése. De aki már mindezeket keresztülment, elfáradt és terhesnek érzi a létnek ezt a járulékát, az a lélek felsóhajt és keresi az ő magasabb rendű énjének azt az állapotát, amelyben megpihenhet, ahol magasabb rendű törekvései megnyugvást találhatnak, eszményi vágyai kielégülhetnek, és reménysegei újra fellángolhatnak. Miatán az alacsonyabb rendű létben nem találta meg vágyainak kielégülését, tehát új formában, magasabb létállapotban keresi tovább a megvalósulást, a kielégülést. Mert hiszen a létnek minden egyes rétegében más és más élet vár a lélekre. Ti magatok is láthatjátok, milyen különböző földi életek vannak: az egyik kedvező, a másik kedvezőtlen, ami az egyik részére nem jelent örömet, az a másiknak, az alacsonyabb rendű léleknek - hogy úgy mondjam - mennyei boldogságot jelent.

Ameddig a lélek még gyenge, addig nem képes befogadni a szellem világosságsugarát, hogy az megvilágítsa az ő alacso-

nyabb rendű énjét. Addig egyáltalában rá sem gondol, mert még az alacsonyabb rendű vágyainak érvényesülésében találja fel a boldogságát, az örömét. Ilyen a gazdagság után való hajszolódás; a lélek azt hiszi, hogy ha sok felett rendelkezik, megszűnik rá nézve a gond, a teher, a munka, a fáradság.

Ez azonban mind tévedés, mert sem a munka meg nem szűnik, sem a teher, sem a törvény. Mert amikor a lélek megszerezte a gazdagságot - mert a természet megadta, ami a léleknek még a földi értékekből kijárt - akkor a lélek elvakulva keresi a még többet, a még nagyobb lehetőséget. Mert ha vágyak szertelenségbe csapnak át, és a lélek letér a törvényes fejlődés útjáról, ellenszegülő természetet alkot ki magában és ahelyett, hogy a szeretet törvényét követné, mely a léleknek létfeltétele, a gyűlölet törvényébe lép át. És ha még maga nem is gyűlölködik, és ha semmi megvetéssel sincs is embertársai iránt, a más ember érdekeinek semmibe vevésével maga körül, a maga személyével gyűlöletet sűrít maga iránt. Hisz az emberek gyűlölete azokból a titkos gondolatokból és érzésekből táplálkozik, amelyek az ő önző törekvéseit körülveszik. Tehát a vagyon a lélekre nézve nem érték.

Ki és mi hát az emberben, ami, vagy aki őt a földi javak megszerzésére ösztönzi? A földi én, a léleknek ez a természetes járuléka, amely a természettel való kapcsolódás folytán fejlődött ki benne, és amibe a szellem a maga világosságát, a maga egyéni életáramait beleadta. Ezáltal ezek a tévelygő érzések és vágyak élő képződménnyé válnak a lélek körül, amely képződmény, mint fluid, a tévelygések testeként veszi körül a lelket. **És a lélek kénytelen ezt magával hurcolni, vonszolni állapotokon, életeken keresztül egészen addig, ameddig csak el nem fárad a teher viselésében, ameddig el nem fárad abban, hogy az ellentétes gondolatok és érzések megvalósulás felé való törekvéseit szolgálja.**

Amikor azonban a lélek elfárad és belátja, hogy ez az ő részére vereséget jelentett, belátja, hogy őt más elégítheti ki, akkor

keresi és kutatja azokat az eszményi gondolatokat és érzéseket, amelyek a léleknek örömet és megelégedést nyújthatnak. S amikor valamiképpen ezeket megtalálta, szeretné beledolgozni magát ezekbe a gondolatokba és érzésekbe; szeretné azonosítani magát ezekkel a gondolatokkal, amelyek előtte kedveseknek tűnnek fel.

Igen, de ott van mellette a teher, ott van mellette a hozzáfűződő kolonc, ami őt nem engedi boldoggá lenni, nem engedi feljebb emelkedni. Mert a szellem minden ténykedésében érzi ennek a tehernek a súlyát magán, ami az ő erőit leköti, de a maga részéről nem tud tőle megszabadulni, mert minden gondolatában, minden érzésében találkoznia kell azokkal a tévelygésekből származó eseményekkel, gondolatokkal, azokkal a létrehozott szellemi termékekkel, amelyekben valaha jól érezte magát, amelyekben valaha otthont talált. S a szellem akkor felsóhajt, kedvetlennek érzi magát és elviselhetetlennek a terhet. Mert nem egyszer feltornyosulnak a jóra törekvő szellem körül a régi ellenségek, a múltnak árnyai, amelyek a földi életet le akarják foglalni a maguk számára.

Nem marad hát más hátra a szellemnek, ha magát meg akarja szabadítani, mint hogy egy erőteljes mozdulattal kivonja magát a földi világ nyomorúságából, a földi világ megszokott állapotaiból, és új állapotról, új formáról, új életfeltételekről gondoskodjék, hogy magának ne csak a belsőben, a vágyvilágában, hanem a külső körülményeiben is új otthont teremthessen.

Ez annyit jelent, mint szakítani a régivel, új életet kezdeni, új világot alkotni, új törekvésekkel új létet teremteni magának. Igen, csak hogy a réginek a nyomai még mindig ott vannak és kísértenek azokkal a megszerzett, vagy még meg sem szerzett, csak jónak felismert igazságokkal szemben, és mindig újra meg újra visszahúzzák a lelket a haladás útjáról. Szeretne más körülmények közé kerülni, szeretne másképpen élni, de nem lehet, mert a régi élet emléke vele van, és mindenféle formában igyekszik magához vonni az ellentét formáit. Ez az a pont,

amiben meg kell ütköznie minden egyes földi embernek, mert megtérésével és az új úton való haladásával mindenütt összetalálkozik ezekkel a régi és nehéz terhekkkel.

Tehát, kedves testvéreim, ezt a lélek nem tudja magától egyedül sem elhagyni, sem átdolgozni anélkül, hogy ütközéseket ne kellene szenvednie. A tisztább és magasabb törekvéseknek meg kell ütközniük, hogy az ütközés által minden hiábavalóság, minden hazugság, minden rossz megmutassa magát a szellemnek. És ezáltal minden egyes léleknek be kell látnia, hogy az ő hiábavaló törekvéseivel, feltevéseivel, gondolkozásával csak a szenvedés teljes állapotot fokozza, és még hatalmasabbakká teszi az akadályokat, amelyeket a lélek még nem dolgozott fel. Ilyenek a jóhiszemű félreértések, mint a külső embernek, a régi embernek, a meg nem tért természetnek a maradványai.

Akik teljes hittel és bizalommal vannak eltelve egymással szemben, akik vétkeseknek mondják és érzik is magukat, akik képesek a lelkük gondolatát, vágyait, érzéseit minden utógondolat és utófeltevés nélkül kicserélni, mert nem a külső ember, hanem a benső, megtért lélek szerint dolgozzák fel egymás baját, tévedéseit, egymásnak jóra és nemesre való törekvéseit. Ezek azok, akikbe a Krisztus Lelke bevilágított, akik a Krisztus Lelkének világosságánál szemlélik úgy az erényt, mint a bűnt. Az ilyenek úgy látják, és úgy érzik, hogy egymást a hibák és tévelygések miatt nem visszataszítani, hanem egymásnak a segítségére kell lenni, egymásnak a gyógyításán kell dolgozni. És ha van hitük és egymással szemben bizalmat éreznek, ez sikerülni is fog nekik.

Bizony, ha nem vagytok egymásnak barátai és bizalmasai, ha nincsen meg közöttetek az a láthatatlan, de mindennél erősebb őszinteség és szeretet, amely a krisztusi hitből és krisztusi szeretetből táplálkozik és erősödik folyton, akkor a ti lelketek törekvése igen erőtlen! *De amikor az egymással szemben való őszinteségről szólok, nem azt az ordító őszinteséget gondolom,*

amely sértő és bántó igyekezettel a másiknak az arcába vágja a hibáját anélkül, hogy arra őt a másik megkérné, vagy feljogosítaná. Ezt nem nevezem őszinteségnek, mert ez inkább felettébb való igazságoskodás és megalázás.

Az az őszinteség, ami jóakaratból és segíteni vágyásból, *nem az én érdekemben, hanem az ő érdekében nyilvánul meg.*

Ilyenkor az énnak, az én egyéni érdekeinek el kell halkulniuk, el kell fogytatkozniuk, és csupán a másiknak az érdekét kell szem előtt tartanom, hogy amikor valamit szeretettel mondok, vagy cselekszem neki, az az ő szabad akaratának, az ő vágyainak és törekvéseinek tiszteletben tartásával történjék.

Amikor valaki igyekszik a maga terhétől szabadulni, és megkönnyebbülést kíván - azonban nemcsak a szorongató bajokból, amelyek kívülről jönnek, hanem főképpen a belső szorongatásból - akkor szükségét érzi annak, hogy önmagából kihámozza, kiszedje azokat a megismert tévelygéseket, amelyek az ütközések folytán váltak nyilvánvalókká előtte. És ezeket elmondja, hogy tőlük megszabadulhasson, akkor van helye a testvéri szeretettől áthatott őszinteségnek, amely hozzásegíti őt ahhoz, hogy ezeket, mint elhalkuló hullámzásokat elhagyja maga után a haladás útján. Mert amikor egy lélek annyira megismerte a maga hibáit és tévelygéseit, hogy teljességgel szakítani kíván velük, akkor már úgymint keresi a módot és alkalmat, hogy ezt meg is tehesse. **Ameddig még a lélek takargatja, kényezteti a hibáit és tévelygéseit, mert azokat még nem ismerte fel tévelygésekül, vagy ha felismerte is, de a beismerésig még nem jutott el, addig azoknak érintése még mindig fáj, még mindig érzékenységet okoz a lélekben.** És ha valaki ezekről lebbenti fel a fátylat, ezeket meri meglátni és észrevenni, azzal fájdalomt okoz a másiknak, és az érzékenykedés innen táplálkozik. Nem a lélek belső világában van ez a fájdalom, hanem a külső emberben. A külső embernek az érzékenykedése, a külső fluidnak az érintése az, amely még él, eleven és még tovább kíván élni.

A lélek azonban ezekről, mint hibákról, mint gyengeségekről nem tud semmit, vagy ha tud is, a benne levő gőgöt, a benne levő makacsságot takargatja vagy legalább is igyekszik betakarni tetszetős takaróval, hogy ezek tovább élhessenek érintetlenül. Testvéreim, nem tesz semmit, ha még nem is ismeritek ezt a dolgot, ha nem is tudtok róla, hogy bizonyos fogyatkozások vannak bennetek. De *készakarva sohase igyekezzetek a másik embertársatoknál ezeket a titkokat megbolygatni. Ne igyekezzetek fájdalmas helyeket kikeresni a lelkében, mert ha valaki ebben túlságosan szorgalmas, az nagyon könnyen esik bele az ítélkezés és felettébb való igazságoskodás hibájába.*

Már pedig *aki önmaga körül felettébb igazságos törvényt keményít meg annak a maga hibái, fogyatkozásai és gyarlóságai ezen a törvényen keresztül világosabban állnak és szembeállításokká válnak a többi emberek előtt, mintha ő is békében hagyja a másik embertársát.* Ha a mások hibáit békében hagyjátok, azok sokszor maguktól elenyésznek, mint erők, mint hatalmak, és amikor már elerőtlenednek, maguktól lehullanak a lélekről. Mert a lélek, amikor önmagára eszmél, könnyebben elhagyja azokat. Az élet úgyis terem bőven alkalmakat arra nézve, hogy az ilyen hibákban és gyarlóságokban szenvedő lelkeket egészen szoros korlátok között kergesse tovább a sors. Az emberi lelkek szenvednek a nyomorúság alatt, és önmaguk ezt a nyomorúságot még csak fokozzák azzal, hogy idő előtt és alkalom híján ostorozzák egymást, sőt ők maguk keresnek és teremtenek olyan alkalmakat, hogy ezt egymással szemben megtegyék. Pedig *a Krisztustól tanult szeretet meglátja ugyan a hibákat és tévedéseket, de ameddig ezek a hibák erősen hozzá vannak nőve a lélekhez, nem keresi a rossz üldözését, hanem ezzel szemben gyengéd, és elnéző jósággal és bölcsességgel igyekszik a lélekben olyan folyamatot megindítani, hogy a szeretet által fogékonyá legyen a lélek természete a jóra, hogy a hibák e fogékonyág által feloldódjanak és megszűnjenek.* Azu-

tán majd bizonyos fájdalmak és ütközések folytán, amelyeket az élet produkál, a lélek tudomást vehet az ő hibáiról, és akkor lesz itt az ideje, hogy az egyik a másiknak szeretettel megmondhassa, hogy ő többet tud, helyesebben, bölcsebben tudja meglátni a helyzetet, mivel ő már meggyógyult abból a betegségből. Ilyenkor mondjátok és mutassátok meg a sebeket a lelken, és hogy mi okozta azokat, amikre oly nehéz gyógyulást találni.

De jól vigyázzatok, mert aki még maga sem gyógyult meg egészen a bélpoklosságból, az még maga is könnyen visszaesik a halálba! Ha ti magatok nem váltatok még igazakká, ha tibennetek nem vált még tökéletessé a jóakarát, amely a lelketeket az egymásért való munkálkodásra indítja, **akkor jól vigyázzatok, hogy avatatlan kézzel ne nyúljatok a beteghez, mert magatok is visszaeshettek régi hibátokba!** Így az az ember nem vállalkozhat az indulatos lélek gyógyítására, akiben még mindig vannak indulatok és az indulatosságból, a haragból, az érzékenykedésből még maga sem gyógyult meg egészen, mert az ilyen minden szavával üt, vág maga körül, és az első kellemetlen és nem várt eredményre öbenne is felforr az indulat. És ahelyett, hogy gyógyított volna, még mélyebbre vágta a sebet.

Aki még maga is ragaszkodik az anyaghoz, aki még maga sem számolt le lelkében az anyagi javak után való vágyakozással, aki előtt még a gazdagság érték, az még ne akarja a másiknak a fősვნységét hirtelen hozzányúlással meggyógyítani. Az még ne törjön pálcát a másik kapzsisága fölött, mert még maga sem tette le a próbát, mert még ő maga sem szakadt el azoktól a vágyaktól, amelyek az ő részére is ezer meg ezer alakban kísértést jelentenek.

Aki még a másik hibáit árgus-szemekkel figyelni és igyekszik mindent megtalálni, ami hiba, ami tökéletlenség, hogy azt szóvá tehesse, az magát mindenkinél tökéletesebbnek tartja, mert minden gondolatával és érzésével önmagát méri össze, és az

összehasonlítás eredményeképpen önmagát mindig tökéletesebbnek, jobbnak, igazabbnak találja s így, ameddig más ember hibáit szemléli, a saját lelkének tökéletlenségeit szaporítja.

Azért az ember gondolja meg, hogy az ítékezés kétélű tör. Míg az egyik élével megsebzí a hibázót, addig a másikkal önmagán ejt sebet; míg a másik ember elé ítékezésével korlátokat rak, önmaga elé is szoros és kemény korlátokat rakkott, mert az ő megítélése még szigorúbb lesz, mint azé, aki fölött ő ült törvényt.

Vigyázzatok hát, emberek, és inkább ne mondjatok senkiről véleményt. Még szeretetből sem mondható ítélet anélkül, hogy önmaga felett is ne mondana ítéletet az ember. **A keresztny ember részére nincs más út, mint a szeretet, megbocsátás és segítség útja.** Mert aki irgalmasságot cselekszik, az maga is irgalmasságot nyer. Ha valaki elnézi a másik hibáját, és megbocsátja azt, hogy az által az elnézés és megbocsátás által a másikkban a jóra való igyekezetet felkeltse és a rosszat nem viszonzozza rosszal, hanem a rossz helyett jót cselekszik: az ezzel a jóval való viszonzással elsősorban az önmaga lelkét művelte, az önmaga lelkében levő hibás természetet gyúrte le, mert uralkodott felette. Egy szóval a hibázó ént felégette, és vele együtt a másik lélekben is megfékezte a rosszra való hajlandóságot, a rosszra való akaratot.

Nehéz, mindennél értékesebb, nagy munkát végez a Krisztusban hívó és járó lélek, ha ezeket cselekszi. De természetesen, hogy nem tudja senki a látható világban, hogy a lélek mit dolgozott, mit áldozott fel, és micsoda kemény törvényt oldott fel, és micsoda ütközéseket került el ezáltal.

Valahányszor önmagátokat legyőztétek, valahányszor a benne-tek lévő természetet megfékeztétek, és nem engedtétek szabad-
jára - ami csak zűrzavart okozhatna és törmelékké zúzhatná szét az addig megszerzett hitet, az addig felépített szeretetet és bizalmat - **valahányszor legyűrtétek ennek az ének az okvetetlenkedéseit, mindannyiszor éreznetek kell, hogy a**

Krisztus útját egyengetitek, a Krisztus országát építitek. Mert ezzel a munkátokkal más hibázó, vétkező lelkekre tudtok hatni és azok a hibázó, vétkező lelkek meggyógyulhatnak, felemelkedhetnek, megtisztulhatnak. Nem tiáltalaltok, hanem rajtatok keresztül a Krisztus Szelleme által, aki e világot megmenteni és meggyógyítani akarja, aki e világban a jót meg akarja gyökereztetni.

Eszközei, kicsiny támaszpontjai vagytok így az örökké előrehaladó Életnek. Ezekre a kicsiny pontokra helyezi el Krisztus a maga mennyei igazságát. Az ilyen kicsiny pontokra támaszkodva épül majd fel az a világ, amelynek minden egyes zuga fénylik az isteni világosságtól és minden egyes kicsiny részecskéje boldogságot kínál az emberi léleknek. Mert hogyha megszűnik a rossz, és a vele való közösséget megtagadjátok, az ennek nyomán felnövekedő Jó és Igaz ezer meg ezer áldást hoz a lélekre, elsősorban arra, aki ebben fáradozik, aki ebben dolgozik.

Azért nekem egyetlen jó tanácsom van a ti részetekre: **Mindeki a javítást, a hibák és tökéletlenségek kiküszöbölését legelőször önmagán kezdje el, a téves feltevéseket, a rosszat, a ferdeséget önmagából küszöbölje ki.** És amikor önmagán eredménnyel végezte el ezt a munkát, és úgy látja, hogy az jó és kívánatos eredményt hozott, akkor, mint igazi lelki jó barát, mint lelki testvér, ha meglátja másban a szükségteletet és a kivetnivalót, megkínálhatja vele azt a testvérét, aki még talán nem tud annyi eredményt felmutatni az ő életével és az ő küzdelmeivel.

Munkálkodjatok egymás lelkén, gyógyítsátok meg egymás lelkét a hibás feltevésektől, és akkor minden félreértésnek a lehetőségét kiirtjátok. **Legelsősorban, azonban önmagatokból kell kiirtanotok a tévedéseket, s ha önmagatokból kiirtottátok, azzal egyidejűleg tapasztalni fogjátok, hogy a másik testvéretekben is mindig kevesebb lesz a félreértésre való hajlam.** Mert ha látja az őszinteséget, a teljes jóakaratot, a

jóhiszeműséget: megszűnik minden gyanakodása, minden félreértése és rosszra való elmagyarázása. Így eltűnik a homály az életetekből, az egymással való érintkezéseetekből, mely sokszor nagyon is felhőssé teszi felettetek a lelki világot. Mert ezek a felhők ráülnek, ráfekszenek a lelketekre, és nem tudjátok azt a munkát elvégezni a lelki világban, amire vállalkoztatok, és amit elvégezni szeretnétek.

Ez a ti munkátok pedig abban áll, hogy új világot kell magatoknak teremtenetek a szellemi világban, új létfeltételeket; mert amilyen új létfeltételeket teremtetek, olyanok között kell a szellemi életben élnetek.

Teremtetek tehát Isten segítségével világos, tiszta, boldogító szférákat magatoknak, mert hiszen az lesz a ti környezetetek, amit érzéseitekkel, vágyaitokkal megvalósítottatok a magatok lelkében és a titeket körülvevő szellemek lelkében.

És ha ez egy időre nagy küzdelmet jelent is számotokra, és ha sok csalódást kell is végigszenvednetek a földi életben, áldozatok fel ezeket a csalódásokat a szeretet oltárán. És ha szenvedtek is, talán csak a ti külső énetek szenved, az a folyton fontoskodó én, amely mint árnyék követi törekvéseiteket és meggátol benneteket a haladásban. De ha ennek az ének fájdalmai, csalódásai és ütközései vannak is, az ne búsítson titeket. Áldozatok csak tovább, mert amit áldoztatok és felégettetek a ti mulandó földi énetekből, annál nagyobb, tökéletesebb, tisztább, ragyogóbb formában kapja azt vissza a ti lelki énetek. Amit ti feláldoztok, amit ti odaadtok a mulandó énetekből, azt sokszorosan megtisztulva, sokszorosan megerősítve örökkévaló értékekben találjátok meg a szellemi világban.

Ez pedig nem a jövőben, valami elérhetetlen távolságban vár reátok; ezt benne érzitek a ti lelketekben, ez veletek van, folytonosan munkálkodik, tisztít, vezet, segít, világít benneteket, mert hiszen azok az értékek valósággá válnak már ebben a világban, amely világban a ti lelketek él. És amilyen mértékben azok megnagyobbodtak és megerősödtek, abban a mértékben

tartoztok Krisztushoz, Krisztus eszméjéhez, és abban a mértékben táplálkozik a ti lelketek mindig hatalmasabb forrásból és abban a mértékben nyertek mindig nagyobb világosságot, békét és nyugalmat. És ez a világosság, ez a békesség, ez a jóakarát mindig nagyobb mértékben fogja beragyogni a ti külső világokat is a békességes, jóhiszemű lelkeken keresztül.

Aztán majd elkövetkezik az idő számotokra, amikor elfogy körülöttetek, aminek el kell fogynia és akkor körül fogtok nézni és látjátok a ti mennyei épületeiteket: azokat az örökértékű, nagy és szép eredményeket egymás lelkében, amelyek azokból a krisztusi cselekedetekből épültek fel kinek-kinek a lelkében a saját fokozata szerint, saját meglátása szerint, hogy gazdagítsák a világot. **Látni fogjátok egymás lelkében, hogy az Isten áldása megsokszorozza a ti földi életetek körül is a jót, úgy hogy a ti életetek pályája is simább és tisztább lesz, nagyobb örömeket termő és több boldogságot képező állapotá válik számotokra.** Mindezt pedig a ti hitetek, Krisztushoz való ragaszkodástok teremtette és az, hogy átadtátok a lelketeket az igaz Jónak, hogy az formálja át és teremtsen újjá az életeteket. De ha ezen a megtérésen, ezen az önmagatok újjáteremtésén nem mentek keresztül, hanem megmaradtok a ti bűneitekben és hibáitokban, akkor veletek maradnak azoknak eredményei is. Megmarad a boldogtalanság, a csalódás, a szenvedés és a kielégítetlen vágy a jobb, a tökéletesebb után. És ez a vágy csak vágy marad, s az igaz jó áldásait nem élvezhetitek sem ezen, sem az elkövetkezendő világon.

Testvéreim! Ez az a kemény harc, amit meg kell harcolnotok. Ez az a munka, amit el kell végeznetek: *a rosszat kiküszöbölni a világból, a saját lelketekből, és egymás lelkéből, és helyette jót, igazat adni.*

Amit ti adtatok másnak, azt igaz, hogy másnak adtátok és lehetséges, hogy e mulandó világban még a jó helyett rosszat kaptok cserébe; **de ha ti megszűntetek a rossz helyett rosszat adni, akkor mégis egyszer a rossz helyébe csak jó következ-**

hetik - mert hiszen a rossznak nincs létjoga - és a jó új eget és új földet teremt ti rajtatok keresztül az Isten akaratával és az Isten segítségével!

AZ EMBERSZÓLÁSRÓL. ()**

Egy kicsiny dologról akarok most beszélni, amit az emberek nem tartanak semminek, amire nincsen megtorló törvény, ami nem ütközik paragrafusokba. Ez a pletyka, a másokról való rosszhiszemű beszélgetés, a mások felett való ítékezés, a mások sorsának hánytorgatása.

Ez a hiba, amit az emberek, nem is tekintenek hibának, különösképpen a női szellemek fogyatkozása, akiknek a lelkében élő uralkodási vágy nem tud nyilvánosan érvényesülni, mivel a nőt helyzete inkább passzivitásra utalja, inkább tűrésre és szenvedésre, mint rendelkezésre. A női lélekben tehát ezek a vágyak és ösztöni érzések a pletyka formájában keresik kielégülésüket.

Az ember, aki terhelve van a bűnök és rossz hajlamok sokaságával, a büntetéstől való félelemből és a következmények elől való menekülés céljából olyan levezető rést keres, amelyen keresztül, hogy úgy mondjam, büntetlenül élhetik ki magukat ezek a rossz hajlamok. Minden zsarnokság alatt álló emberszellem, akinek csak engedelmeskednie lehet, keresi az utat és módot, hogy a lelkében élő gőg és uralkodási vágy valamiképpen kiélhesse magát. Mert az a fegyelem, ami általában a földön valamelyes rendet akar fenntartani, mint ennek a rendnek az eszköze, mint fegyver, mint korlát, ott áll, s ahhoz, minden embernek alkalmazkodnia kell, hogyha nem akarja magát kitenni olyan eshetőségeknek, amelyek számára a lét feltételeit lehetetlenné teszik.

Minden társadalmi rétegben, minden alakulatban van egy bizonyos forma kidolgozva, amely forma nagyjából megfelel az igazságnak, mert hiszen aki ezeket kidolgozza, az emberi szellem, mint egy épületet, úgy akarja elrendezni különböző embe-

reknek a sorsát. **És hogy ez könnyebb legyen, azért rendeletekkel, paragrafusokkal igyekeznek az emberi társadalom az igazságot, vagy legalább az igazságnak látszatát fenntartani.** Mindenütt ott áll a törvény betűje, mint korlát az ember lelke körül és nem engedi benne a törvényteleniséget szabadsághoz jutni, nem engedi kiélni. Ilyenkor aztán az emberi lélek igyekeznek megkerülni a törvényeket, hogy mégis a maga akaratára, a maga ténykedő erői szerint élhessen.

És mik ezek a ténykedő erők? Ahogyan gondolkozol, ahogyan érzel, az valósul meg. Amit az emberi lélek igazságnak tart, ami előtte, mint eszmény áll, azt vonatkoztatja önmagára, meg másokra is.

Mivel azonban az ember részrehajló lény, önmaga részére mindig enyhíteni igyekeznek a törvény szigorúságát, míg a másik részére inkább megszorítja azt. Az ember a mások dolgát sohasem úgy intézi el, ahogyan a saját sorsát kívánná elintéztetni. Nagyon ritka és fejlett léleknek kell annak lennie a földön, aki önmagára a szigorúságot alkalmazza, a mások hibáival, gyengeségeivel szemben pedig elnéző. Aki így jár el, az Isten Lelkétől vezéreltetve cselekszik, nem pedig önmagától, mert az ember önmagától nem képes semmire.

A törvény súlyával így elnyomott emberi lelkek az igazság hatalma alatt nyögnek, és a rájuk kényszerített erényeket mint súlyos rabláncokat érzik magukon, azért ezek alatt a rabláncok alatt a legkisebb réseket is keresik, kutatják, hogy kiszabadulhassanak alóluk. És mikor erre nem találnak lehetőséget, ez a törekvésük a kritizálásban, az ítélkezésben keres kielégülést, amellyel másoknak ugyanolyan törekvéseit (hogy t.i.a törvény rabláncai alól szabadulni igyekeznek) teszik éles bírálat tárgyává, s e révén másokon akarnak uralkodni, másokat akarnak megregulázni és így a világot megjavítani.

Különösen a női lelkekben van meg ez a rést kereső, kritizáló természet. Sokszor ők maguk azok, akik bizonyos erényekbe belekényszerítik magukat - mert még nem sajátjuk végképpen

az igazság, hanem a következményektől való félelem miatt erőltetik azt magukra - de maguk is nyűgnek, tehernek érzik magukon azokat az erényeket, azokat a kötelességeket, amelyeket magukra vállaltak. És éppen, mivel nyűg és teher a kötelesség és egyáltalában nem érzik, hogy az az ő lelküknek örömet szerez, azért szívesen belekényszerítik az ő testvéreiket is ugyanabba a kötelességbe, ugyanannak a törvénynek a viselésébe.

Jaj annak, aki ezekből az általuk törvénynek látott és érzett kötelezettségekből ki akarja magát vonni! Az ennek az igazságérzetnek, és rejtett bosszúnak a következményeit magára vonja az ilyen lelkek részéről. Nem nyíltan történik ez, mert hiszen a gáncsoskodónak nem szándéka a másik ellenszenvét, rosszindulatát kihívni; a rokonszenvet és a szeretetet meg akarja ő tartani, mert hiszen jobb érzés a rokonszenv és a szeretet, mint az ellenszenv. Tehát szembe nem meri megmondani a véleményét, hanem az illetőnek a háta mögött a legrosszabb, a leghamisabb feltevéseket ereszti útjára.

Így ha ketten együtt ülnek, ők magukat mindig értékesebbnek és igazabbnak találják másoknál és gyönyörködnek az önmaguk felemelésében; azt hiszik, hogy ameddig a jelen nem lévőt bemártják és leráncigálják a sűrű sötétségbe, addig az ő lelkükön a fény világa ragyog, mert elhiszik egymásnak az önmaguk magasztaltatását.

A pletyka, a másik emberről való rossz vélemény terjesztése olyan útvesztőt, olyan sövényt készít, amely magának a pletykázónak állja útját, mert a gondolatoknak olyan atmoszféráját teremti meg, amely atmoszféra ezeknek a rossz gondolatoknak a táplálására elvonja, azokat a lelki erőket, amelyekre magának a léleknek lenne szüksége a terhek elviselésére.

Mert hiszen az embernek tevékenykednie kell, és csak úgy tevékenykedhetik, ha van ereje és lehetősége annak elvégzésére, amit mindig a leghasznosabbnak és legcélszerűbbnek talál földi életében. Az embernek dolgoznia kell, mert ha nem dolgozik, a

létehetősége szűnik meg, nem táplálhatja a testét, mert csak a munka eredménye az, ami az ember testének táplálékot nyújt. Munka nélkül nem élhet az ember.

Azonban a törvénytelen lélek ellene szegül a munka törvényének és azon gondolkodik, hogyan tudná a törvényt kikerülni, hogyan tudná a mások munkájának gyümölcsével a saját életét fenntartani, azokhoz törvénytelen úton-módon hozzájutni? Mivel az emberek nagy része így gondolkodik, azért igyekeznek a maguk munkájának gyümölcsét, amit mint eredményt a földi természet nekik törvényesen megad mintegy körülfalni és megvédeni az élősdiak ellen.

Így az embernek arra is szüksége van, hogy az ő szellemi termékeit, az ő szellemileg elért eredményeit is megvédje az élősdi gondolatok és érzések ellenében. Az embernek szüksége van arra, hogy az ő gondolat- és érzésvilágát a megismert igazság fényénél többször áttekintse, átvizsgálja, s feltegye magának ezeket a kérdéseket: Nem vagyok-e én is olyan hajlamú, hogy a másik iránt való rosszindulatú feltevések, rossz gondolatok, a másik felett való uralkodásra, a másik szabadságának megnyirbálására irányuló törekvés helyet talál bennem? Nem esem-e én is bele abba a hibába, hogy mások felől rosszul nyilatkozom, másokról olyan dolgokat tételezek fel, amik nem igazak? És ha még úgy van is - mert hiszen az ember gyarló, hibákkal, bűnökkel, tökéletlenségekkel telve - vajon imádkozom-e érte, vajon igyekszem-e a másik lelkét megszabadítani ezektől a rossz érzésektől? Vajon nem járok-e elől rossz példával, nem én magam vagyok-e a kezdeményező; nem fertőzöm-e meg őt, nem én adom-e láthatatlanul a másiknak azokat a rossz gondolatokat, hogy én magam azokat mások lelkében kiéljem?

Ilyen csekélységek fordul meg gyakran az ember sorsa; ilyen csekélységből, ilyen semmire sem értékelt, apró gyökerekből táplálkoznak a nagy mérges növények. Ezekből nőnek ki a majdnem égig érő hatalmas fák, amelyek elfedik a napot az embercsoportok felett. Ilyen kicsinységekből származnak a

szörnyetegek, a fenevadak, amelyek megnövekedve felfalják a jó és igaz gondolatokat és érzéseket.

Akik ezeket táplálják, azok táplálékot adnak az ellentétnek, szoros összeköttetést kínálnak fel a sátánnak azoknak a gondolatoknak és érzéseknek révén, amely gondolatok és érzések a homályban lesik az alkalmat, hogy az embereken keresztül hatva minden jónak és igaznak terjeszkedését és hatóerejét megnyirbálják.

Azért, testvéreim, vigyázzatok a nyelvetekre, vigyázhatok, hogy mit mondotok valakiről valaki előtt, mert *ha tudnátok, hogy sokszor egy szó kimondása emberéletekbe került,* bizony jobban meggondolnátok magatokat!

Elhibázott kijelentés, elhibázott heszéd számotokra óriási károkat, jóvátehetetlen hibákat okozhat, amelyeken magatoknak kell keresztülmenetnek, amelyeknek végigküzdésében hősiezen kell megtennetek az utat a hitben és bizalomban. **Vigyázzatok az emberszólással, a véleménynyilvánítással! Krisztus nem kárhoztat senkit, szeretettel hajol le és meggyógyítja a tévelygőt, a vétkezőt;** az eltévelyedetett megkeresi a mélységben, a sötétségben, és utat-módot kínál fel neki a megtérésre, a megjavulásra. Az ember azonban kárhoztat, törvényt ül elevenek és holtak felett; véleményt mond, és gúnyolódásával meg hiábavaló beszédjével megfertőzteti a levegőt és sokszor olyan atmoszférát teremt, amelyben a sátán megtalálja a maga terjeszkedésére az alkalmat, amelyen keresztül minden ember lelkéhez hozzá tud férközni.

Jusson eszetekbe, hogy Krisztus elítéltetésére is a lélekről-lélekre szálló bizonytalanság, az igazságban való ingadozás adta meg az erőt, amelyre az ellentét támaszkodott, s a lelkeket megtévesztve sietett megfélemlíteni és megingatni bennük a hitet és a bizalmat. Így elfedte az igazságot az emberek szemei előtt, s ezek abban a pillanatban már nem úgy láttak, mint azelőtt, hanem azt hitték igaznak, amit a sátán súgott nekik az ő eszközein keresztül. Vigyázzatok, hogy titeket is meg ne tánto-

rítson az igazságnak vélt hamisság! Vigyázzatok, hogy titeket is el ne csábítson az az igazság, amit az ember tart igazságnak, ami azonban Isten előtt távol áll az igazságtól! Az emberi igazság nem kedves Isten előtt, mert az a testnek kedvez, Isten pedig a lélek igazságával kormányozza a világot, és a lélek igazságán keresztül várja vissza azokat az ő eltévelyedett gyermekeit, akik belátják tévelygésüket és megtérnek engedelmesen az ő teremő Atyjukhoz, Istenükhöz.

Engedelmeskedni kell a törvénynek, nem pedig szembehelyezkedni vele; nem kijátszani, nem kikerülni azt, hogy megtévesszék azokat, akik a törvénynek őrei. Az emberi törvények is úgy alkottattak, hogy ha nem is teljes egészében tükrözik vissza az igazságot, de megközelítsék azt. Az ember kijátszhatja az emberi törvényeket és a látszatnak élve a legjobbnak, a legtisztábbnak, a legtökéletesebbnek tarthatja magát, Isten azonban látja őt, és látják mindazok, akik a sorsokat intézik. És igen sokszor az olyanokat, akik kétszínű életet élnek, elmozdítja az Isten, mielőtt utolsó órájuk a végzet szerint érkezett volna. Míg ellenben ha törvényesen élnének, Isten meghosszabbítaná az életüket és elnézné, betakarná tévelygésüket és gyengeségüket. De mivel az ilyenek szembehelyezkednek az igazsággal és ezáltal sok léleknek kárt okoznak, azért az Isten megrövidíti az életidejüket, elhívja őket, hogy számot adjanak arról az igazságról, amelyet bár láttak, nem követtek és port hintettek az emberiség szemébe csak azért, hogy az ő kicsinyes énjük, lelki tévelygésük el tudjon helyezkedni és ki tudja élni magát.

Sok ilyen kicsiny, semmiségeknek látszó hibák, hitvány cselekedetek, álnok beszédek nagyobb ártalmára vannak az embernek földi életében, mint azok a nagy bűnök, amelyek mindenki előtt nyilvánvalók, amelyek mindenki szemében megrovásra méltók. Mert abból nem is csinál titkot a lélek, hogy ezekből meggyógyulni igyekszik, és azért elhordozza az emberek megvetését, eltűri a szenvedéseket és a hátrányokat, amelyek ezeket

az ő tévelygéseit követik. Így ezekből a nagy bűnökből megigazulhat, megtisztulhat, de a kicsiny bűnökből, amelyek rejtve maradnak és csak Isten és a láthatatlan világ előtt tudottak, sokkal nehezebben. Ezek tehát sokszor nagyobb súllyal esnek a mérlegbe, mint a nagy bűnök. Ezért mondja az Úr: „Sok parázna asszony, sok gonosz és gyilkos megtér és megelőz a menynek országában titeket, akik az igazságot ismeritek, de nem cselekszitek.”

Vigyázzatok, embertestvéreim, hogy ezekbe a hibákba, ezekbe a tévelygésekbe bele ne esetek, és ne teremtsetek magatoknak olyan törvényt, amely fogva tartson, és nagyobb terhet rakjon reátok, mint amennyinek az elhordozására erőtök van, nehogy azoknak a súlya alatt összeroppanjatok és elveszítsétek még azt a hitet is, amivel bírtok!

Nagyon szép az ájtatoskodás, nagyon szép az Istent dicsérő ének és a szép szavakból, szép gondolatokból összeállított imádkozás. De mindez semmi, mindez porrá, hamuvá válik, hogyha a lélek mindezeket az érzéseket nem viszi bele az életébe, és ha nem a szívből törnek elő azok a vágyak, amelyek megvalósítani igyekeznek azokat a gondolatokat, amelyek az imádságban vannak. A léleknek ezeket a felemelt pillanatokot át kell éreznie és az életben érvényesítenie, hogy megvalósíthassa az Istenné, szemben az engedelmességet, hogy engedelmisségben simuljon Teremtőjéhez ezzel a gondolattal: Atyám, add, hogy a te akaratodat cselekedjem, adj erőt, hogy mindenben hozzád simulhassak!

Minden hiába, ha ezt meg nem valósítjátok, szomorú csalódásra ébredtek a szellemvilágban, amikor megfáradt lelketek már várja a pihenést, a megnyugvást, amit magának előre kirajzolt. Ahelyett csak a saját lelkéből származó rossz gondolatok és érzések találják őt meg hangulatok alakjában, mintegy a földi lét visszhangjaként. Az élet emlékei támadnak fel ezekben a hangulatokban. Ekkor elveszti a hitet, elveszti a reménységet és keresi a megoldást, amit csak akkor talál meg, amikor megéri,

hogy hiábavaló volt az ő felfelé emelkedése, ha csak szavakban kötötte össze magát Istennel, de az isteni természetet nem öltötte fel magára. Azaz nem tisztította meg a lelkét a gonosztól, a gonosz érzésektől és nem adta át a szívét, hogy abban csakugyan isteni érzések, isteni gondolatok találjanak visszhangot. Csak aki az életbe elültetve maga is az Isten országának egy kicsiny részecskéjét juttatja a világnak megnyugvás és vigasztalás alakjában, és ezzel maga körül az Isten áldását osztja szét: csak az számíthat maga is megnyugvásra és áldásra a szellemi világban. Csak az ilyen élet eltöltése, az ilyen élet nyomai maradnak meg áldást hozó emlékekként minden szenvedés és megpróbáltatás dacára is.

Az ember lelkében, érzésvilágában kell kialakulnia a jónak és igaznak; a maga lelkében kell megvívnia a karcot a benne lévő rosszal, azokkal a hajlamokkal, amelyek nem Isten igazsága szerint valók, amelyek nem igazak, nem szeretetteljesek, megbocsátók, enyhét adók, vigasztalók, áldást hozók a környezetre, illetőleg az életre nézve. Aki ezt a harcot nem vívta meg, az semmiképpen sem töltötte be Isten akaratát, és így semmiféle ígéretre nincs jogosultsága, hogy azt neki a valóság világa beváltsa.

Azért, testvéreim, az őszinte, tiszta jóakarát és a viszonzásra nem számító igaz törekvés éljen a lelketekben. **Meg kell becsülnötök minden embert, mert akármilyen kicsiny, jelentéktelen, vétkező és tévelygő lélek legyen is az, mégis a ti életetekre vet fényt vagy árnyat aszerint, hogyan viselkedtek vele szemben.**

Hiszen sokszor tapasztalhattátok, hogy akit ti alacsonyrendű léleknek ítéltetek, mert bűnnel, hibákkal, tévelygésekkel volt telve, ha benne a szeretet nyomán felébred a jó és igaz, milyen örömet szerzett a ti lelketeknek, mert megláttátok a mennyei mag kikelését a másiknak a lelkében. És ez a ti lelketek igaz öröme - (bár némelykor talán a hiúság is belevegyül) - mert a lelketek érzi, hogy a bennetek lévő jó és igaz, hacsak egy sze-

mernyivel is, szélesebb kört ír le, mert abban az idegen lélekben is visszhangot keltett az Isten igazsága. Az Isten Lelke örvend ilyenkor bennetek, mert hiszen az Isten Lelke akar terjeszkedni és ezzel a terjeszkedésével akarja megmenteni a ti lelketeket is a gonosztól.

Mert ameddig a gonosz uralja az embereket, ameddig a sátáni elvek tartják egybe, addig boldogság, békesség, megértés nem létezhetik; addig az ember boldogtalan, addig a lélek semmi olyant nem tud építeni az ő munkájával, az ő cselekedetével, ami maradandó, ami boldogítja őt vagy más embereket. Munkára hívtak elő a lelkek a születéssel; cselekedniük kell a lelkük világossága, érzése, hajlama szerint; dolgozniuk kell, és hogyha a jóban még járatlanok, ha a jót még nem ismerik, cselekszik a rosszat. A rossz cselekedet pedig rossz következményeket, szenvedést, nyomorúságot von maga után.

Amikor már érett a bűn következménye, a cselekedetek gyümölcse, ezeket a következményeket el kell szenvedni, meg kell emészteni. És többnyire azok zúgolódnak legjobban sorsuk ellen, akik maguk hintették el a gyötrelmek és szenvedések magvát gonosz cselekedeteikkel, lelkük gonosz kihatásaival, amelyeket más emberek lelkében és az egész természeti világban szétszórtak.

Tehát aki Istennel van, az türelemmel, Istenbe vetett hittel küzdve igyekszik felemészteni a rossz következményeket és elhinteni a jót, hogy a jóból jó eredmények keljenek ki. Mert ha senki sem vet jót és igazat, akkor a világ megszegényedik. Hogyha a jó- és igaz törekvésű lelkek nem jönnének le testet öltetni, akik az ő munkájukkal jobba, kellemesebbé teszik a világon az életet, a nyomorúságnak és a gyötremnek gyehennájává változnék a föld. Arra kell tehát törekednie az embernek, hogy jót vessen, hogy ittlétével, földi életével a lelkéből származó igaz, tiszta szellemi magvak jót és igazat eredményezzenek, és akkor ajándék volt az ő élete a föld számára. És inkább az emberek éljenek és sütkérezzenek a ti munkátok

eredményében, mint hogy ti sütkéreztek a mások munkájának eredményében. Mert hiszen amit ti adtok a földnek, amit ti munkálkodtok, az a tiétek; azt nem veszi el tőletek senki soha. Hogyha az igaz jót cselekszitek, legyen bár az a legparányibb, az megmarad a ti részetekre és megmarad a világ részére, mert a jó mindig jó gyümölcsöt terem.

És bármikor kell a földre jönnötök, akár szükségképpen, akár a szeretet indításából, a földön most elhintett jó arra az időre a ti részetekre kikel. És születhettek alacsony sorsban, magatokra vehetitek a terheket, amelyeknek elhordozására igyekeztek a hitben erőt gyűjteni: mindenkor segítő kézre fogtok találni. Mert a jó és igaz, amit elvetettetek, nem vész el, hanem időközben lélekről lélekre terjedve meggazdagodik, és ti szembe talákoztatok vele, nemcsak a földön, hanem ott és abban a helyzetben is, ahol a lelketek pihenni vágyik.

Azért inkább legyetek elnézők, legyetek engedelmesek, mint szigorúak. Inkább ne legyetek igazságosak másokkal szemben, hanem szeretetteljesek, mert a szeretet mindent felold és megbocsát. És ha ti más lelkének a gyógyításán és nevelésén szeretettel fáradoztok, és irgalmasságot gyakoroltok, a ti részetekre is irgalmasság adatik, mert ahogyan ti bántok másokkal, úgy bánik tiveletek a törvény.

Azt mondom még, hogy örüljétek, ha méltatlanul ér benneteket nyomorúság és szenvedés, amelyre tehát nem tudtok okot találni földi életetekben, mert jobb, ha ti szenveditek méltatlanul a terheket, mint ha ti rakjátok azokat másokra. **Inkább legyetek a terhek hordozói, mint okozói; inkább ti szolgáljatok, mint titeket szolgáljanak. Mert aki szolgál, az érdemeket szerez, aki pedig szolgáltatja magát, az terheket szerez magának.**

Mi jobb: megaláztatni, vagy felmagasztaltatni? *Aki pedig aláztos, azt nem lehet megalázni, mert ő maga megelőzte a megaláztatást.* Ellenben aki egyenesen áll és nem alázza meg ma-

gát, azt megalázzák azok a következmények, amelyeket be kell ismernie, amelyek alatt meg kell törnie.

És amikor az ember így találja magát szembe azokkal a nyomorúságokkal és szenvedésekkel, amelyeket apró, kicsiny szálakból ő maga szőtt magának, akkor ne zúgolódjék, hanem forduljon meg az ő természetével és igyekezzék a természetét Isten kegyelmével feljavítani, megváltoztatni. A sötétséget világossággal, a keménységet lágysággal, a gyűlöletet szeretettel, a fősvénységet adakozással, és mindent úgy, ahogyan ő kívánná, hogy bánják vele a világ.

És akkor csoda történik körülötte; nem hirtelen, nem türelmetlenül kieroszakolva, mert türelmetlenséggel éppen fejjele meg a falnak az emberi lélek. Azok a törvények, azok a korlátok, amelyeket erős szálakból ő maga kovácsolt keményekké, nem engednek egészen addig, ameddig azok az ő lelkén össze nem törnek, hacsak ő maga előbb föl nem ébred. Miért kellene hát bevárnia az embernek, aki az igazságot ismeri és tudja, ameddig a törvény alatt összerogy, és a keménység alatt összezúródik?!

Kérje Istent, hogy világosítsa meg az ő lelkét; keresse és igyekezzék megismerni az igazságot, amely minden igazságtalanságot, minden terhet felold, felbont, folyékonyá, puhává, áldáshozóvá változtat Isten könyörületessége és irgalmassága által. Ehhez az irgalmassághoz, ehhez a könyörületességhez fordulva az ember az ő legbensőbb énjében megtalálja a megoldást, és a sorsával való megbékülést, ami az ő lelkében kimondhatatlan nagy nyereséget jelent.

Akinek a lelkében pedig ez a nyereség már észrevehető és érezhető, az adjon hálát az ő mennyei Atyjának, hogy őt ingyen való irgalmában részesítette, megkereste és megtalálta, feloldozta az ő bűneiből, az ő nyomorúságából. Mert azután, ha az emberi lélek már megtalálta az ő elhelyezkedését, jöhet a vihar és az árvíz a külvilágban, ő biztos alapra támaszkodik. Az Isten irgalmasságára, amely irgalom őt felülemeli minden nehézsé-

gen és minden ütközésen; nem fáj neki azután az emberektől való csalódás, szeretetlenség, a nyomorúság, a szenvedés, mert Isten mindenkor és mindenben vele van. Megenyhíti, fel-emeli és feloldozza mindazokból a nyomorúságokból, amelyekbe őt a bűn, a tévelygés vitte bele.

Ha így éltek Istenben, akkor megtaláltátok önmagátokat is. Megtáltátok azt a helyet, ahova Isten helyezte benneteket. És ha így megtaláljátok magatokat, akkor mindenkor megértitek, mit kell cselekednetek. Istenben végtelenül gazdagok lesztek. Tudtok vigasztalni ott, ahol már semmi sem segít, tudtok reményt kelteni ott, ahol már a kétségbeesés van. Sokszor nagyon kicsiny dolgon fordul meg emberi sorsotok, és sokszor egy kicsiny, lélekből jövő szó megváltoztatja földi életeteket, nehéznek látszó sorsotokat. Mert Isten útjai emberek szerint kiszámíthatatlanok; Isten ott is adhat áldást, ahol ti a legnagyobb nyomorúságot gondoljátok. Higgyetek és bízzatok!

LEGYETEK IGAZAK! (**)

Nem is tudjátok ti emberek, hogy milyen nehéz a szellemnek a sorsa, hogyha a földi életet nem a lelkének a nemesbítésére, javítására, tisztítására, a jóban való elő-haladásra használja ki.

Nem tudjátok, minő szomorú az, ha valakit úgy talál a halál, hogy egyáltalában nem számított rá, nem gondolt arra a lehetőségre, hogy meg is halhat. De még szomorúbb az, ha a lélek a testiségben elveti a tovább élésnek a gondolatát, és testi vágyai által vezetettve, elhibázott lelki irányban haladva, bűnt bűnre halmoz, megtagadja azt, hogy van Isten, van továbbélés. Mert a fogalmai annyira elsötétednek, hogy nem képes az anyagból kiemelkedni, mert az anyag befödve és fogva tartja mindazokat a lehetőségeket az ő fogalmai között, amikből kiindulva a továbbélésre, a továbbélésben pedig a boldogságra, vagy szenvedésteljes állapotra következtethetne.

Azért szomorú az ilyen állapot, mert óriásit csalódik a lélek, amikor felébred annak a tudatára, hogy van élet a halál után, és

amikor észreveszi - mert észre kell vennie - azokat a fogyatkozásokat és azokat a szűk állapotokat, amikben ő alighogy mozoghat. Mert amikor valakinek mindene hiányzik, akkor nem tud mivel rendelkezni; ha valaki előtti semmi sincs, ami az ő részére reális lenne, csak a vágyai és szenvedései, akkor bizony nagyon szomorúnak, nagyon elhagyatottnak és gyengének érzi magát.

A szenvedő szellemek mind ilyen nagy szomorúságban, ilyen nagy gyengeségben érzik magukat anélkül a bizonyos hit nélkül, amelyre az embernek elengedhetetlen szüksége van, hogy egy bizonyos irányban haladhasson a fejlődés útján. Fejlődni kell, mivel az ember lelke mozgásra, tevékenységre hivatott életre a semmiből; mozgásra van kényszerítve, mert az élet törvénye így írja elő számára. Tevékenykednie, mozognia, dolgoznia, s cselekednie kell belső természete szerint, és a lelkének mélységeiből fel kell hoznia a jót az ő életének napjaiban. Azonban mindenki csak úgy cselekedhet, és azt cselekszi, amit az ő belső lényege diktál, amit az ő belső törvénye előír. Ha valakinek a lelkében a tévelygésre, a bűnre való hajlamok az uralkodók, az ilyen természetesen nem fogja a jót és igazat cselekedni. Az ilyennek szüksége van arra, hogy a bűn következményeit: a bűnhődést is megismerje, és megkóstolja az élet sötét, árnyékos oldalát s végig haladjon azon a rémségekkel kirakott úton, amelyen csak igen nehezen tud előrelépni.

De hát vajon merre van az „előre?” Vajon hova viszi őt fejletlen lelkének az érzése? Mit diktál neki belső lelki természete? Mindenesetre a testen keresztül nézve az életet, igyekszik a fejletlen lélek azokat a lehetőségeket megragadni, amelyek mintegy a testen keresztül felsorakoznak; mohó kézzel nyúl utánuk, mohó vággyal veti magát azokba az eshetőségekbe, amelyekről úgy sejti, hogy azok neki boldogságot nyújtanak. Ezek azonban csalóka képek csupán, amelyek a valódinak utánzataiként azt hazudják, hogy az ember lelkét örömmel, boldogsággal tudják megtölteni, az életét telehintik virággal.

Mikor azonban a mit sem sejtő fejletlen lélek ezek után a virágok után nyúl, szomorú tapasztalat árán kénytelen megtanulni, hogy ezek a virágok szenvedéseket rejtenek, mert a virághoz sokszor hozzá sem fér, és csak a tövisek vérzik fel a kezét. Ha pedig hozzájuk fér, a virág illata bódító, sűrű, nehéz felhőként borul a lelkére; elkábítja, megszünteti a tájékozódó képességét. És lassan lassan elhomályosulva tántorog bele a tüskékkel és hegyes kövekkel kirakott szenvedések szakadékába, amelyet az ilyen fejletlen lélek a lehetőségek és eshetőségek világában durva természetével kialakított.

A földi élet telve van ilyenekkel, mert az ember lelke még fejletlen, még nem tudja azt az igazságot, hogy semmiből nem lehet valamit előteremteni, hazugságból nem lehet megépíteni az igazságnak, a törvénynek oszlopát. A látszathól nem lehet megépíteni a valóságot, hanem ha valamit meg akar szerezni, azért dolgoznia, fáradnia, tanulnia kell. Csak ezen az úton ismerheti meg mindazokat az apró részleteket, amelyekből lelkének otthonát felépítheti. És csak így valósíthatja meg azokat az álmokat, amelyeket a paradicsomi életből magával hozott, s amelyeknek megvalósítását, elérhetését eljátszotta a bűnbeesés pillanatában.

Hiszen az igazság a hazugsággal nem járhat, és nem is jár együtt. A valóság a semmivel nem közösködhetik. A valóság a minden, a semmi pedig nem létező dolog. Azért az embernek meg kell tanulnia még emberi állapotában, hogy itt a látszólagos életben, a látszatvilágban keresse a jót, az igazat, és munkálkodjék, dolgozzék érte, hogy a jónak áldásaiban, az igaznak világosságában részesülhessen.

Aki megismerte az igazság világosságát, aki megismerte a jónak áldásait, az úgy találja, hogy érdemes a mulandó életben dolgozni, tanulni, tapasztalatokat gyűjteni. Érdemes ezekből a tapasztalatokból okulva, teljes erejét és minden alkalmat felhasználnia és feláldoznia arra, hogy ezeket a megtanult jókat, megismert igazságokat minden körülmények között érvényesít-

se azzal a hazugsággal szemben, amely hazugság valójában nem mint reális valóság, hanem csak mint káprázat mutatkozik a földi ember részére.

Bár a földi ember azt hiszi és minden időben azt hitte, hogy az mind valóság, amit a földi élet mutat neki, és hogy minden úgy van, ahogyan testi szemeivel látja. Idők folyamán azonban belátja, mert tapasztalnia kell, hogy semmi sincs úgy, ahogyan a test szemüvegén keresztül szemléli, hanem minden úgy van, ahogy a lelki szemeivel látja, és a lelki érzékeivel megtapasztalja. Vegyük a legegyszerűbb igazságot: az őszinteséget. Sokat beszélnek és beszéltek ti is ennek szükségességéről, azonban mégsem lehet megvalósítani, mert annak ezer meg ezer akadálya van. Ezek az akadályok pedig az emberi lélek gyengeségeiből származnak. Mert az ember nem képes elviselni azt a tudatot, hogy ő nem tökéletes, hanem még csak egy fejletlen, gyenge valaki, akinek szüksége van vezetésre, tanulásra; szüksége van útjelző világosságra. És mivel az ember ezekkel nem rendelkezik, mert az ő szemszögéből sohasem veszi észre a tökéletlenséget és azt, hogy az ő tökéletlenségéből származtak a kellemetlen következmények, azért mindig újabb meg újabb okokat igyekszik találni, mint az ő boldogtalanságának és gyötrelmeinek forrásait.

Ezek a gyötrelmek, amelyeket jól ismertek, a ti világotokban úgy bevonják a lelket a rossz tapasztalatokkal, hogy sokszor lemond az emberi lélek még a reménységről is és azt hiszi, hogy ez a vég, és nem látja, hogy jobb is lehet még, mint amilyen a mostani állapota. És nem akar tudni még arról a lehetőségről sem, hogy van egy hely, illetőleg egy állapot, amelyben mindezek megszűnnek, és kell jönnie egy időnek, amikor minden kiegyenlítődik, de amely állapotért sokat kell dolgozni és fáradni. Pedig ez így van minden olyan lélek előtt, aki a látszatnak él és képzeletében siet, fut az élet örömei után, hogy azokat elérhesse. Mikor pedig utolérte, akkor látja, hogy minden csupán por és hamu, nem pedig az, amit ő gondolt, amit ő sejtett.

Mert egészen másnak látja az ember addig a dolgokat, amíg utánuk vágyódik, mint amikor már elérte azokat. **Ez pedig azért van, mert az ember mindig elfelejti, hogy ő lélek, s hogy a léleknek vannak olyan törekvései, olyan vágyai, amelyeket *ki kell elégítenie*. Nem a test az, ami sürgeti az előrehaladást, a mozgást, a fáradozást, a szorgalmat; nem a testből erednek ezek a sürgető érzések, hanem a lélekből.** Azonban az ember megtéved, és azt hiszi, hogy azt a boldogságot, ami után a lélek vágyik, a testben érheti el. Így egyik tévedésből a másikba esik és a maga boldogságát legtöbbször a mások látszólagos boldogsága árán akarja megszerezni. El akarja venni a mások munkájának eredményét, a mások megszerzett dicsőségét, mindent, ami előtte kívánatosnak látszik, de fáradni, dolgozni nem akar értük. Azt hiszi az ember, hogy mindenhez joga van, minden az övé, mert az önzése ezt diktálja. **Nagyon kevés az olyan lélek, aki beéri annyival, amennyit hosszú és szorgalmas munkájának eredményeképp az élet nyújt neki.** Aki azonban ezzel beéri, aki megelégszik a mindennapi kenyérrel, és lelkében amellet a hitnek világosságát, a hitnek igazságát kiépítette, az azt az utat építette ki, amelyen keresztül Istennel folyton-folyvást összeköttetést tart fenn és ezt az összeköttetést ápolhatja. **Az ilyen lélek bizonyára megtalálta a legnagyobb boldogságot, a legnagyobb örömet, lelke vágyainak kielégítését, harmóniáját és békéjét, mert az Istennel való kapcsolatnak ez a gyümölcse.**

Azonban akik egy kicsit hisznek, egy kicsit keresik az igazságot, de még a világ csalóka örömeit is kívánják, azok csak félig vannak hozzákapcsolva a lelki élethez; azok még alkudoznak, hogy vajon hogyan lehetne megoldani azt, hogy világiasan a testnek is éljenek és mégis megtalálják azokat az örömöket, amelyek után a lelkük vágyódik. Azonban az ember lelkének vagy az Istennel a hit által való összeköttetést kell ápolnia, vagy pedig a világnak lehet csak élnie; és mindegyik életmód megkapja a maga engedményét azon a napon, amikor a leszá-

molás órája üt. Idők folyamán az embernek ez a tévelygése úgy megnövekedett, hogy egészen eltakarta a hit igazságát, a hit világosságát. Árnyékot vetett az igazságot kereső vágyakra és **végül olyan igazságot mutatott az embernek, amely megbékélteti őt a halál után való étellel, és üdvözlési lehetőséget kínál fel bizonyos formák betartása árán. De az ember lelke nagyobbat csalódik ezzel az utóbbi feltevésével, amely ilyen felemás igazságot mutat neki, mint azon az úton, amelyen úgyszólván teljes hitetlenség van.** Mert a hitetlen ember csalódik abban a feltevésben, hogy a halál után minden megszűnik. Azonban ebből a csalódásból hamarosan kigyógyul, mert hiszen az egymásután következő igazságok realizálódása megdönti addigi feltevéseit és kénytelen lesz belátni, hogy a halál után az élet és a formák újra következnek, látja, hogy van élet a síron túl és van igazság; és ha van igazság, akkor az igazságnak megfelelően van a rossznak következménye; és ha van a rossznak következménye, a jónak; is kell következményének lennie. És ha mindezeket megismerte és az alaptermészete a jó felé vonzódik, akkor mihamarabb elfogadja az igazságot és küzd, dolgozik, fárad benne és fáradságának gyümölcsét nemsokára élvezni is fogja.

Ellenben, akik hittek ugyan, de nem helyesen, akik nem a tiszta igazságot ismerték meg, hanem az igazságnak a hazugsággal megkevert formáját, azok nem ismerik ki magukat sem a földön, sem a halál utáni életben, mert hitükben megcsalódnak, feltevéseik csődöt mondanak úgy, hogy már nem is mernék hinni, nem mernek remélni. És így a hitük lassanként elhalványodik, s beleesnek a hitetlenség és reménytelenség állapotába, amelyben hosszú ideig sínylődnek és szenvednek addig, ameddig módjuk és alkalmuk nem nyílik arra, hogy náluk bizonyosabb állapotban élő szellemekkel találkozhassanak.

Ezek a bizonyos állapotban élő szellemek azok, akik a jobb részt választották; ezek azok, akik felismerték az igazságban

azt a realitást, amelyet érdemes követni, amelybe érdemes beledolgozni magukat az életük cselekedeteivel és reménységeivel. Ezek az ő életük igaz érzéseivel az igazi világosságban éltek, amely valóság most mint kiépített *világ* veszi őket körül. És mivel - ha nem is tökéletes - de igazi érzéseiket adták bele az életbe, azért ez a világ bizonyos időleges állapotokban pihenést nyújt nekik, s az alatt elkészülhetnek további életükre, további fejlődési állapotukra.

Ezek a lelkek megrögzítik az életüket az örökkévalóságban; ezek a lelkek az életükkel hirdetik az igazságnak mindenek felett való uralmát. Ezek munkát vállalnak úgy fönt, mint ide lent, és tehetségük és képességeik szerint viszik előbbre a fejlődés sorsát s vele együtt azoknak a sorsát is, akik tehetetlenül várják állapotuk megváltozását. Nagy szükség van tehát arra, hogy azok a lelkek, akik ilyen építőmunkát végeznek a maguk és a szellemiség részére, meg tudják ítélni, hogyan kelljen hinniük; mit kelljen cselekedniük, mely úton kelljen haladniuk, hogy minél nagyobbat cselekedhessenek.

Testvéreim, ti mindnyájan ilyen lelkek vagytok, akiket az Úr kegyelme összeszedett annál a vékony kis száznál fogva, amely a lelketekből elősugárzik, amellyel az örökkévaló igazságok után vágyakoztok. Kisugárzik ez a bűnnek, a tévelygésnek hullámai alól; az isteni kegyelem pedig szemmel tartja ezeket a fénylő, kicsiny sugarakat. Összeszedi azokat egy-egy csoportba, és küld hozzájuk vezetőket, akik megismertetik velük az igazságot abban a formában, ahogyan ők azt a maguk lelkében megrögzíteni képesek.

Boldogoknak mondhatjátok magatokat, hogy a meggyőzések folytán hitre tettetek szert. Ez a hit benneteket munkára, küzdelemre is kötelez, de hitetek világossága nyugalmat, békét és vigasztalást is nyújt. Ezt még ma, a mulandóság és káprázat világában nem érzitek, mert még nem érzitek magatokat megrögzítve azon a ponton, amelyen magatokat megrögzítve szeretnétek látni, így a bennetek lévő té-

velyegések erős hullámzásokba hoznak benneteket; különösen olyankor, amikor jót szeretnétek cselekedni, és nem jön reá jó eredmény, aminek örülhetnétek. Ilyenkor a lelketek elfárad, meghomályosodik és elfelejtitek, hogy nektek kötelességetek is van.

Erre a kötelességre akarom a figyelmeteket felhívni. Meg akarom mutatni, hogy tulajdonképpen hogyan is kellene előrehaladni, hogyan kellene az életutat úgy befutnotok, hogy reménységetekben ne csalatkozzatok. Meg akarom mutatni, hogy földi életetekben mik azok a hibák és tévedések, amelyek benneteket sokszor letérítenek arról az útról, melyre ráléptetek, bár mindannyiszor vissza- és visszatértek, mert a lelketek érzi a vonzást, hogy nem haladhattok semmi más alakulatban, mint csak egyedül azon az úton, amelyre Isten Lelke vezetett benneteket.

Érzitek és tudjátok ezt, azonban tévelygéseitek folytán sokszor azt gondoljátok magatokban, hogy nem kár-e, hogy a lelketeket ezen az úton vezetitek végig? Mert ha nem ezen az úton haladnátok, ki tudja, milyen anyagi eredmények, milyen örömök várnának rátok a világ útjain?! Én azonban azt mondom nektek: ne búsuljatok, mikor olyan örömet láttok, amelyben ti nem részesülhettek, mivel az Úr útjára léptetek, ahol csalódással, szenvedéssel, küzdelemmel találkoztok, amely kemény harcra és munkára szólít benneteket. Ne ringassátok ilyen feltevésekben magatokat, mert mindegyikötökre eljött volna a fájdalom, a szenvedés, amely alatt nyögtök, de a nélkül a reménység és harmónia nélkül, amelyet ez a hit nyújt nektek, amelyet sokszor elhomályosulva hordoztok a lelketekben. Bizony végig kellett volna mindegyiketeknek mennie ugyanazokon a fájdalomakon, sőt nagyobbakon is, hogyha nincsen a hitnek a világsága, nincsen az Isten szent Lelkének vezetése a szemetek előtt. Mindannyiőtök végigszenvedte volna nemcsak ezeket a próbákat, amelyekben most van részetek, hanem nagyobbakat, sőt sokkal nagyobbakat is. **Amit az ember hittal és Istenbe vetett**

bizalommal és reménységgel küzd végig, az félannyi harcot jelent, mert ott van mellettetek és előttetek az Úrnak segítése, amely minden körülmények között, mindenféle alakulatból - bármilyen veszélyesnek látszik is - kivezet benneteket. Amíg a hitetlenek a fejüket zúzzák szét a törvény vaskorlátain, addig a korlátok mellett Isten keze kivezet benneteket úgy, hogy a hajatok szála sem görbül meg. Erre a kivezetésre a lehetőségek bennetek vannak abban a hitben, amelyet a meggyőződésekkel magatokhoz vonzottatok, melyet nektek az Isten kegyelme megadott.

Az élet nehézségei éppen úgy ott állnak a hitetlen előtt, mint a hívő előtt, azonban másképp oldja meg a hívő ember a nehézségeket, és másképp oldja meg a hitetlen. Mert nincsen az a mélység, nincsen az az eltévelyedés, nincsen az az elveszett állapot, amelyből a hit világosságával ki ne tudna emelkedni a lélek, hogyha ott van előtte a reménykedés, az Istenbe vetett hit. A hitetlen ember az első megpróbáltatásnál összeressen, és szinte kieroszakolja a maga részére a még nagyobb szenvedést, a még nagyobb megpróbáltatást; mert engedetlen lévén, nem engedelmeskedik a törvénynek, mivel a törvényben igazságtalanságot lát. Elfelejtí azonban, hogy ezt az igazságtalanságot ő is bosszú-hosszú időn keresztül a lelkében viselte és igyekezett azt megrögzíteni, valósággá tenni itt, a változások világában úgy, hogy amikor ő is beérkezett a megvalósulás eshetőségeibe, akkorra ezek előtte is törvényként, igazságtalan törvényként ott állnak és őt magát szenvedtetik.

Testvéreim, ne zúgolódjatok azok ellen a törvények ellen, azok ellen a tévelygésből eredő rendelkezések ellen, amelyekkel szemben találjátok magatokat, mert az emberiség bűnei, és tévedései okozzák azt, hogy amikor jót akar cselekedni, amikor igazán akar eljárni, akkor sem jöhet az áldás, akkor sem jöhet jó eredmény. Amit az ember akar - legyen bár a legjobb és legtisztább érzésektől eltelve - az mindig csak gyarló eredményt szül. Hát még ha abba a jó és tiszta érzésbe az ő egyéni önzése

is belekerül! Ne feledjétek, hogy akik fölöttetek vannak, akik nektek törvényeket diktálnak, szintén emberek, és azok is az ő lelkük tökéletlensége és tévelygése után mennek. És ha az ő lelkük legtisztább gondolatait és érzéseit teszik is valósággá, amikor rendeleteket és törvényeket alkotnak, azok is, éppen mert emberektől származnak, igazságtalansággal és szenvedés teljes következményekkel járnak.

Azért hát ne zúgolódjatok, ne követelődzetek, és ne keressetek más megoldást, mint amit elétek az Igazság törvénye, az Isten törvénye szab; ne kövessetek más utat, mint amit jónak és igaznak ismertetek meg. Ne essetek kétségbe, amikor elkövetkezik rátok a nagy sötétség és megpróbáltatás terhes felhője, mert az nem rejt magában akkora sötétséget, mint amelyet a lélek szemre előre látni vél. Nem lesz az olyan veszedelmes, nem lesz olyan nagyon sötét.

Minden ember lelke tele van ambícióval, és nagyot akarással; minden ember azt hiszi, hogy ő meg tudná oldani a világ szenvedéseinek, fájdalmainak problémáját úgy, hogy minden panasz, minden zokszó megszűnnék, és mindenki megelégedett lehetne.

De az embereknek szükséges, hogy gyötrődjenek és szenvedjenek; szükséges, hogy igazságtalanságot tapasztaljanak. Mert ameddig az ember nem tudja, és nem érzi az ő tévelygéseinek eredményeit, addig azt hiszi, hogy a legjobbat, a legtökéletesebbet nyújtja a világnak, és abban az ő körülötte lévő emberek és szellemek boldogok.

Nem, testvéreim! Az ember önmagából semmi jót nem hozhat fel; a lélek tökéletlenségéből semmi tökéletes nem láthat napvilágot. A tökéletesnek, a jónak és igaznak csak bizonyos árnyalatai tudnak megnyilatkozni az ember természetén keresztül, és akkor is csak azokon a lelkeken, akik a maguk énjének igazságáról lemondanak, még pedig lemondanak napról napra. És nemcsak mondják ezt, hanem gondolatban és érzésben is úgy cselekszenek. Mert igazzá kell lenni: ez az Úr akarata. Az ilyen

lelkek az Úrtól kapott igazsághoz emelkedve az életükkel arra igyekeznek, hogy önmagukról teljesen megfeledkezve dolgozzanak embertestvéreiken.

Ameddig az ember erre a fokozatra el nem jut, hogy t.i. önmagáról megfeledkezve adjon, addig ő sem kaphat semmi igaz jót a világtól. Sőt még azután sem, s ha még ha ad neki valami jót a világ, mert valami áldást lát az ő lelkének törekvése nyomán, akkor azok, akik az áldást tapasztalják, adjanak hálát Istennek. Mert Isten akarata érvényesült gyenge, idétlen módon az emberi lelken keresztül. De ha a gyenge, idétlen lelkeken keresztül az Isten igazsága, az Isten jósága ilyen boldogítóan tud hatni az emberekre, mennyivel boldogítóbb azok részére, akiknek lelkén keresztül ez átszüremelhetik! Ezek élvezik legelőször is ennek az áldásnak az örömét. **Mert magában véve már az nagy áldás, hogy a lélek annyira felemelkedhetett, hogy a jónak és igaznak egy sugara keresztül tudott rajta törni, mert az a jó és igaz meggazdagította és új életre ébresztette azt a lelket, akit munkába szólított, és aki szócsöve lett ennek az isteni akaratnak.**

Testvéreim, nagy a munka, amely előttetek áll és nagyon nagy alázatosságot és nagyon nagy önmegtagadást kíván. Mert amennyit ti a magatok lelkéből, a magatok hibás, tökéletlen természetéből megtagadtok, ugyanannyira ömlik be Isten Lelke a ti lelketekbe, s új életet, új berendezkedést, új mozgást ébreszt, új irányt mutat, és új állapotokat teremt legelőször bennetek, azután pedig rajtatok keresztül a világban. Azok által a vékony, kicsiny sugarak által pedig, amelyeik tirajtatok keresztül, a ti érzéseitek, gondolataitok, akaratotok és cselekedeteitek révén a természetbe besugároznak, az isteni Szellem tisztító és fejlesztő hatással van a természet erőire. S végül a szellemvilágban hathattok a ti életetekkel, a ti mozgásokokkal világító fáklyákként, akikben megmutatja az isteni gondoskodás a szegény szellemeknek, hogy van feltámadás, van élet, van új testesülés, van kegyelem. A kegyelem által pedig van kivezető út az

ő szenvedéseiből és megpróbáltatásaiból. Van egy út, egy új irány, amelyen haladva ők is megérthetik az engesztelés szám-törvényében azokat a célokat, amelyeket valaha maguk elé tűztek, de elfelejtkeztek róla, mert az anyag befogta a lelküket, az érzéseiket, és nem tudtak a sötétségben tájékozódni. A ti hitek az ő hitükké válik, a ti reménységetek az ő reménységükké, a ti irányotok az ő irányukká lesz, és a ti eredményeitek az ő eredményeiké válnak, és közelebb viszitek őket a megvilágosodás felé. Szóval nagyot, hatalmasat munkálkodhattok, de mondom néktek: *elsősorban magatokon kell ezt a munkát elvégeznetek.*

Egyszerűséggel, őszinteséggel, hittel és mindenekfelett való alázatossággal kell élnetek, hogy Istennek ez a nagy újjá-teremtő akarata és szeretete rajtatok keresztül tudjon sugározni, hogy rajtatok keresztül újjá-teremthesse ezt a szenvedő világot.

Mert valakik a bűnnek élnek, meghaltak. Hiába járnak látszat szerint egészségesen, fájdalom nélkül; ez csak annyit jelent a valóság világában, mint egy kicsiny fűszál élete, amely ma még zöldül, és holnap elszárad, mert nincs néki életanyaga. A hit nélkül tévelygő ember szintén, ilyen élet nélkül való, lát-szatéletet élő emberi lélek, akinek életgyökerei nincsenek belekapcsolva az élet forrásába, s így azok nem tudnak táplálkozni az Istenből, a legfőbb jóból, az igazságból, a szeretetből, a világosságból. **Az ilyen emberek tévelygéseinek következményei mind szűkebb és szűkebb korlátokat vonnak körülöt-tük, mind jobban összeszorítják, míg végül minden lehető-ség, amely az életük gyökerét táplálná, kiszárad, azaz fel-élik ezeket az életlehetőségeket, és a szenvedések és gyötrő-dések mélységeibe hullanak alá nemcsak a halál után, hanem már a földi életben.** Mert olyan emberek, akik ma erősek, egészségesek és a világ örömeit élik, a lelkükben azonban nin-csen semmi, ami annak javát szolgálná, gondolataikkal és ide-geikkel olyan lehetőségekbe kapcsolódnak bele, amelyek őket

holnap már a mélybe szállíthatják alá. Olyan lehetőségekbe, amelyek a legnagyobb gyötrelmeket, a legnagyobb szenvedéseket teremtik számukra.

Azért tehát ne nézzétek szomorúan és hit nélkül az ilyeneknek a látszólagos életben való jó sorsát, és ami a fő, ne igyekeztek példát venni az ő életükről; mert egy pillanat, és ők már nincsenek. Titeket azonban, akik hisztek, akik gondolkotok, akik reménykedtek, az Isten szent Lelke kivezet a legnehezebb, legkedvezőtlenebb körülmények közül is az enyhülésre, a világosságra, a megnyugvásra. **Mert nektek az Isten az életben mindén kincsnél, minden gazdagságnál nagyobb értéket adott: a lelketek megnyugvását és felemelkedését a másik világba,** ahol minden körülmények között talákoztatok azokkal az eredményekkel, amely eredményeket félve, rettegve, küzdve, szenvedve építettetek ki magatoknak, de a remény által biztatva és azzal az erővel segítve, amelyet felülről kaptatok, meg azzal a világossággal, amely fentről sugárzott reátok.

Most pedig, testvéreim, amikor magatok előtt látjátok az utat és az elkövetkező munkát, szükséges, hogy a lelketekben vallo-mást tegyetek arról, hogy képesek vagytok-e kintartani minden körülmények között azon az úton, amelyre ráléptetek? Mert felemás gondolkozást ti nem tanúsíthatok. Ti nem élhettek egyszerre az emberi igazságnak és a szellemi igazságnak. Mert más az ember igazsága, amely mélységekbe és tökéletlenségekbe vezet, mert onnan indul ki, és más a szellem igazsága, mely szellemi igazság titeket a lelketeken keresztül, nem pedig a test útján vezet. Mert a szellemi igazságok vezetnek át titeket azokon a nehéz és gyöttrő utakon, amelyeket a magatok lelkében találtok, amelyeket a magatok életében felfedeztek, s amelyeket sokszor elviselhetetleneknek éreztek. Ezzel az őszinteséggel, amellyel Isten előtt álltok, Isten arra kötelezi az egyént, hogy mindenki a másikkal szemben a legőszintébb, legoda-dóbb, önmagáról megfélemező érzésekkel viselkedjék, és

egymás terhét hordva megmaradjanak azon az úton, amelyet nekik Isten megmutatott.

Ez a földi élet a valóságos szelleméletnek csak az előjátéka (mert minden apró dolog mulandó, és mulandó állapotok ezek) maradandó csak a lelkek érzése, amely vagy alásüllyed a bánat sötétjébe, vagy pedig örömteljesen repes felfelé és hálát ad Istennek.

Ez marad meg csupán az életből és az egész élet csak ezért van adva, s ezért vagytok különböző állapotokba beosztva, hogy ezek a körülmények a ti lelketekben hatásokat váltsanak ki. Ezek a hatások azok, amelyeket a Gondviselés szemlél és ezek a hatások azok, amelyek titeket felemelnek, vagy lejjebb süllyesztenek. Ezekért a hatásokért éltek. A gyémánt is nem azért a darab kőért van köszörülve, amit láttok, hanem a szikráért, amit kivet magából; az adja meg az értékét. A ti lelketek is azokért az érzésekért van ide küldve, s azért kell sokszor nagy fájdalmakat és csalódásokat végigszenvednetek, hogy kitűnjék, vajon milyen szikrát vet ki a lelketek magából. Sokszor azért kell végigszenvednetek nagy vereségeket, hogy kitűnjék, hogy a lelketekből milyen fény vetődik ki az asztrál világba.

Nem maga a szenvedés az, ami felemel, nem maga a gyöt-rődés az, ami nektek értéket ad, hanem az, hogy hogyan viseli azt el a ti lelketek. Nem maga a mozdulat az, ami valamely hangszer értékét megadja, a művészt nem az teszi művésszé, hogy hozzányúlt a hangszerhez, hanem hogy hogyan nyúlt hozzá, és a hangszer milyen hangot ad ki az ő érintése nyomán. A Gondviselés is csak azért engedi meg a durva érintéseket, hogy vajon törvényes hang, igaz hang csendül-e annak nyomán, igaz érzés-e az, ami azután következik. Hogy vajon közelebb jutottatok-e az igazság Istenéhez, a szeretet Istenéhez, javultatok-e valamit, jutottatok-e önbeismerésre?

Igyekeztek az emberi természetet levetni és azt az igazság szellemében feláldozni, hogy az igazság képezzen természetet körülöttetek, hogy a ti lelketek fényruhába öltözködhessék,

hogy belőletek az igazság és szeretet sugározzon ki. Hogyha ebbe öltözködtök fel, hogyha ebben jelentek meg a szellemvilágban, óriási eredményt értek el. De nem ti magatoktól, hanem a rajtatok keresztülsugárzó isteni szeretet által.

Tekintsen mindenki önmagába, vessen számot önmagával, és ajánlja fel lelkét Istennek. Szentelje magát testestől-lelkestől annak a munkának, amit vállalt. Nyissátok meg a szíveiteket Isten szentlelkének besugározására, hogy megteljék Szentlélekkel, és képesek legyetek a feladatot elvégezni, amit magatokra vállaltatok, hogy majdan, amikor elvégeztétek a nehéz testi feladatot, annak eredményeképpen mindegyiknek ott legyen az újonnan épült pihenőhelye a valóság világában, az igazságnak magasságában, Isten országában, hogy oda vonulhassatok vissza, hogy ott megpihenhessetek, meggyógyulhassatok, megvigasztalódhassatok és az Istennek szent Lelke megszentelhesse benneteket!

BIZONYSÁGTEVÉS ISTEN NAGY JÓSÁGÁRÓL. ()**

Legyetek szeretetteljesek, árássátok ki a szívetek legszebb érzéseit egymásra a szeretetben.

Mivel pedig a szeretet Istennek olyan ajándéka, amelyből minél több van és minél többet megvalósítotok, s minél több árad szét közöttetek, annál több erősítést kaptok felülről. Azért tehát minél többet adjatok belőle azoknak, akik még nem értenek egyet veletek, akik még nem tudják azt, amit ti tudtok, akikre még nem terjed annyira szét az a világosság, amely titeket befogadott. Akik még csak most kezdenek felfigyelni arra a hangra, amely felülről jön, akiknek még nincsenek bizonyítékokkal alátámasztott meggyőződéseik, akik még csak szeretnének hinni és szeretnének reménykedni.

Ne fősvénykedjete hát a szeretettel, hanem árássátok ki a ti lelketek megszerzett harmóniáját ezekre is. Tegyétek Isten útját széppé, kívánatossá ezek előtt is, hogy minél többen lépjenek rá arra az útra, amely felfelé vezet, hogy minél többen hagyják

ott a világ által járt káprázatos utat, a csalódásokkal és szenvedésekkel kitűzdelt utat, amelyre az éhező és szomjúhozó lelkeket az ellentét szelleme csalóka ígéretekkel csábítja, amely ígéretek közül azonban megvalósítani nem tud semmit. Hiszen lehetetlen is, mert nincs miből megvalósítani, mert csak az adhat, akinek van miből adnia.

Ti sem adhattok olyat, amivel nem rendelkeztek és ugyanígy a sátán sem adhat meg semmit az ő káprázatos ígéreteiből azoknak, akik az ő útját járják, mert a nincsből nem adhat semmit.

Boldogságot, megelégedést, gazdagságot ígér a világ szelleme, ami felett nem rendelkezik, hiszen sem békessége, sem gazdagsága, sem szeretete nincs, amiből az éhező, szomjúhozó és didergő lelkeket megjutalmazhatná. Mindezek csak is Istennél vannak, csak Istenből áradhatnak ki ezek a lelkeket kielégítő ajándékok. Akik tehát Istentől távol esnek, akik nem keresik, nem kutatják Istent, és nem keresik az övele való összekapcsolódást, az ő akaratát, azok nem is tudnak vele közvetlen kapcsolatot nyerni. S így távol esnek mindazoktól az ajándékoktól, amelyeket Isten az őt követőkre kiáraszt.

Harcolnotok kell tehát a világgal, a világ hazugsággal telített igazságaival, amelyeknek csak a külső formája hasonlít az igazsághoz, mivel ezt a külső formát ellophatja, kisajátíthatja a tévelygés szelleme, hogy abba az ő téveszméit öltöztesse és kedvessé, kívánatosá tegye azok előtt az emberi lelkek előtt, akik Isten kegyelmének ajándékában, a testben élnek mulandó életüket, amelyet Isten kegyelme adott nekik tanulás, fejlődés és emelkedés céljából.

A testtel együtt Isten az emberi léleknek nagymennyiségű erőket és nagymennyiségű lehetőségeket is adott: a felfelé való haladásra. Ő kegyelmének ajándékait nagy mennyiségben árasztja ki az egész emberiségre. Ez a kegyelmi ajándék az Istennek az az *előlegezett* szeretete az emberiséghez, amellyel hívja, vonja magához azokat a lelkeket, akik még nem ismerték meg őt, akiknek lelki tudatában még csak most kezd derengeni

valami világosság az Igazról, a Jóról, amely az Istenben van. Olyan lelkek ezek, akik elvesztették az emlékezésükben az Isten fogalmát, az Istenhez való tartozandóságuk érzését. Isten azonban felébresztette, testbe hívta, és étellel ruházta fel őket és az életben ezer ezer lehetőséget nyújtott és nyújt nekik, hogy ők felismerjék.

Ezek a lelkek azután, mivelhogy önmagukban Istenről igen keveset, vagy semmit sem tudnak, életre ébredt tudatukkal möhön vetik magukat az élet örömeire, az élet ajándékaira. A természetre, amelybe öltöztetve vannak, amely az ő lelkük termékeivel és az Isten kegyelmének világosságával van áthatva. Ezek tévelygő természetükön keresztül szívesen hajolnak a tévelygés szellemének hangulatos dicsőítése felé. Megmámorosodva az élettől azt hiszik, hogy mindvégig a kegyelem napja süt rájuk, és az élet soha el nem múlik. Nem gondolnak a halállal, nem gondolnak a mulandó élet végével, amikor majd ugyancsak az Isten törvénye mindazt, amit a kegyelemmel rájuk adott, a felébredéssel számon kéri tőlük. Számon kéri életük napjait, reményeiket és csalódásaikat, számon kéri tőlük, hogyan használták fel a kegyelem nyújtotta ajándékokat. Merítették-e a maguk lelkének ezekből a napokból valamit, tettek-e félre az örökkévalóság részére a napfényből, amelyben éltek. Sűrűsítették-e, vontak-e össze maguknak annyi világosságot, amennyi elég legyen az ő szellemük számára a még nem ismert végtelenség megszámlálhatatlan napjaiban. Vajon tettek-e félre valamit az élet mozgalmasságában, munkálkodtak-e az igazban, a jóban. Raktak-e félre ebből a munkából a maguk részére, amiből majd táplálkozniuk kell abban az időrészletben, amikor majd nem ez az élet veszi őket körül. Hanem a valóság értékeire ébredve azoknak az időknak emlékezéséből kell élniük, amelyeket itt, ezen a földön, a kegyelmi életben eltöltöttek?

A halál törvénye, a levetköztetés folyamata elrontja az erősséget, megsemmisíti a szépséget, eltörli a ragyogást, a káprázatot. Megszünteti a dicsőséget, a kiváltságosságot, egyszóval eltöröl

mindent, amit a részleges élet, az ideiglenes élet, mint ajándékot a szellem körül, annak emberállapotában megvalósított. A halál törvénye visszaveszi azokat a tehetségeket, amelyekkel mint valami ragyogó külsővel kedvessé tette a mulandó életét azoknak a lelkeknek, akik csak vágytak, csak törekedtek az élet megismerésére, de annak csak a szép, csillogó, ragyogó oldalát ismerték meg, mivel kegyelem világában abba voltak beállítva. Mindenből kivetkőzteti a halál törvénye, ez a nagy átalakító igazság, az emberi lelket. És az emberi léleknek meg kell jelennie Isten igazságának világos tükre előtt, s bele kell néznie, hogy felismerje önmagát; felismerje a saját lelkét, annak fogyatékoságait, hibáit, gyengeségeit. **És ilyenkor minden léleknek, valahány csak belenéz az Isten igazságának tükrébe, el kell takarnia a szemét, hogy meg ne lássa a maga igazi énjét, mert szégyenkezés és szomorúság fogja el, amikor rátekint az ő lelki alakjára.** Bizony szükséges, hogy ilyenkor a lélek rendelkezék valamivel, amivel befödje magát, hogy a szégyene ne legyen annyira kirívó az Isten igazsága előtt, és azok előtt a tiszta szellemek előtt, akik végignézik ezt a levetkőztetést, és akik szolgálatára sietnek a léleknek. Akik ezt az ő szolgálatukat, ezt az ő áldozatukat az ő tiszta, lelki érzéseikkel, az ő igénytelenségükkel, és alázatosságukkal már akkor lekötötték maguknak, amikor az ő védencük még a kegyelem világában élt

Bizony testvéreim, valamivel csak bírtok az életben, az mind Isten kegyelmének ajándéka. És szükséges, hogy ezt az ajándékot úgy használja ki minden lélek a maga életében, hogy amikor meg kell jelennie a halál csarnokában, a levetkőztetés világában, amikor az igazság nagy tükre előtt meg kell állnia, legyen mit felöltenie, legyen, mivel betakarnia a lelkének nyomorúságát, azaz legyen mit magára vennie. **Ez az öltözék pedig nem más, mint a léleknek a maga alázatosságával Krisztus kegyelméhez, Krisztus áldozatához való tapadása, az ő bűnbocsátó kegyelmébe vetett hite, az Isten szeretetét**

megértő léleknek, gyermeki alázatossága, bizalma és reménysége abban, aki őt a mulandóság világában, a káprázat világában megkereste, amikor leszállt ide az emberért.

Ezt hangsúlyozom nektek: *az emberért*. Nem a lélekért, aki még a testbeöltözés előtt áll, hanem az emberért, akit Isten kegyelme kiemelt a semmiből, a halálból és felöltöztetett az ő kegyelmébe, az ő kegyeimének ajándékába, a testi megjelenésbe, a fizikai életbe. Ahol a jó és rossz kidomborodhat, ahol a léleknek minden erénye és minden hibája kiélheti magát, hogy ezekből következtetéseket, tanulságokat vonjon le magának, és minden tanulsággal tapasztalatot szerezzen, hogy azzal meggazdagodjék és átalakuljon. Mert ha így átalakult, akkor többé nem lesz az, aki volt: értelmetlen, tudatlan lélek. Hanem az Isten kegyelmétől megajándékozott gazdag és boldog szellem, aki ebben az életben megismerte és megtalálta az ő Istenét, az ő Teremtőjét. **És megtalálta az általa megmutatott utat, amelyen ő vezeti mindazokat, akik hisznek benne és keresik őt, akik Atyjuknak vallják őt, engedelmeskednek neki, az ő törvényét keresik és megtalálják. És az ő akaratát e mulandó életben pontról-pontra, szóról-szóra megvalósítani igyekeznek.**

Boldog embereknek, boldog gyermekeknek mondom azokat, akik felébredtek Krisztusban, akik felébredtek a kegyelem tudatára, arra a nagy igazságra, amelyet nekünk mindnyájunknak adott az Úr, hogy valakik itt megjelennek és megismerik Istent, elválasztassanak a sötétség fiaitól és a halál törvényétől, hogy ezáltal az ismeret által éljenek. Éljenek pedig nem a mulandó világban részleges életet, hanem éljenek örökéletet öbenn, az ő igazságában, az ő törvényében, az ő bűnbocsátó kegyelmében.

Akik az ő földi életükben mindezeket megismerték és a lelkük reménységével és bizalmával Isten kegyelméhez tapadtak és tapadnak, azokon ez a kegyelem újjáteremtő és átalakító munkát végez. Tehát nem a maguk erejéből, nem a maguk akaratá-

ból újulnak meg és alakulnak át, mert az ember, aki e mulandó világban bűnre hajlandó természetbe öltözködött, önmagától sohasem tudná a maga javulását, a maga tisztulását Véghezvinni. Hiszen az ember lelke irányt tévesztett, gyenge és tehetetlen; egyik tévelygésből a másikba esik, mert nem tudja, merre van az út, amely őt megváltoztathatná, amely őt kivezethetné a veszedelemből. Hiszen a lélek az ő vágyainak, az ő nagy akarási és erőszakoskodásának hullámaitól hol ide, hol oda hanyatlik, mert a szabadulás vágyának érzései nem hagyják őt nyugton. **És hogyha nem tapad teljes hittel az ő irányítójához, az ő Megváltójához, bizony nem egyszer szirthez csapódik, és hosszú hosszú idő múlik el és perog le a végtelenség óceánjába, ameddig ismét feleszmélhet, és ismét meghallhatja az életre hívó szót, hogy újra kezdjen, újra próbálkozzék az Isten kegyelméből.** Elvesztett idő, hiábavaló alkalom volt tehát a próbálkozása, hogy ismét újabb hanyattatások, újabb szenvedések, újabb bizonytalanságok ragadják meg és himbálják, ringassák, csapkodják, felemeljék, majd a mélybe sújtsák a lelkét, egészen addig, ameddig csak meg nem találta a felülről lenyújtott kezet, az Isten kegyelme által neki nyújtott segítséget.

Mindazok a lelkek, akik el nem fogadják, akik meg nem ragadják az Isten kegyelmének feléjük nyújtott segítségét, csak a hullámokon hanyt-vetett kicsiny lélekvesztő sajkák, akik nem tudják, merre, hol a part; hol van a cél, ahol kiköthetnének. **Tehát ti, akik megtaláltátok és felismertétek az életetekben az Isten segítő kezét, ragadjátok azt meg teljes erőtökkel, teljes hitetekkel és teljes akaratotokkal;** igyekezzetek a lelketeknek minden alázatosságával abba az irányító kézbe, abba a segítő tenyérbe belesimulni, hozzá alkalmazkodni úgy, ahogyan az mutatja nektek. Azt kövessétek, mert ahogyan ti azt követitek, úgy maradnak el mögöttetek a hanyattatások, a szenvedések, a bizonytalanságok és hovatovább biztosabb és egyenesebb irányban haladtok majd a cél felé, amelyet ő mutat

nektek. Mert isteni kegyelmének ajándéka vár reátok ott a révben, ahova ő vezet titeket, ahol majd le kell vetkőznötök mulandó életeknek összes külső körülményeit, ahol minden ajándékkal el kell számolnotok, amit ő adott nektek az életre hívás pillanatában. Ahol el kell számolnotok mindazzal, amivel ő titeket az élet minden napjában, minden percében elárasztott. Boldogok lesztek, amikor ott állnak körülöttetek mindazok az ajándékok megsokszorozódva, átformálva, az örökkévalóság tisztaságával átítatva, amelyeken nem fog a halál törvénye, amelyeket nem bomlaszt szét, nem semmisít meg semmi. Amelyek nem romlanak meg, nem porladnak szét, amelyek után nem kell könnyező szemmel tekintenetek. A ti lelketeket pedig beragyogja az Istentől nyújtott ígélet beteljesedése, amellyel ő mindvégig vezérli az egész fejlődési úton azokat, akik a lelketet neki átadták, akik az ő szavát meghallották, arra figyeltek s annak engedelmeskedtek. Ez az, ami a ti lelketeket felöltözteti, s olyan megjelenési formával látja el - kinek-kinek az ő hite szerint, kinek-kinek az ő cselekedete szerint való ragyogásban, ékességben, szépségben és dicsőségben - amely visszatükrözi azt a szeretetet, amellyel Isten titeket elárasztott. Visszatükrözi mindazt a gyengédséget, amellyel ő titeket vezérel, amellyel rólatok mindenkor gondoskodik.

És a ti lelketek ezt tudomásul veszi, érte hálát ad és megtelítődik Isten igazságával, Isten törvényével, Isten szeretetével. Mindez tirajtatok, tibennetek sugárzik, világoskodik és ragyog; de nem ti magatok vagytok azok, akik ezekben a fénylő ruhákban éltek, akik ezt a dicsőséget élvezitek, hanem az Isten kegyelme az, amely ezeken a ruhákon csillog, Isten kegyelme az, amely világít és megvilágítja az utat azoknak, akik utánatok jönnek.

Azért öltöztet fel titeket az Isten kegyelme fénylő lelki ruhába, azért áraszt el az ő szeretetével és kegyelmével, hogy tanúbizonyságai legyetek az ő szeretetének, az ő irgalmasságának. **Azért takarja le a bűneiteket, azért törli el gyengeségeite-**

ket, gyarlóságaitokat, hogy mindez annak bizonyságául szolgáljon, hogy ő a ti szerető Atyátok; mert mindez nem a ti érdemetek, nem a ti munkátok, nem a ti földi fáradozóatok eredménye, azaz nem a ti eredményetek, hanem az ő ajándéka.

És hogyha ti rendelkeztek valamivel, ha boldogok vagytok, ha örülni tudtok, ha a lelketekben az Isten dicsősége, mint fénylő ragyogás jelenik meg, ha tudtok valami jót és igazat cselekedni, ha tudtok valamit továbbadni: Ő az, aki bennetek, aki rajtatok keresztül az ő nagy kegyelmével cselekszik, és az igazat terjeszti, hogy minél több lélek megismerje, és rajtatok keresztül megszeresse őt.

Ezért szükséges nektek, gyermekeim, ezt a csillogó ruhát megszereznetek, és az erényeket magatokban kifejlesztenetek és érvényre juttatnotok földi életetekben. Hogy azok előtt a lelkek előtt - akik még lent vannak a mélyben, akik még nincsenek életre hívva, akik teleírt lapok a múltból, akik a tévelygés emlékeit magukban hordozva kénytelenek a szellemvilágban időt nem ismerő örökkévalóságban, bűneik és tévelygéseik emlékeivel terheltén tévelyegni, akik szeretnének átöltözödni, szeretnének megszabadulni azoktól a következményektől, azoktól a megunt és átszenvedett emlékektől, amelyeket egy elhibázott földi élet után magukkal vittek az örökkévalóságba, - **a ti életekkel tanúbizonyágai legyetek az Isten kegyelmének, az Isten nagy szeretetének az emberekhez.** Hogy ezek előtt a homályba burkolt szellemek előtt hirdethessétek az Isten nagyságát, az Isten kegyelmének és szeretetének örökkévalóságát. Így azok, akik ezt még nem tudják, és nem ismerik, tudomást szerezhetnek róla.

De nemcsak a szellemek világa előtt lehettek tanúbizonyágok, akik titeket néznek, hanem az emberek világa előtt is, akik itt az életben is még mindig homályba burkoltan élnek az ő kegyelmi idejüket. Hadd ismerjék meg ezek is az Isten dicsősé-

gét, az Isten kegyelmét tirajtatok keresztül, hogy megkívánják azt egészen megismerni és megszeretni.

Egyszóval a ti megtérésetekkel, az Isten útján való járásokkal lelkeket kell hódítanotok, lelkeket kell térítenetek az Úr útjára, hogy akik már elfáradtak a tévelygés országútján, akik már elfáradtak a szenvedésben, a csalódásban és feltekin-
tenek keresve valami jobbat, valami igazabbat, valami mara-
dandóbbat: megláthassák a ti életeteket. És megismerjék a ti
életeteken keresztül Istent, az Isten akaratát, az Isten törvényét;
hogy hozzátok tapadjanak, és ti azokat továbbvezessétek. Hogy
rajtatok keresztül az Isten kegyelme munkálkodhasson azokon
a lelkeken is, akik még nem tudják másképpen felfogni, nem
tudják másképpen megérteni, annál kevésbé megérezni az Isten
Lelkének vonzását.

**Most már tudjátok ugyebár, hogy mi az életetek program-
ja? Az, hogy a hitetlen világ megismerje a Krisztusban való
hit szépségét és gyönyörűségét. Hogy megismerje az ő igaz-
ságának világosságát és fenntartó erejét, és ezzel fogyatkoz-
zék a szenvedés, a fájdalom, a tévelygés és vágyódjanak a
földi életben ez után a kegyelem után.** Mert ez a kegyelem a
jó és gonosz között éles határvonalat von, amely elkülöníti
egyiket a másiktól. Embert és embert más ruhába öltöztet, más
törvénybe zár, más feladattal lát el.

Ezt a határvonalat a ti világosságotokkal ledöntitek, és járható-
vá teszitek az életnek minden adott alkalmait, minden körül-
ményeit, hogy mindenüvé belevihessétek az Isten igazságát.
Ezzel tudtok lelkeket hódítani az örökéletre. **Ha ezt cselekszi-
tek, ebben engedelmes munkásokká váltok, akkor az Isten
nem nézi, hogy ki milyen bűnben szenved, ki milyen gyen-
geségekkel van megrakva, és milyenekkel kezdte el a földi
életet,** hanem azt nézi, akar-e meggyógyulni a bűnből, akar-e
megerősödni a jóban, az igazban? És hogyha ő látja, hogy igaz
és eltökélt szándékotok van, hogy az ő útján járjatok, és a vá-
gyatok az, hogy meggyógyuljatok bűneitekből, gyengeségei-

tekből, gyarlóságaitokból, akkor ő kezébe veszi a lelketek ügyét és meggyógyít titeket bűneitekből és gyengeségeitekből. S felruház erényekkel, bizonyossággal, világossággal, hittel és szeretettel, hogy hirdethessétek az ő dicsőségét itt, a mulandó életben, és majd amikor elkövetkezik az idő, amikor mindent le kell vetkőznötök, hirdessétek az örökkévalóságban is az irántatok való nagy kegyelmét, és hálaadással emlegessétek a ti mulandó életetekben hozzátok való nagy lehajolását és mindörökké dicsérjétek őt a ti lelketek egész hálájával és szeretetével.

KRISZTUS MEGVÁLTÓ MUNKÁJA. ()**

Az Úr Jézus nevében üdvözlünk benneteket, testvéreim, akik egybegyűltetek a mi Urunk nevét velünk, együtt dicsőíteni és dicsérni.

Ti mindnyájan spiritistáknak valljátok magatokat, és mint ilyenek azt gondoljátok, hogy a spiritizmus csak a szellemvilággal való közlekedésért van, s abban merül ki, hogy leültök és hírt kaptok a hozzátok tartozóktól. Avagy más szellemektől, akik a ti gondolataitok és képzelődéseitek formáit kialakítják, és kitégítják úgy, hogy ti egészen sima úton haladhattok előre, bele a szellemvilágba.

Azonban én sokszor beszéltem nektek arról, hogy a szellemvilág olyan rengeteg, amelynek egy része telve van nemes és szép mennyei ültetvényekkel, de van egy nagy része, amely elhanyagolt, mint valami erdő, amelyben a lelki érzések, vágyak és gondolatok mintegy gondozatlanul növekedtek, halmozódtak, sokasodtak és össze-vissza kászálódtak. Annyira, hogy nemhogy a földi ember, aki mindig valami fix ponthoz köti a kiindulását, hanem még akik benne élnek azokban az állapotokban, azok sem ismerik ki magukat. Sőt minél inkább bele vannak tapadva, az ősréngetegbe, annál kevésbé tudnak tájékozódni.

Nem szüntelek meg titeket arra figyelmeztetni, hogy rátok munka vár, mert az ismeret kötelez. Ti a földi életetekben némi

tájékozódást szereztetek magatoknak a ti hitetekkel, a ti megalázkodásokkal, a ti bűneitek elhagyásával, vagy legalábbis azzal a törekvéssel, hogy a bűneiteket, tévelygéseiteket magatok mögött hagyjátok itt, a mulandó világban. Azt mondhatnám, hogy ezzel tulajdonképpen megváltottátok a jegyet ahhoz, hogy valamennyire a tájékozódó képességeiteket kifejleszthették arra nézve, hogy itt a mulandó világban megszerezzétek magatoknak azokat az örökké tartó eszméket, amelyek mellett elmúlnak a mulandóságra és enyészetre szánt dolgok, formák és állapotok.

Ezek az örökké igaz eszmék tulajdonképpen a Krisztus által e földre hozott Igék, az Isten igazságai, amelyek mindig megmaradnak, s rendet tartanak fenn és kormányozzák úgy a láthatatlan, mint a látható világot.

Ti a lelketek érzéseivel és gondolataival ehhez az eszméhez tapadva messze felülemelkedhettek a mulandóság formái fölé, és messze elhagyhatjátok a bizonytalanság állapotait, amelyek a szellemvilági állapotoknak mintegy útvesztői. Aki a mulandóság eme formáihoz, a bizonytalanságnak ezekhez az állapotaihoz ragaszkodik, az olyan, mint egy tévelygésre szánt és soha kikötésre el nem jutó hajó. Így akit a lelki természete még arra ösztönöz, hogy ezeknek a mulandó eszméknek a keresésébe és kutatásába tévedjen bele, az olyanná válik, mint aki eleve hajótörésre van szánva.

Titeket azonban az Isten szent Lelke megkeresett, hogy biztos révbe vezéreljen az élet tengerén tomboló viharok között. Elsőtétülhet felettetek az égbolt, és minden élet elmúlhat körülöttek, de ti ebbe az eszmébe tapadva, ettől vezéreltetve biztos révbe értek, hacsak mulandó életekben, a testi életben az örökkévalóság gondolatához, az Isten ígéretéhez ragaszkodtok. Tudom és érzem a ti lelketek gondolatait és érzéseit akkor is, amikor a legkevésbé gondoltok arra, hogy most valaki figyel a gondolataitokat. És én azt mondom: ne csüggedjete. A nagy várakozásnak megvan az ideje, az ígéretnek megvan az ideje, a

reménységnek megvan az ideje; a kitartásnak is megvan az ideje, amelyet az Úr az ő ígérete szerint bevált a részetekre. **A várakozás idejében azonban a léleknek minden érzésével fel kell készülnie arra a nagy eseményre, amelyre számít.** A várakozás idejében feljön a nap és ismét lenyugszik; kigyúlnak a csillagok, viharok jönnek és kialszik a fény, elmúlik a világosság körülöttetek a látható világban, azonban nektek mégis kell tudnotok tájékozódni, mert hiszen én a ti szívetekbe, a ti lelketekbe sokszorosan felírtam a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak nevét. Sokszor megvilágítottam a fontosabb tudnivalókat, sokszor beszéltem nektek arról az igazságról, amellyel fel kellett magatokat vértéznetek. Sokszor beszéltem arról az elrejtett kincsről, amelyet meg kell találnotok, akár a sárba, akár a porba van az beletapadva: nektek azt felszínre kell hoznotok nemcsak a magatok lelkében, hanem a ti szorgalmatok, a ti munkátok, a ti türésetek, a ti önmegalázkodásokatok által a mások lelkében is.

Mert mindenki lelkében elrejtette az Úr azt a csillogó drágaságot, amelyet a bűn, a kételkedés, a tévelygés, a hitetlenség, a félrevezettség és a félreértés mélyen elásott, s porral, hamuval takart be. De eljön az idő, amikor a por, hamu és sár letisztul minden lélekről és az elrejtett kincs, Istennek az a nagy szellemi ajándéka, ragyogva, sugározva tűnik elő, hogy azon a lelken az ő Urának, Istenének, Teremtőjének csillogó képmása ott ragyogjon a nap sugaraiban, amikor felismeri és látja az Isten irgalmasságát feléje sugározni.

Tinectek az a munkátok, az a feladatotok, hogy a lelketek megszerzett szeretetével, a hitetek Istentől kapott erejével és a szívetek üde eleven reményével kitarthatok a beteljesülésig. **Mert az Isten ígérete nem pusztá szó, amely csak elhangzik, és semmi nem következik utána; Isten ígérete igazság és valóság, amely, hogyha az ember előtt kiszámíthatatlan idő múlva is, de beteljesedik, mert ő úgy ígérte.**

És tinektek erre várnotok kell, tinektek el kell készülve lennetek minden nap és minden éjszaka; a napnak és éjszakának minden órájában készen kell lennetek. Hogy amikor az Úr szólítja a lelketeket és így szól hozzátok: Most azt akarom, hogy munkálkodjatok, most azt akarom, hogy békeséges tűréssel tűrjétek, most azt akarom, hogy önmagatok megtagadásával harcoljatok, most azt akarom, hogy beszéljétek és hirdessétek az igazságot, a tőlem hallott igéket, most pedig azt akarom, hogy hallgassatok, csendesek legyetek és ne beszéljétek: akkor ti megértsetek az Úr szavát, az Úr akaratát minden percben, minden órában.

Mert tinektek mindenekfelett keresnetek kell az Istennel való összekapcsolódást. Mindenem keresztül fel kell ajánlanotok a lelketeket a ti Isteneteknek, hogy ő tirajtatok keresztül véghezvihesse az ő akaratát. Nektek olyanoknak kell lennetek, mint egy embernek; a ti lelketeknek össze kell fornia az imádságban, a ti emberi tevékenységeteknek olyan harmóniában kell összesimulnia, mint ahogyan a kéz és a láb az észnek, az értelemnek irányítása szerint cselekszik. Így kell nektek a titeket vezérlő Lélek akaratára szerint munkálkodnotok, mert ti mindnyájan egyek vagytok abban a hitben, abban a reménységben, amelyre vártok, amelyre készültök, és mindnyájatoknak egynek kell lennetek abban a szeretetben, amely titeket összetart.

Hogyha összetartotok, hogyha a lelketek összenő, és egyet képez abban az egy gondolatban, amely gondolat a ti feladatokat képezi, akkor nagyot, szépet, üdvöset cselekedtek. De nem a magatok emberi akaratára által, hanem azáltal, hogy a titeket összetartó Léleknek engedelmeskedtek.

Ez az engedelmisség nagygyá, erőssé, hatalmassá tesz titeket az Úr Jézus Krisztusban. Ez az engedelmisség, ez az alázatosság felemel titeket, és nem vezet neki a megbotránkozás kövének, hogy azon a fejetek szétzúzódjék. Nem vezet neki a falnak, hogy ott megsérüljétek, és az összeütközéstől megszedülve elveszítsétek a hiteteket. Ez az engedelmisség, ez az alázatos-

ság a ti szíveteknek égi kincse, ragyogó csillaga, amely egyelőre még csak daróc ruhában jár, belülről azonban melegítő tűz. Ebben a tűzben kell felolvadnia mindennek, ami mulandó, ami emberies igazság bennetek és rajtatok, hogy felolvadva átalakulhasson a ti darócruhátok égi palásttá, amely titeket betakar és sebezhetetlenné tesz, felemel, megtisztít és megerősít.

Ebben az ígéletben, erre az ígéletre támaszkodva vagyok én veletek összekötve és vagyok én a ti világitó sugaratok lelkiileg és testileg ebben a mulandó életben, aki veletek is maradok mindaddig, ameddig a mi Urunk, a Jézus Krisztus titeket elég erőseknek nem talál, hogy megállhassatok a magatok lábán és meg nem bíz engemet, hogy elétek magasabb feladatot tűzzek. Amely magasabb feladat elvégzése által nemcsak hozzám tartozó munkások és az Isten akaratát véghezvivő szervek és eszközök lesztek, hanem igazi testvéreim, akikkel soha meg nem szakítjuk az összeköttetést, hanem mindig szorosabbra fűzzük azt, hogy a lelketek a mennybe betaláljon, és elhagyjátok a sötét és tévelygésre alkalmas lelki állapotokat, és véglegesen elszakadjatok azoktól, amelyekből titeket a mi Urunknak, Istenünknek kegyelme és irgalmassága kiemelt.

Mert bizony mindnyájatoknak volt, sőt még ma is van olyan ragasztószere a lelkében, amely őt ezekhez a földi állapotokhoz hozzáragasztja, hozzáfűzi. De látnotok és érzetek kell, miként szakadoznak el azok a szálak, amelyek benneteket a ti mulandó emberi életetek tévelygéseikhez hozzáfűzték; látnotok és érzetek kell, mennyivel szabadabbak vagytok már a gondolkodásotokban és érzéseitekben. Mennyivel tisztábbak a gondolataitok érzéseitek és törekvéseitek, amióta a mulandó világ tévelygéseinek épületét érzésben és gondolatban elhagytátok, és amióta a lelketek unszolására keresitek, kutatjátok az alkalmasokat, hogyan, miképpen szerezhethétek meg azokat az erőket, azokat a tudományokat, amelyekkel előbbre juthatnátok azon az úton, amelyre ráléptetek.

Minden emberi lélek keresi és kutatja a lehetőségeket, hogy a szenvedéseitől, nehéz megpróbáltatásaitól szabaduljon. Ti is keressétek, kutatjátok. És én újra meg újra visszatérek a ti emlékezéseitekben, azokhoz a pontokhoz, amelyekről oly sokat beszéltem titektek: a Krisztus igazságához, amely reményt ébresztett a lelketekben, amely a hiteteket megerősítette, a szeretet lángját felgyújtotta és a lelketeket mintegy boldogabb jövő elé állította.

Ez a boldogabb jövő ma még a reménység világába tartozik ugyan, de hogy ez a reménységetek valóra válhasson, mindig visszavezetlek benneteket az elhagyottakhoz. Gondolkozzatok, emlékezzetek; kerüljétek ismét vissza és szedjétek fel azokat az elhullatott gyöngyöket, amelyeket magatok mögött hagytatok. Szedjétek fel és ékesítsétek fel velük a lelketeket minden alkalommal, amikor kérdések elé kerül a lelketek, és akkor ezek a gyöngyök, ezek az igazságok mindenre rávilágítanak, mindenre megfelelnek.

Most a várakozásnak, a reménységnek az ideje van, és a ti szívetek most homályos és sötét utakon járva keresi a világosságot, a bizonyosságot. Úgy tűnik, mintha kissé idegenszerű úton vezetnélek benneteket. Nem, testvéreim; nem idegen ez az út, de meg kell tennetek az első lépéseket, hogy megmutassátok, hogy a ti megszerzett igazságotok, a lelketek igazsága, a szellemetek tájékozódó képessége elég erős-e ahhoz, hogy elindulhassatok azon az úton, amelyre már olyan erőseknek gondoltátok magatokat.

Ne búsuljatok és ne legyetek reménytelenek. Mert ha még olyan sötétnek látszik is az az út, amelyre ráléptetek, s hogyha még olyan nehezen járhatónak érzitek is azt, higgyetek és reménykedjétek, mert azon az úton keresztül küzdve magatokat, megtalálja a lelketek a jutalmat. Mert a szívetek, a lelketek megedződik a munkában, megerősödik a küzdésben és ott vár rá az út végén az eredményeknek megtalálásában az a jutalom, amely minden egyesnek a részére készen áll.

Minél hosszabb az út és minél kisebbnek látszik a világosság, annál közelebb van az Isten ígérete hozzátok. Tekintsetek bele a régi múltba: milyen hosszú-hosszú volt az út Isten ígététől a beteljesülésig! Milyen szomorúak és sötétek voltak azok az idők, amelyeken keresztülvezette az isteni ígétet a hitre támaszkodó és az Isten ígétében bizakodó lelkeket, akik nemzedékről nemzedékre újra meg újra jöttek, hittek, reméltek és engedelmeskedtek!

És bizony szükség volt arra, hogy ezek a lelkek az ő hitükkel, engedelmességükkel és reménységükkel világítsanak azokon a sötét korszakokon keresztül, amelyek lassan-lassan megérlelték a lelkeket a szenvedésekben, a megpróbáltatásokban arra az igazságra, arra az Istenhez való közeledésre, amely az Úr eljövételével volt lesugározandó a földre.

Hát ti, ennek a késői korszaknak gyermekei - akik testbe öltözködve várjátok az Úr kegyelmét, a ti bűneitektől való megszabadulás lehetőségét, a ti lelketek felemelkedését, az Isten ígétének bennetek, rajtatok való beteljesedését - ti csüggednétek el? Hiszen ti - ha nem is a bizonyosságnak azzal az óriási súlyával, amelyet emberi gondolkozástok, emberi kívánságotok, és óhajotok szerint kívánnátok magatoknak - de legalább a hiteteknek és reménységeteknek kicsiny mécsesével előre tudtok magatoknak világítani abban a mértékben, amilyen mértékben ti magatok is megvilágítottok a felülről jövő, titeket kereső sugárzás által, amely veletek kapcsolódva, mintegy hatalmas tudást ébreszt bennetek és rajtatok keresztül másokban. Isten megkereste a ti lelketeket a kegyelem által, amely reátok sugárzott abban a megbizonyosodásban, hogy emberi állapotokban is meggyőződhetetek afelől, hogy az élet nem kezdődik a bölcsőnél, és nem végződik a koporsónál, hanem az élet Istentől jön és ismét Istenhez tér vissza. Az élet cselekedeteinek folytatása van, a megkezdett munkát tovább folytathatja az emberi lélek a test levetése után, a halál után. Megbizonyosodtatok s a ti emberi hitetek megerősödött, így ti óriási előnyben

vagytok azok fölött, akik veletek együtt jöttek a földre, akikkel együtt éltek és éltetek, de akiknek a világosság után való sóvárgása meddő maradt, akiknek egyéni lelkük fénye nem világította be maga körül a láthatatlan világot, és kicsiny életmészesük nem tudott megtelítődni a hit olajával, mivel nem tudtak összekapcsolódni a láthatatlan világgal. Ti azonban összekapcsolódtatok s ez által a kapcsolódás által a ti hitmészesetek lángja hatalmas fáklyává növekedett, amely fényével bevilágítja a mulandó világot, a ti környezeteteket s még inkább bevilágítja a szellemvilágnak titeket mindjobban körülfogó fluidjait az életnek világosságával, az életnek igazságával, amely Isten igazságának fényéből táplálkozik.

Nektek az a hivatásotok, hogy ha már az Isten kegyelme megkeresett és megtalált benneteket és a ti szívetek, lelketek megnyílt az ő igéjének befogadására, ti is bő sugárban világítsátok be a körülöttetek lévő szellemvilágot és az emberek világát. De hogy ezt tehessetek, át kell változnotok, újjá kell születnetek az által a világosság által, amit megismertetek.

Nektek itt a mulandó életben olyan életet kell élnetek, mint akik megkezdték az örökkévaló életet, akik csak folytatni kívánják itt is a szellemi életet. Mert ha már itt megkezditek az újjászületést, akkor nem kell majd a szellemvilágban új életlehetőségek után kutatnotok, új igazságokat tanulnotok, amelyek szerint magatoknak létlehetőséget teremthettek, hanem már megteremtett létlehetőséggel, feladattal, kész munkával léptek át a szellemvilágba, ahol az Úr kegyelme felhasznál benneteket az ő igazságának továbbterjesztésére, az ő szeretetének, az ő kegyelmének továbbadására.

Ehhez azonban szükséges, hogy a lelketekből kivessetek minden olyat, ami erre a mulandó életre hivatott: a test igazságát, a test akarátát, az *én* törekvését, az *én* önzését. Nektek le kell számolnotok mindazzal, ami emberi.

És akkor meglátjátok, hogy már magával az emberi, önző életek elhagyásával is mennyi örömet és boldogságot teremtetek

magatok körül, mennyi eddig nem érzett igazság, eddig meg nem talált siker vesz körül már a földi életben is benneteket! **Mert az igazság törvényének még a természettörvény is hódol, az igazság cselekedetei pedig a szeretet törvényéhez vonzódnak és így valósul meg a Krisztus igazsága: „Adatik annak, akinek van; akinek pedig nincs, még az is elvételik tőle, amije van”.**

Ti pedig, testvéreim, meggazdagodtok, megokosodtok, megerősödtek az Isten kegyelméből és Isten kegyelmével; meggazdagodtok itt a mulandó életben, és lelki gazdagsággal megrakodva léptek át a szellemvilág küszöbén, hogy ott új életet kezdve, új formában, tökéletesebben, jobban folytathassátok további munkátokat, amelyet itt ezen a földön elkezdtetek.

És vajon ki tudja, hogy ennek az életnek, amelyet itt, ebben az ideiglenes életben éltek, mikor szakad vége? Vajon nem ma-e, nem holnap-e? Ki ígérheti nektek, megkötve magát az ígéret-höz, hogy nektek bizonyos számú éveket szánt a végzet? Ki ígérheti nektek, hogy ennyi meg ennyi időt éltek még, akár szenvedésben, akár boldogságban?

Nincs hát mit halogatnotok, nincs min gondolkoznotok, mert hiszen tudjátok, hogy nincs semmi remélnivalótok itt a földi életben, ahol minden mulandó, kiszámíthatatlan és sötét. Ellenben tiétek a valóság, tiétek az élet, tiétek a hitben való bizonyosság, a lelki tájékozódás lehetősége; tiétek az örök érték, a szeretet kiépítése, tiétek a világosság, tiétek a kegyelem, tiétek az Isten irgalmassága, mert tiétek a bűnbocsánat a ti megtéréseitek által.

Térjetez azért, testvéreim, mindnyájan a ti Istenetekhez! Hagyjatok mindent, ami múlandó, magatok mögött és igyekezzetek az Isten igazságához kapcsolódva új életet kezdeni, új munkát vállalni, új engedelmességgel, új alázatossággal.

*

Azután ismét csak azt mondom: öltsetek fel a nektek kínált darócruhát, és meglátjátok, hogy az a viselésben mint alakul át

a ti lényeteken mennyei köntössé, mint szaporodik az erő, amelyet ezzel magatokhoz vontok. Mint lesz több és messzebbható az a világosság, amely felétek ragyog, és amely rajtatok keresztül bevilágítja a messze távolságot, a jövőt, amely a messze látóhatáron megépített várost mutat, az új Jeruzsálemet, amely titeket befogad: az Isten országát, az igazságot, a szeretetet és a világosság hazáját.

Siessetek, hogy el ne késsetek! Még itt az alkalom, még nyitva van az út részetekre. Még hív a kegyelem, még hív az Úrnak szeretete, hogy felkínálja nektek bűneitek bocsánatát, a lelketek újjáteremtését, a szívetek átváltoztatását, hogy többé ne legyetek a mulandó világ enyészetre kárhozott földi emberei, hanem legyetek a ti mennyei Atyátoknak megtért, felékesített és hazavárt gyermekei.

Hogyha pedig ezen az úton a ti lelketek elfárad, én veletek vagyok, és veletek maradok, ameddig csak szükségetek lesz az én oktatásomra, az én szeretetemre, az én erősítesemre és barátságomra. Mert az Úrnak Lelke van velem, hogy azt tirátok szétáraszam, hogy titeket megelevenítsek az örökkévaló élet számára és megtisztítalak az ima által, hogy a lelketek felemelkedhessek abba a világba, ahol ti otthon lestek, ahol reátok az Isten ígéretének beteljesedése vár.

Most várakozó időket éltek. A ti lelketek a várakozásba, reménykedésbe van elmerülve. Kérjétek azért a ti Uratokat, Üdvözítőket: áraszsa ki rátok az ő lelkének fénylő világosságát, hogy láthassátok a ti reménységeteket megvalósítva, láthassátok a ti türelmeteknek, alázatosságotoknak, engedelmisségeteknek eredményét abban a várakozásban, amellyel a fejeteket meghajtva mindenkor készek vagytok az ő akaratát cselekedni.

*

Most pedig, testvéreim, egy rövid idő után készüljétek el a ti lelketekkel, hogy az Úrhoz felemelkedve, az ő kegyelmét és bűnbocsánatát kérve megállhassatok itt Előtte, hogy ő megtisz-

títsa és felemelje a ti lelketeket és a bűnbocsánat nagy ajándékával megajándékozza a ti szíveteket.

*

Jóságos Atyám, teremtő Istenem, a te szent Fiad: a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében emeld fel a mi lelkünket Tehozzád, hogy a te irgalmasságod, a te kegyelmed által megállhassunk a te szent színed előtt. Mert nem a mi érdemeinkkel, hanem a te irgalmasságoddal és a te szent Fiadnak érettünk adott áldozatával állhatunk csak meg előtted, mert mi bűnösök, gyarlók, hibásak és tévedő lelkek vagyunk, akik nem tudunk tefelőled, a te szent igazságod és a te törvényed felől. És Te mégis megkerestél bennünket, Te mégis reánk sugároztad a te kegyelmedet és közölted velünk a te nagy irgalmasságodat, a te nagy szeretetedet, amellyel a mi Urunkat, Jézus Krisztust elküldötted miérettünk, elesettekért, hogy megkeressen és megtaláljon bennünket a te irgalmasságod által.

Hálát adunk Tenéked, amiért ezt megcselekedted mivelünk. És mi mégis hiába hallottuk a te hívogató szavadat, hiába töltötted meg a mi lelkünket a te kegyelmed reménységével, hiába gyűjtöttad meg a mi lelkünkben a hitnek fáklyáját, hiába sugároztad reánk a te igazságodnak világosságát: mi mégis visszaestünk és visszaesünk bűneinkbe, tévedéseinkbe, mert a mi természetünk elbukott, a rosszhoz, a hamissághoz hajló természet.

Mi tudjuk, jóságos Istenünk, hogy ezzel a gyarlósággal, ezzel a mi nyomorúságunkkal a te szemed előtt meg nem állhatunk, sem pedig semmi jót, semmi igazat nem cselekedhetünk, hogyha a te kegyelmed világosságát és a te szereteted melegét elfordítod mirólunk. És a te irgalmasságoddal le nem hajolsz hozzánk, hogy bennünket napról-napra, óráról-órára, pillanatról-pillanatra megkeress, és a mi lelkünkben eltöröld a bűnt, a bűnre való kívánságot, a tévelygésre való hajlandóságot.

Mivelhogy ezt tudjuk és érezzük gyarlóságunkat, esedezünk előtted: ne büntess bennünket bűneinkért, tőled való eltávolodásunkért és elszakadásunkéit. Ne büntess meg bennünket hűt-

lenségünkért és állhatatlanságunkért, hanem könyörülj meg rajtunk, és vedd kezébe a mi lelkünket, szívünket. Tartsd meg és gyógyítsd meg azt. Töröld le a te kegyelmeddel, a te irgalmassággoddal a mi lelkünkről a mulandó világ felé való vágyakozást, a mulandó világ csábításai iránt való hajlandóságot. Szakítsd el a szálát, amely a mi lelkünket a bűnhöz, a tévelygéshez köti. Gyógyíts meg bennünket lelki és testi nyavalyáinkból, hogy megerősödjünk és éljünk a te kegyelmedben, amit reánk sugároztlál szent Fiadban, a Jézus Krisztusban.

Bocsásd meg bűneinket és gyógyíts meg minket a mi hibáinkból, hogy el ne torlaszolhassák a bűnök, a hibák és tévelygések a mi lelki szemeink előtt azt a látóhatárt, amelyen téged keresünk, amelyen téged sejtünk, amelyen téged vélünk és tefeléd igyekszünk emelkedni.

Oh küldd el a te szent Lelkedet, a te segítségedet, küldd el a te szent Lelked erejét és világosságát, hogy az áthasson bennünket és átvilágítson, hogy el ne tévedjünk és a mi nyomorúságunkban. Elesve ott ne maradjunk az út porában, hanem feléd igyekeztél meggyógyuljunk, megtisztuljunk, megerősödjünk a te irgalmasságod és a te kegyelmed által.

Oh jöjj felénk, és tartsd felettünk irgalmasságodnak kegyelmét, vedd a mi szívünket a te kezeidbe és teremtsd újjá, tisztítsd meg azt minden bűntől, minden teelőtted elvetett kívánságtól, és gyűjtsd meg abban a szeretet tüzét. Gyűjtsd fel benne a hitnek fáklyáját, újítsd meg benne a reménységet, hogy éljünk és emelkedjünk a te Szellemedben, hogy a te igazságodban boldogok lehessünk, és a te kegyelmedért hálát adhassunk a mi múlandó életünkben. És amikor eljön részünkre az idő, amikor a mi lelkünket magadhoz hívod, add, hogy örökké tartó dicsőségedben a te szent Nevedben éljünk a mi Urunkkal, az Úr Jézussal egyben, akit érettünk elküldöttél Ámen.

*

Most pedig, kedves testvéreim, erősítsétek és tisztítsátok meg a lelkeiteket, hogy az Úr érettünk való halálának emlékezése által

a nektek adott bűnbocsánatot a szívetekbe azzal az érzéssel fogadjátok be, amely minden boldogságnál nagyobb. Tisztítsátok meg a szíveteket, testvéreim, hogy az Úr, amikor eljön, ne találja azt tisztátalannak, hogy helyet foglalhasson a szívetekben, és mindörökké ott maradhasson, hogy mindörökké vezethessen, hogy ti mindörökké az övéi és ő a tiétek lehessen.

Örvendeztetek az Úr által adott ígéretnek, a bűnbocsánat ígéretének és higgyetek abban, hogy akiket ő megkeresett, azokat meg is tartja; akiket megtart, azokat újjáteremti, akiket újjáteremt, azokat mindazokkal a mennyei adományokkal felruházza, amelyekre azok lelkének szüksége van.

De mindezeknél felettébbvaló ajándék az ígérete, hogy ő megbocsátja a ti bűneiteket, meggyógyítja a szíveteket, felemeli a lelketeket, hogy az ő országának polgáraivá lehessetek, hogy az ő beszédjét megérthessétek, és így az ő akaratát teljesíthessétek és neki mindörökké engedelmes és boldog alattvalóivá lehessetek.

Azért tehát, testvéreim, amikor ő azt mondja: „*Ez az én testem, mely értetek megtöretik*”, gondolkozzatok és elmélkedjétek azon a szereteten, amellyel ő érettetek és miérettünk feláldozta Magát és mindvégig engedelmes volt, egészen a kereszt haláláig. Gondolkozzatok azon az engedelmisségen, amellyel ő a bűnökért, a tévelygésekért megfizette az árat az igazság törvényének, hogy titeket az igazság a ti bűneitek bűnhődésétől megszabadíthasson.

Gondoljatok erre az áldozatra, az engedelmisségnek áldozatára és ne legyen egy se közöttetek, aki soknak találja azt, amit tőle az Úr kíván, hanem engedelmesen hajtsa meg a fejét, megnyugodva az Úr akaratában és szívesen cselekedve mindenkor és minden időben azt, amit az ő élete folyamán csak Krisztussal és Krisztusban képes megcselekedni.

Megtöretett az ő teste miérettünk, tévelygő, hibázó földi emberekért, hogy ez által a megtöretett test által megeleveníthesse a ti lelketeket. Az ő teste az, amely által megelevenedhettek; az ő

megettörtetett teste által lesztek képesekké a jó és igaz cselekedetekre; az ő megettörtetett teste által gyógyul meg a ti szívetek; az ő megettörtetett teste által tisztít ő meg a bűntől, a tévelygéstől benneteket. Az ő megettörtetett teste által világosodik meg előtetek, a földi ember előtt az Ige, mert azt mondja ő: csak akik eszik az én testemet és isszák az én véretem, azoknak van örökéletük, mert azokban lakom és csak azok laknak énbenem. **Csak azok értik meg az ő áldozatát, csak azok tudják a lelkükben valósággá tenni az ő igazságát, akik keresik az ő társaságát.**

Krisztusnak megettörtetett teste és kiontatott vére, mint ahogyan ő egy az Atyával, úgy tegyen titeket is eggyé az őbenne való hit által, az ő igazságában való engedelmség által.

Mert azt mondja ő: „*E pohár az új szövetség az én vérem, által. Igyatok ebből mindnyájan*”. Az új szövetség, melyre léptek, a Jézus Krisztus által, az ő áldozata által, amelyet ő adott a gögös, vétkes emberek lelkéért, hogy ezen az áldozaton keresztül megváltsa őket a bűn, a vétkek, a tévelygés fejedelmétől. Mert bűnei és vétkei folytán a földi ember lelke inkább tartozik e világ fejedelméhez, mint Istenhez. A világ embere elfordul a láthatatlan Istentől, elfordul a láthatatlan Igazságtól és a hozzá közelebb álló, az ő földi szemei előtt káprázatos csillogásban megjelenő mulandóságot, a bűnt, a tévelygést veszi követendő példának, és a maga életét, a maga lelkét ennek a mulandó csillogásnak és káprázatnak a szolgálatába állítja még akkor is, ha jót akar, még ha az emberek szerint tiszta jóakarata vezérli is.

Hogyha az ember jót akar is, ha a legnemesebb szándéktól indítatva is, de a maga akaratát cselekszi, a maga akaratát ismeri el annak a hatalomnak, amely alá az ő földi életének cselekedeteit helyezi: *máris elesett Istentől. Csakis az Isten akarata iránt való engedelmség az, ami felemeli, megtisztítja, és az Isten által adott ígéretre valamiképpen jogosulttá teszi az embert.* Bár jogról tulajdonképpen nem beszélhetünk Istennel szemben, mert az ember csak a Krisztus vére által igazulhat meg,

amelyet az emberiség bűneiért feláldozott éretünk a keresztfán. *Csak Krisztus vérében van meg az erő, amely az ember lelkét az önmaga istenítésétől, az önmaga erejének mindenkifelett való értékelésétől megóvjá; csak a Krisztus vére tanítja meg az embert az Isten iránt való engedelmességre.*

Krisztus vére által tehát új szövetséget köt minden lélek Istennel, mert elhagyja a régit, az emberit és Istentől vezérelteti magát. Csakis így cselekedheti Isten akaratát, csakis akkor keresheti és kutathatja eredményesen az Isten szándékát, mert csakis akkor kezdi megérteni tulajdonképpen az Isten akaratát.

„*E pohár amaz új szövetség az én vérem által*”. Földi embernek szüksége van arra, hogy újból szorosabbra vonja a szövetséget az ő Istenevel, hogy az Isten és az ő lelke között mindig kevesebb és kevesebb legyen a távolság, hogy Isten lehajolhasson, az ember pedig felemelkedhessék.

Azért tehát, testvéreim, tekintetek Krisztus keresztfájára, a Krisztus véreire és kössetek szövetséget az Úr Jézus Krisztussal - aki benneteket el nem hagy - az általa felkínált bűnbocsánat által, amelyre a ti lelketek rá van szorulva, rá van szomjúhozva, mert a bűnbocsánatot csakis Krisztus által nyerhetitek el. Tehát vegyétek Krisztus vérének magatokhoz, hogy megelevenedhesetek, azaz a ti mulandó, földi emberetek, a tévelygő, bűnös földi ember meghaljon, és megelevenedhessék Krisztus vére által az újjáteremtett ember, aki többé már nem önmagáé, hanem a Krisztusé.

Hálát adunk neked, mennynek és földnek teremtő Istene, kegyelemnek Atyja, hogy elküldötted a te szent Fiadat a mi megkeresésünkre. Hálát adunk neked, hogy a te kegyelmedet lesugározatod mireánk; hálát adunk teneked, hogy a te Szentlelked ígéretével minket összegyűjtöttél és megadtad nekünk a te szent Igédet, a te Igazságodat. Hálát adunk a te bűnbocsátó kegyelmedért, mellyel a mi Urunk, a Jézus Krisztus által hozzánk lehajoltál, hálát adunk neked a mi Urunkért, a Jézus Krisztusért, akiben a te szereteted a mi lelkünkbe megérthető formában

szállott alá és közölte velünk a te irgalmasságodat, a te bűnbocsátó kegyelmedet. Hálát adunk teneked azért a kibeszélhetetlen nagy és titkos szeretetért, amellyel ő áldozatul adta önmagát értünk, hogy közülünk egy is el ne vesszen, hanem őáltala mindnyájan az örökélet részeseivé lehessünk. A büntől megtisztulhassunk, és a te szavadat meghallgassuk, hogy a mi lelkünk meggyógyulhasson a büntől és tévelygéstől, és a mi szívünk felemelkedhesse, hogy hallhassuk a te bűnbocsátó szavadat, érezhessük a te atyai szeretetedet, megérthessük a te igazságodat, a te törvényedet, amelyet egészen idáig nem értettünk.

Hálát adunk Neked, Uram, hogy Te bennünket szövetségre hívtál magadhoz, hogy Te mivelünk, szövetséget kötöttél és elfogadtad a mi lelkünket, amelyet neked felajánlottunk. Hálát adunk az ígéretért, amelyet nekünk a mi Urunkban, a Jézus Krisztusban adtál, hogy Te nem hagysz el bennünket, hanem velünk maradsz a világ végéig. Hálát adunk mindenért, amit velünk közöltél.

És mindezekért a te áldásaidért nem adhatunk tenéked a mi tévedező szívünknel egyebet. Oh kérünk téged, fogadd el a mi szívünket, melyet a te trónod zsámolyához rakunk le, és tisztíts meg a büntől és gyengeségtől egyszer s mindenkorra bennünket. Óh szabadíts meg minket, jóságos Istenünk, és küldd el hozzánk a te Szentlelkedet, hogy az bennünket lépésről lépésre vezéreljen a te törvényedre, a te igazságodra, hogy a mi szívünket formálja újjá, teremtsé újjá a te akaratod szerint.

Oh fogadd el a mi ünneplésünket, a mi lelkünk felkínálását, fogadd el a mi életünket, a mi lelkünket és testünket és cselekedjél a te akaratod szerint mivelünk, mibennünk, miáltalunk úgy, amiképpen Te kívánod, hogy engedelmes, szófogadó gyermekeiddé lehessünk.

Oh légy velünk, Istenünk, a te bűnbocsátó kegyelmeddel és vezérelj minket azon az úton, amelyet Te mutattál nekünk! Légy velünk, Istenünk, ne távozzál el tőlünk! Tartsd ébren a mi lelkünket és sugározd át a mi szellemünket a te jelenvalóságodnak

hitével, hogy mi abban a hitiben megszilárdulhassunk, megtisztulhassunk és megérezzük, hogy Te nem hagysz el bennünket, hanem mindenkor velünk maradsz. Te tudod a mi érzéseinket, Te látod a mi cselekedeteinket és gondolatainkat; Te tudod, mi történik velünk, mert Te vezetsz bennünket a sötétségből a világgosságra.

Oh fogadd el a mi lelkünket, fogadd el a mi szívünket, és végy lakozást bennünk, hogy mindvégig a tied maradjunk és Te a miénk maradj, hogy mi tebenned, teáltalad gyümölcsöt teremhessünk a te országodban, ahová bennünket meghívtál és amelyre elvezérelsz, ha tebenned maradunk.

Ne szakítsd meg velünk, jóságos Istenünk, ezt a szövetséget, hanem fűzd a mi lelkünket szorosán magadhoz, hogy soha el ne tévelyedjünk, bűnbe ne essünk, és be ne mocskolódjunk a bűn által, hanem a te Szent Fiadnak, a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak áldozatában megtisztulva, mindvégig veled maradjunk mindörökké. Ámen.

Kedves gyermekeim! Lelketeket felajánlottátok az Úrnak, hogy az Úr teremtsen azt újjá tibenetek. Ti tehát nem vagytok a régiek, ti nem követhetitek többé a ti akaratotokat, mert akkor hűtlenekké válnátok az Úrhoz. És mivelhogy az ő testét és vérének elfogadtátok, ő a ti lelketeknek testévé és vérévé változott át, hogy tibenetek cselekedje, munkálja a mi Atyánknak, Istenünknek akaratát, hogy ezáltal titeket az üdvösségre elhívjon. Mert csak őáltalja juthattok az üdvösségre; a magatok akaratából, a magatok erejéből, és tudományával - még ha a menny és föld minden titkát és tudományát ismernétek - sem juthatnátok egy lépéssel sem előbbre, mert ti a magatok lelkének azt a jussát eltékozoltátok, amellyel a mennynek polgárai és boldogságának részesei lehettek.

Ő az, aki egyenget, aki odaáll a menny és a földi világ közé, és az Isten bűnbocsátó kegyelmét lenyújtja hozzátok az egyik kezével, a másik kezével pedig a szívetek érzéseinek keresztül felfelé vonz benneteket. Hogyha ebben a bűnbocsátó kegye-

lemben nincsen részetek, nem juthattok feljebb. A bűnbocsátó kegyelmet pedig az ő teste és vére által, a Krisztus áldozatában való hit által és ezen keresztül az engedelmség által szerezhettek meg. Ennek pedig az a feltétele, hogy kicsinyeknek, gyengéknek és erőtleneknek éreztétek magatokat. Mert ha ilyeneknek érzitek magatokat, akkor szükségképpen érzitek azt is, hogy nektek vezetőre, irányítóra, megtisztítóra, megerősítőre és meggyógyítóra van szükségetek.

Ő az ő teste és vére által ezt kínálja tinektek: az ő segítségét, az ő szeretetét, az ő testét és vérét minden érzésetekért, amellyel Hozzá fordultok, amelyet nem szűnik meg nektek felkínálni az által a szeretet által, amellyel ő szeret benneteket. Ő pedig szeret titeket, mert ő a szeretetnek hatalmas tanúságát, drága tanúságát adta az ő földre jövetelével, az ő földi életével, gyalázatos és kínos halálával, amely által önmagát megdicsőítette abban az isteni szeretetben, amellyel ő magát megmutatta.

Krisztuson keresztül az Atya szeretetét és kegyelmét érzitek, aki Krisztus életén keresztül önmagát adja tinektek. A ti mulandó földi életetekben önmagát ajándékozza nektek mindenestül, néktek csupán el kell fordulnotok a világtól, hogy megláthassátok, megérezhessétek őt. El kell fordulnotok a világ hazug örömeitől, a hazugság káprázatától, és az örökkévalót kell keresnetek, az örökkévalóhoz kell kapcsolódnotok, az örökkévaló igazságot kell a magatok életében valósággá tennetek. Hogy pedig ezt meglehessétek, szükséges, hogy keressétek az Isten országának igazságát. Szükséges, hogy keressétek az emberi büntől való szabadulást; szükséges, hogy keressétek az Isten kegyelmét és szeretetét, amelyhez hozzátapadjatok, hogy ti őbenne és ő tibennetek lehessen.

Ezt a nagy titkot vitte véghez Isten a ti lelketekben. És ez a ti mulandó földi testetekben, a Krisztus halálának itt hagyott emlékeiben, amelyet a ti hiteteken keresztül magatokhoz vettetek, megelevenedik, és a ti földi életetekben a Krisztus tirajtatok keresztül él.

Azért tehát, testvéreim, félre minden kételkedéssel, minden emberi igazsággal és bölcselkedéssel! Vessétek el magatoktól földi életetek előnyeit, amelyeket a sátán olyan káprázatos színnel fest elétek, és fogadjátok el az Isten lenyújtott kezét; tárjátok ki neki a szíveteket, hogy ő tibennetek éljen és ti éljetekek vele és benne, hogy ő a ti életetekben kiteljesedhessék.

És ha ő kiteljesedik a ti életetekben, akkor meglátjátok őt az életetek minden mozzanatában, meghalljátok őt minden cselekedetében, amikor kérdezve fordultok hozzá kétségeitekben. Amikor hozzá siettek bizonyosságért, meglátjátok, megsejtitek őt abban a hitben, abban a bizonyosságban, amely a ti szívetekben minden félreértést kizáróan uralkodóvá válik.

Tehát, testvéreim, nem mulandó földi cselekedettel; hanem lélekben rögzítsétek meg magatokat Istennél. Őt vettétek magatokhoz a hit által, hogy a ti testetekben és véretekben keresztül megvalósíthassa az ő igazságát. Nem vagytok többé a mulandó földi életre előhívott emberek, hanem Istennek az örökéletre előhívott gyermekei, akik lábaikkal tapodják ugyan a föld porát, de lelkükkel az örökkévalóság világában élnek, és az örökkévalóság boldogsága vár reájuk.

Fogadjátok szívetekbe, lelketekbe ezt az erőt, ennek az erőnek emlékét és erősek lesztek a mulandó, földi, emberi életben, mert ő lesz erős tibennetek. Ti pedig igyekezzetek a ti külső embereteket minél inkább elhagyni, minél inkább félreállítani, hogy a ti mennyei Atyátok akarata kiteljesedhessek bennetek, hogy ebben a kiteljesedésben eljuthassatok a mennyei boldogsághoz, amelyet ő ad az őt követőknek.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme és szeretete, az ő szent Lelkének világossága és ereje maradjon veletek; az ő békéje áradjon szét a ti lelketekben, a ti életetekben és tegyen titeket alkalmasakká arra, hogy az ő országának igazságát hirdessétek beszédeitekben, példaadásaitokban, hogy ti mindenkor őbenne, ő pedig tibennetek éljen. Ámen.

**„ELMEGYEK, HOGY HELYET KÉSZÍTSEK NEK-
TEK.” (**)**

Az élet céljáról, a ti életek céljáról és a veletek között vilá-
gosság céljáról akarok előttem beszélni.

A mulandó emberi élet telve van megpróbáltatásokkal, fájdal-
makkal, kevés örömmel és még kevesebb meglelégedéssel. És ti
emberek, születéseketől fogva egészen addig, ameddig a sze-
metek le nem zárul, a ti földi testetekben, a ti földi énekekben
bizonyos célokat tartotok; szem előtt, amelyeket el szeretnétek
érni, amelyeknek elérésében megnyugodni és gyönyörködni
kívánna a ti énekek.

Ám eddig azt láttatok, hogy ha a végzet, a sors be is váltotta a
reménységeitek egy részét, abból, amit magatok elé tűztetek,
nagyon sok beváltatlan maradt és az életekéből mindig hiány-
zik valami, ami betöltetlen, ami nélkül meglelégedettek nem
lehettek. Ez a valami pedig azért van, mert az ember a maga
természete, a maga elgondolása, a maga vágyai szerint óhajtáná
berendezni az életet és a világot. Azt akarná, hogy ne kelljen
alkalmazkodnia senkihez és semmihez, hanem őhöz alkal-
mazkodjék az élet, az ő akaratát kövesse minden és mindenki,,
az ő célját szolgálja minden mozgatható erő, az ő végte-
lenségbe vesző tekintetét kövesse minden más tekintet és min-
den őt segítse előre az ő vágyaiban, még az is, amit talán ő nem
is ismer, vagy ha ismer is, nem helyesen ismeri.

**És éppen azért vannak a nagy csalódások, a nagy fájdal-
mak és gyötrődések, mert a külvilág, a természet rendje
nem kedvez, és nem is kedvezhet az ember kívánságainak
és vágyainak.** Nem szolgálja, mert nem is szolgálhatja azokat.
Hiszen éppen ez a külső természet, ez a külső világ vezeti, hur-
colja az ember lelkét előre a fejlődés útján, hogy a fejlődés által
a tökéletlen emberlélek megismerje önmagát és azáltal, hogy
önmagát megismerte, megismerje az életnek nagyobb, értéke-
sebb célját is, azt, amiért tulajdonképpen itt van, amiért ide
küldetett a földre. Amikor pedig az ember ezt kezdi kissé meg-

ismerni, akkor megváltoznak a céljai, megváltozik a világnézete, megváltoznak a vágyai, és az ő megismerése szerint kezd kialakulni egy másik cél, amelyet ismét maga elé tűz.

Ti mindnyájan más és más vágyakkal, különböző célokkal megterhelve álltok itt életetek delelőjén, vagy pedig hanyatlásokban, többé-kevésbé megtörve az élettől, elfáradva a küzdelmektől. És én tudom, hogy ha a ti életetekben a magasabb rendű cél ki nem épült volna, ha meg nem ismertétek volna ezt a másik világot, ha meg nem ismertétek volna a változások világán túl az örök értékű, életet, vagy legalább arról valamilyen szerény, halvány fogalmatok nem volna: akkor többé-kevésbé összeroppant lélekkel állottatok volna a fergeteg közepén, amit átéltek, és amelyet talán most, ebben a pillanatban is átéltek.

De vigyázzatok, embertestvéreim, mert itt, ezen a helyen, ebben az állapotban, amelyben ti most éltek, millió meg millió szellemtestvéretek szeretne élni, szeretne részt venni, szeretné a megtörténtet meg nem törtéنتté tenni, szeretné a múltat elfelejteni, a múltak küzdelmét, kitörölni az emlékezetéből és szeretné a lelkét mindazokkal a kincsekkel gazdagítani, amelyekkel gazdagítani nektek módotokban áll.

Azért azt mondom nektek, hogy bár az élet ezekben a mozgalmas időkben telve van a ti részetekre meglepetésekkel, és a lelketek felkészültségével kell várnotok mindig a holnapot, **meg ne ijedjete, kísértésbe ne essetek. Hanem mindig tudjátok, hogyan és mit kelljen cselekednetek, hogy a lelketeket megőrizhessétek a gonosztól, örüljete és legyetek boldogok, hogy az Úr titeket a földre küldött és az élet útjára vezérelt, és hogy éppen, ezekben az időkben és ezekben az állapotokba helyezett benneteket.**

Mert minden egyes fordulónál, amikor a világ új utat választ, vagy más útra kényszerül lépni, a változások mindig megviselik azokat a lelkeket, akik a tömegekben egymáshoz ütődve, egymáshoz sűrűlődvá tereltetnek az evolúció által előre. Ebben

az egymáshoz való súrlódásban jobban kiütközik a lélekből az eltakart, elnyomott egyéniség; ennek a hatása pedig az, hogy jobb következtetésre engedi jutni a szemlélődő emberi gondolatot, s a lélek több tanulságot tud levonni, több tapasztalatot tud szerezni a maga részére, mert mélyebben belelát a mulandóságon keresztül az örökkévalóba, és **sokkal jobban meggazdagodva érkezik meg, mintha úgyszólván fényesre csiszolt, sima úton haladhatna előre.**

Amikor a Megváltó elhagyta a földi világot, ameddig ő a földi szférákban maradt, a földi szférákban dolgozott és a hozzá ragaszkodóknak, az őt szeretőknek itt-ott megjelentette magát, azokat óvta, védte, erősítette. Együttal azt mondja a visszamaradottaknak: „*Elmegyek, hogy helyet készítek nektek*”. Igen, hogy helyet készítsen az emberi lelkeknek, azoknak, akik őt nemcsak testben, hanem lélekben is magukénak vallották, akik a tőle hallott igazságokat, a tőle tanult mennyei törvényeket a szívükbe vésték, és ezen keresztül a szívük megváltozott, a lelkük megtisztult, nézeteik, gondolataik, következtetései megvilágosodtak; ezzel az egész életük megváltozott és többé nem azok az emberek voltak, akik azelőtt.

Ezt az átváltozást, amely az ő bensejükben ment végbe, nem a külső behatások okozták. Mert bár a Megváltó itt élt testben az emberek között, csodákat cselekedett. Az Isten szeretetéről, jóságáról, végtelen kegyelméről, bűnbocsánatáról, igazságáról beszélt, betegeket gyógyított, halottakat támasztott fel - mert a természet erői felett uralkodott és az embereket csodálatba ejtette - ez azonban mind a külső embernek, a külső emberi értelemnek, a külső emberi én vágyainak szólt. Hogy a külső emberi én gondolkozásán, érzésein, eddigi nézetein, feltevésein keresztül rést üssön a lelki énjéhez, a lélek legbensejéhez, amely benső elzárva marad a földi ember külső burkában.

Ezt a *benső ént* körülhatárolja az *emberi én*, a léleknek ez a külső képződése, amely őt a többi emberekkel, a világgal és az egész természettel összeköti. Tulajdonképpen a **külső ember**

nem más, mint egy közeg, amely hivatva van a benső embert, a szellemet szolgálni, annak a célját megvalósítani a földi világban, a mulandóságban, az anyagban, hogy ez a benső valaki az ő meggyőződése szerint munkálkodjék, hogy nyomot hagyjon az ő ténykedéseivel maga után, amikor innen a mulandóság világából visszavonul, vagy ahogyan ti mondjátok, meghal, elköltözik.

A külső ember nagyon kevésbé tudja a belsőt előrevinni. Igen-igen hosszú időnek kell a fejlődés folyamán elmúlnia, ameddig a belső én valamiféle változást tud felmutatni. Tehát a külső forma, a külső élet nem adja azt az eredményt, amit ti gondoltok. **A külső életben való okoskodás, tanulás és tudás úgyszólván semmit sem jelent, vagy nagyon keveset a belső én előrehaladásában.** *Így életek hosszú-hosszú sorozata múlhat el, ameddig a benső én, az örökkévaló szikra, ha tévedett, valamit az ő tévedéséből képes elhagyni és valamit képes felvenni a jóból, az igazból a saját maga erejéből. Csakis Isten kegyelme az, amely lehajol az emberek világába, hogy megmagyarázza az embereknek tévelygéseiket, félre fejlődésüket, és belőle őket kivezesse, meggyógyítsa, az igazságra vezérelje.*

Tehát a Megváltó az ő egész szeretetével, az ő mennyei Atyjának bölcsességével azért szállt a földre testet ölteni, hogy itt a mulandóság világában, a változások világában ragadja meg a tévelygő lelkeket. És ezen a külső emberi énen rést üssön az ő cselekedeteivel, s azokkal gondolkodásra, szemlélődésre ébressze őket, hogy azon a résen keresztül elhinthesse az igazság magvát. Hogy ezzel az igazsággal megtermékenyüljenek, és a megtermékenyülés által további életük folyamán cselekedeteikben, gondolkodásukban, s általában ténykedéseikben ne csak az ő tévelygő természetük, hanem az a természet is munkára ébredjen, amely természet az isteni magtól megtermékenyült. Hogy ez a ténykedés valami mennyeit, valami igazat is mutathasson fel. Titeket, testvéreim, akik szellemekkel foglalkoztok, külön-külön, más és más módon ébresztett fel szellemi ál-

motokból; mindegyikhez úgyszólván külön-külön szólt és mindegyikötöknek különféleképpen magyarázta meg a ti benső éneteken keresztül azt az igazságot, hogy az élet örökké tartó, és ebben az életben az Isten akaratának kell teljesülnie, hogy ti boldogságot és megelégedést érezhessetek.

Tekintsetek körül a világban, s látni fogjátok, hogy mennyi a nyomorúság, mennyi a baj és minden bajnak, minden szenvedésnek, kétségbeesésnek és fájdalomnak oka a bűn, a tévelygés. A bűn mint valami második természet ráforr az ember lelkére. És mikor már a bűn hatalommá, második természetté lett, akkor már az ember - bárha látja és érzi is az ő benső énjében, az ő szellemében, hogy nem jó az út, amelyen halad, nem helyes a cél, amelyet megvalósítani akar - nem akar ellene küzdeni. Mert körülötte és benne már a megtestesült önzés, az igazság helyett pedig a hazugság, a félrevezetés mintegy homályos tükör által mutatja neki azt, amit ő keres. Úgyannyira, hogy az ő hazugsággá lett természete folytán úgyszólván meg van fosztva attól a lehetőségtől, hogy a teljes igazságot megismerje. És mivelhogy a teljes igazságot nem tudja elérni, annak az ismeretére nem tud eljutni, mert a távolság, amelyet a szellemével be tud világítani, telve és rakva van a bűnnek és tévelygésnek következményeivel, a hazugsággal: így az igazságnak alig-alig egy-egy elrejtett szemernyi részecskéjét képes csak megtalálni az élet eseményeiben. Így hiába próbálja még a lehetőséget is, hogy megtalálhassa az igazságot és elérhesse a hitet, mert nem tud hinni a jóban, az igazban; nem tud hinni a jónak és igazságnak és nem tudja felfogni a jónak örökkévaló értékét, bár óhajtaná a jót, bár kívánja azt, mégsem képes megvalósítani, nem bírja elérni.

Minden lélek el van határolva az ő tévelygései által, s el van választva egyik lélek a másiktól az ő hibái által, hogy egymásra ne találjanak ebben a nagy elhatároltságban. Ebben a nagy nyomorúságban azután felsóhajt az ember belső lelkének ez az elzárt része: „Istenem, vajon hol, merre, hogyan oldjam meg az

életet, vagy tulajdonképpen miért is élek, mi célja van az életnek? Tulajdonképpen micsoda, és merre vezet az embert az a hatalom, amely alá az emberi élet rendelve van? Micsoda maga az ember, micsoda a sors, micsoda a végzet? És ki az, aki ezt megmásíthatná, ki az, aki erős kézzel belenyúlhatna és megfordíthatná a világot, hogy ne legyen nyomorúság, ne legyen szenvedés, hanem megvalósulhasson a népek által óhajtott jó és igaz?”

Kedves testvéreim, Krisztus azt mondta: „*Én elmegyek, hogy helyet készítsek nektek*”. Mert neki is el kellett mennie, neki is bele kellett olvasztania az ő lelkét, az ő személyét az isteni egységbe; ami áldozatot ő hozott, azt neki is le kellett tennie a törvénynek, az igazságnak az oltárára; *neki is végig kellett hordoznia azt a terhet, amely ránehezedik az összemberiségre. És így, mivelhogy neki is végig kellett hordoznia, nincsen egy emberi lélek sem, aki kivonhatná magát az összesség terhének hordozása alól.* Mindenkinek ki kell vennie a részét abból a munkából, abból a teherviselésből, amelyet az ember születésével magával hoz.

Azonban **minél nagyobb hittel, minél nagyobb kedvvel, és áldozatkészséggel hordozza az ember ezt a terhet, és minél inkább belenyugszik abba a sorsba, amelyet részére az isteni gondviselés, a végzet kijelölt, annál könnyebbé válik ez a teher;** mert az ember énje, az ő ferde vágyakkal megterhelt és félrefejlődött érzései annál inkább feloldódnak az isteni akaratnak a véghezvitelében. És amint ezek feloldódnak az ő énjében, azzal együtt megszűnik az ő külön emberi személyéhez kötött célja, és az ő benső énjében méginkább elhatalmasodik az isteni gondolat, az isteni akarat, az isteni cél, amelyet ő magán keresztül megvalósíthatónak érez. Az isteni cél pedig az, hogy ezt a külső réteget, ezt a terhes elkülönítettséget, ami ember és ember között érezhető - amelyet oly nehéz áthidalni, amelyen keresztül oly nehéz megértenie az egyik embernek a másik embert, mert ez telve van a bűnnek, a tévelygésnek ezer meg

ezer szálból font élő sövényével, amely él és a legkisebb érintésre rögtön izgalomba jön, és segítségül hívja az értelmet, hogy azon keresztül a maga fennmaradását, a maga hatni kívánását megmunkálja, - megsemmisítse.

Embertestvéreim, legyetek résen, amikor ez a ti külső embereitek, külső érzékenységetek, emberi gondolkozástok, önbecsüléseitek, hiúságotok, nagyot akarásotok bármiképpen is súrlódást szenved! Ne engedjétek, hogy olyankor ez a ferde érzés a ti értelmeteket elhomályosítsa, és azt a maga részére szolgálatba állítsa! Mert ez az elhibázott, ferde fejtett természet az, ami az embert a törvénytelenységbe és szenvedésbe beleviszi, ez az, ami telve van göggel, hiúsággal, nagyot akarással, kicsinyességgel. Ennek vasszigorúsága egyfelől, más oldalról pedig könnyelműsége, nemtörődömsége, lanyhasága, rettegése felerősíti az emberi önzést, amely a maga részére óhajtana minden kívánatosat megszerezni. És hogyha nem szerezheti meg, fájdalmat és irigységet érez a lelkében, hogyha azt másnál látja, ha másnak a sorsát kedvezőbbnek látja és érzi.

Fáj az embernek, a külső embernek - még a legjobbnak is - hogyha látja a másik embert, aki nem dolgozik, nem küzd, nem fárad, aki az igazságot talán nem is ismeri, talán nem is cselekszi és mégis, mintha annak a sors, a végzet jobban kedvezne, mint neki. Fáj a külső énnak, a külső embernek a megaláztatás, fáj a lemondás. Csak akkor nem fáj, ha az meg van duzzadva az isteni szeretettől, az Isten felé való igyekezettől, attól a szent hevüléstől, amely az igazság felé vonzza őt. A felé az igazság felé, amelyet a külső ember alig-alig foghat fel az értelmével, de az érzelemvilágával igen, és ezzel utat tud feléje nyitni magának.

Először a hitet kell erősíteni, azután pedig a szeretetet. Mikor pedig már egy kis eredmény mutatkozik, amikor már egy kis gyakorlata van, amikor látja, hogy a szeretet, e legfőbb igazság győz, amikor látja ennek az igazságnak: a szeretetnek, a jó felé való haladásnak azt az összhangot keltő munkáját, amely áldást

fakaszt mindenfelé, amerre csak elvonul, amerre csak ténykedik a földi emberek szívében és életében: akkor örül és megtanulja legyőzni az önzést.

Ti is ilyenek vagytok, akik örültök a jónak. De még ahhoz sokszor gyengék vagytok, hogy ennek a jónak érvényesülést is szerezzetek a magatok előhaladása által. Mert hiszen hogyha nem kellene a ti földi életetekben a ti vágyaitokról, a ti apró emberi előnyeitekről lemondanotok, oh akkor ti lobogó lelkesedéssel működnétek és dicsőítenétek az igazságot! Azonban amit ti tesztek, az még csak gyenge, szerény próbálkozás, még csak gyenge kis erőlködés.

Én pedig azt mondom néktek, hogy elöttetek van a széles és világos út, amelyet néktek a ti mennyei Atyátok mutatott szent Fiának, a mi Urunk Jézus Krisztusunknak testbe öltözésével, aki művének emlékét itt hagyta közöttetek, amely emlékre, az Igére újból meg újból felhívjuk a figyelmeteket, hogy keressétek az Isten országát és annak igazságát, hogy abban megvilágosodjatok, hogy abban a ti lelketek meggazdagodjék hittel, reménységgel és szeretettel.

Mert hogyha ti lélekben gazdagok vagytok, akkor a ti cselekedeteitek is mennyei színben ragyognak. Akkor nem álszeretet, nem képmutatás, sem pedig a földi ember nagyot akarása és meddő bölcselkedése lesz az, amit beszéltek és cselekedtek. Hanem valóság és igazság, örökéletű mag, mint a ti életetekben, a ti munkátoknak az eredménye. Ez az eredmény elkísér ide titeket. Ezért a magért, ezért az örök értékű magért nyertek bebocsátást oda, ahova az Úr előrement, hogy helyet készítsen nektek.

Tehát testvéreim, hogyha hisztek és bíztok az Úrnak itt hagyott szavaiban és ígéreteiben, ilyen mennyei magot teremjete, ilyen értékes eredményeket igyekezzetek a ti életetekben megvalósítani. **Ne csak akkor legyetek Istenéi, amikor az áhítat pillanataiban felemelkedtek, és a lelketek Isten felé való vágyódásának eleget tesztek, hanem vigyétek bele ezt az**

érzést az életbe, ezzel az érzéssel tekintetek bele a világba.

És látni fogjátok, hogy milyen sok a segítségre szoruló, tévelygő, szenvedő lélek, a bűnnek nyomorúságos, elesett harcosa, akiket a bűn már legyőzött, és akik már nem képesek a maguk erejével ismét lábra állani.

Ezer meg ezer lélekkel találkoztok, akik csalódtak, akik elfáradtak, akiknek a lelkében kioltotta a hitet a hazugság szelleme. Ti azoknak a lelkében új világot építhettek föl a ti szívetek igaz érzéseivel, és még inkább a ti cselekedeteitekkel. Sokszor nem is kell, hogy a ti mulandó énetek, a ti testi énetek valami nagy áldozatot hozzon. Éppen csak a hiúságotokat kell megtagadnotok, csak a nagyot akarásokat, az önmagatok felől való képzelődéseket kell félreállítanotok. Csak magatokat kell egy pillanatra behelyeztetek a szenvedőnek, a csalódottnak, a fájdalommal terheltnek, a megvetettnek a sorsába. És amikor érzitek, hogy nektek éppen úgy fájna, mint ahogyan annak fáj az életben szerzett sebesülés, akkor tegyetek félre minden büszkeséget, minden önszeretetet és igyekezzetek egy kis segítséget, egy kis önmegtagadást az önmagatok életéből mintegy kieroszakolni, és azt nyújtani az élet sebesültjeinek, az élet harcában elesetteknek.

Ha így cselekedtek és nem engeditek, hogy az életetekben a megtévesztés szelleme, az önzés szelleme, a hiúság szelleme uralkodjék, hanem a ti megtermékenyített lelketek erejével leküzditek ezeket a magatok énjében és igaz cselekedeteket cselekszettek, azaz olyanokat, amelyeket a ti legbensőbb énetek, a ti Istenhez ragaszkodó énetek és lelkiismeretek igaznak ítélt. Akkor nincs senki és semmi, aki vagy ami titeket kárhoztathatna. Mert ha nem a magatok mulandó énjének a javát keresitek, és nem azt munkáljátok, hanem a ti örökkévaló énetekkel a jövőt munkáljátok aszerint, ahogyan az nektek meg van hagyva, ahogyan azt az előttetek járó világító szövétnek megcselekedte: akkor ti örökkévaló értékeket szereztek. Ez az örökkévaló érték pedig a ti éneteken, a ti természeteteken ott marad,

mint drága igazgyöngy és benne mint a csiszolt gyémánt ott fénylik, ott ragyog az Isten dicsőítése, az Isten dicsősége, amelyet a ti életetekben keresztül ilyen fényesre, ilyen ragyogóra, ilyen örökké tartóra váltottatok.

Hogyha pedig tudjátok, hogyan kellene cselekednetek, mert a ti lelkiismeretetek, a ti belső énetek bevilágítja az értelmeket, de mégsem cselekedtek úgy, hanem engeditek a ti mulandó énetek félrefejlett természetét uralkodni e felett az igazság felett, akkor ez a világosság, amely a kegyelemmel rátok vetődött, elhomályosodik. A ti lelketek élő természetében az Isten dicsősége elhalványodik, fényét veszti és akkor nem fog megismerni titeket ő, aki előttetek ment, hogy helyet készítsen nektek, mert nem látja meg magát a ti lelketek tükrének ragyogásában. Akkor hiába keresitek őt, nem találtok rá arra az útra, amely titeket odavezetne őhózzá, az ő hazájába, az általatok oly régen óhajtott hazába, a boldogság hónába.

Igyekeztek tehát, mert ezer meg ezer szem néz rátok, ezer meg ezer lélek keresi a példát a ti éltetekben, és ezer meg ezer lélek keres bátorítást, biztatást a ti életeteket szemlélve. Mert ők, akik elmentek a mulandó világból, teleírt lapok, becsukott könyvek, amelyekbe már nem lehet beírni semmiféle kegyelemmel. Ők tirátok néznek, hogy vajon hogyan, miképpen oldjátok meg azokat a rejtélyeket, amelyek előttetek állnak, hogyan világosítjátok meg azt a homályt, amelybe titeket az élet napról napra beletol? Titeket figyelnek azon az úton, amelyet nektek kell a munkátokkal irtanotok, nektek kell járhatóvá tennetek abban a rengetegben, amelyet földi életnek neveznek. **Jól vigyázzatok hát a gondolataitokra, vágyaitokra és azokra a nagy lelki indulatokra, amelyek lehetnek jók és kellemesek, azonban lehetnek kellemetlenek és kárhozatba vivők is.**

Jól vigyázzatok, mondom, mert hiszen amely úton most jártok, azon az úton egyszer majd előttetek is mint leeresztett sorompó áll ott a vég és azt mondja a Gondviselés törvénye: idáig és ne tovább! Akkor új utat, új életet mutat nektek a halál állapota,

mely olyannak látszik ugyan, mintha ennek az útnak a folytatása lenne, de nem abban a formában, nem abban az állapotban éltek tovább, amelyben itt, a mulandóság világában éltetek, hanem már a valóságra ébredve tekintetek vissza arra az útra, amelyet elhagytatok. **És akkor, amikor már tisztább látással, szellem szemekkel fogtok visszatekinteni elmúlt életetekre, látjátok majd, hogy mennyit cselekedhettetek volna, és mennyi alkalom lett volna, amelyet nem használtatok ki a magatok javára** és nem szereztetek magatoknak annyi értéket a mulandóban, hogy az örökkévalóban beválthattátok volna, hogy magatoknak azon megnyugvást és békét vásárolhattatok volna.

Kedves testvéreim! Az élet minden léleknek azon az úton mutatja meg az eléje szabott célt, amely utat részére a Gondviselés kitűzött. Ezen a kitűzött úton mindazok az akadályok, mindazok a lehetőségek, amelyekkel találkoztok, a jóra is, a rosszra is, a kellemesre meg a kellemetlenre is módot nyújtanak nektek, hogy mindegyikben tapasztalatokat szerezzetek, próbákat éljeteztek át. De mindezek a ti lelketeknek, a ti természeteteknek csak a kivetített formái. Azért **egyikőtök se idegenkedjék attól az élettől, amit neki a végzet kiszabott.** Mert még ha kellemetlen, ha küzdelemmel teljes és nyugös is az élet, illetőleg az életnek azok a kötelezettségei, amelyekkel súlyosbította a végzet, a sors azt az utat, amelyet mindegyikteknek meg kell járnia, gondoljátok meg, mennyire elősegíti lelki fejlődéseteket és előhaladásotokat. Azzal, hogy az alkalmak és próbák által lelketek megtisztulhat azoktól a salakoktól, azoktól a hibásan felszedett nézetektől és érzésektől, amelyeket ki tudja mikor, melyik életben szedtetek fel magatokra, és talán éppen ez az, ami titeket visszatart attól, hogy teljesen boldogok lehessetek. Mert hiszen köztetek van haladottabb, és a haladás útjára még alig rálépett szellem is. És van olyan is, aki már Isten kegyelméből sok élettapasztalatot keresztül megszerezte magának azt a belső lelki szabadságot és azt a világosságot, amelynek suga-

rát előrevetítve bevilágítja az ő útját. És tudja, hogy mit kell cselekednie, mindezek dacára még ennek is vannak az életútján apró, elszólt, hegyes kavicsok és tüskék, amelyeket nem tud meglátni a lélek, mert ez éppen elkerülte a figyelmét az előtte való tapasztalatszerzésben.

Szedjétek fel ezeket a tüskéket nagy türelemmel, nagy jóakarattal és igyekezettel, még mielőtt rálépnétek, gyakoroljátok a szeretet munkáját, gyakoroljátok az önmeztagadást, az alázatosságot, a békességes tűrést, az engedelmességet, a szerénységet, gyakoroljátok a kevéssel való megelégedést. Tanuljátok meg, hogy minden csak kegyelem és mindenért hálát kell adnotok. Tanuljátok meg, hogy bármilyen nehéz is az út, amelyen járnotok kell, Isten kegyelméből végigvezet azon titeket a haladás angyala anélkül, hogy a lelketeket megtépné a tövis és lábatokat felvérezné a hegyes kő. Úgy értem ezt, hogy a lelketekben nem esik kár, ha igazán hisztek, ha igazán bíztok, és lélekben átadjátok magatokat annak a kegyelemnek, amelyben hisztek, és amelyről meg vagytok győződve, hogy *van*. És annak, akit megismertetek azon a szereteten keresztül, amely szeretettel ő keresett fel titeket, hogy szemeiteket az élet durva forgatagából az odafenn valókra irányítsa. Hogy keressétek a boldogságot, az igazságot, a békét és megbizonyosodjatok felőle, hogy mindezek megvannak a ti mennyei Atyátok kezében. És mindezekkel vár titeket, hogyha a ti utatokról megérkeztek, és ő megbizonyosodik felőle, hogy ti a megismerés révén engedelmes gyermekeivé váltatok.

Higgyetek abban, hogy ő a kegyelem Atyja, aki titeket megteremtett, aki a világokat fenntartja és mozgatja azokat az eseményeket, amelyek előbbre viszik az emberek és szellemek sorsát, és igazgatja azokat a nagy történéseket, amelyek hívatra vannak arra, hogy végzéseikkel szenvedtessék az emberi szellemeket. Mindenesetre ezek szenvedtetések, fájdalmak és könnyek nélkül nem mennek. Mert minden tévelygés, minden rossz és minden bűn úgy hozzá van nőve az emberi lélekhez,

mintha annak húsa és csontja volna. És minden rossztól, minden tévelygésről olyan nehezen mond le az emberi lélek, mint amilyen nehezen mond le az életről, mivel megszerette azt. Az emberi lélek is megszerette a tévelygést, magáévá tette azt, él és szenved benne.

Isten azonban nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy megtérjen, és a megtérés által élhessen. Tehát a bűntől meg kell szabadulnia, és ha az értelmén és érzelmen keresztül nem tud megszabadulni, akkor az ütközéseken keresztül kell megismernie a rosszat rossznak, hogy féljen és irtózzék tőle. Ezért szükséges, hogy az emberi lélek megütöközzék, szükséges, hogy a könnyein keresztül panaszkodjék fájdalmai és szenvedései miatt, hogy amikor a könnyein keresztül panaszkodva az ő mennyei Atyja megvigasztalja az ő lelkét, akkor elfogadja azt a vigasztalást, elfogadja azt, amit ő ígér a szenvedő emberiségnek: *„Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek”*.

Higgyétek ti is, testvéreim, hogy az Úr a ti részetekre is elkészítette a helyet, és ott, azon az elkészített helyen vár titeket vissza magához. És hogyha a lelketekben fájdalmak, csalódások és szenvedések vannak is, hogyha összeroskadtok is a teher súlya alatt, tekintsetek fel oda, a boldogság világába, ahol ő vár titeket vissza magához.

A magatok erejéből azonban nem tudtok odajutni, a magatok tájékozódó képességével nem tudtok odatalálni, mert nem is tudjátok az utat, s még ha tudjátok és ráléptek is az útra, ezer küzdelem és ezer kísértés között nem tudtok elég erősnek lenni, hogy végig is járjátok azt. Azért a ti vágyódó lelketeket adjátok át Neki, hogy ő vezessen titeket azon az úton, amelyet ő jelölt ki számotokra, hogy a lelketek el ne fáradjon, el ne lankadjon, és reménységeitek ki ne aludják. Hogy élénk lelkesedő tüzzel tudjátok végigharcolni az életet, élénk lelkesedéssel tudjátok az igazságnak érvényt szerezni.

Nagy ambícióval lássatok neki a küzdelemnek, amely előttetek áll, amely nem abban van, hogy ti minden más testvéretek lelkén a hibákat és tévelygéseket szemmel kíséritek, és abban megütközzetek. Hanem abban, hogy legelsősorban is ti magatok vizsgáljátok meg a magatok lelkét és készítsétek el, fegyverezétek fel az igazsággal és az Úr előtt kedves erényekkel, hogy ezekkel járjátok végig az utat és álljatok ellene a kísértésnek, amely a ti végzetetek, amely nektek dicsőséget és boldogságot ígér, azonban a csalódás útvesztőjébe vezet benneteket.

Adjátok át a szíveteket Istennek, és kérjétek őt, hogy hintse el azokat az érzéseket a szívetekbe, amelyek megnövekedve nagy és hatalmas munkára képesítenek majd titeket az ő országáért, azért az országért, ahová ő vár titeket. Ezt pedig nektek a magatok énjében kell megteremtenetek, mert azt is mondotta ő, hogy a *mennyek országa sem itt, sem amott, hanem a ti lelketekben és a ti szívetekben van*. És ha a ti szívetekben van a mennyek országa, akkor ő is ott van, szükségképpen ott kell annak is lennie, aki előrement, hogy elkészítse a helyet. És hogyha ő a ti szívetekben van és a mennyek országát napról-napra segíti kiépíteni a szívetekben, akkor nektek sem kell őt valahol a végtelenségben keresnetek, hiszen ti benne éltek, benne vagytok. Ő viszont a ti szíveteken keresztül irányítja az ő akaratával a ti életeteket. És hogyha ő alakítja, ő irányítja az életeteket, amikor minden ténykedésetek olyan építkezés lesz, amellyel Isten országát nagyobbítjátok, Isten országát építitek ebben az anyagi világban is, amelyben éltek.

Nem valami a távolság kódében sejtett állapot a mennyek országa. Minden öröm, minden Isten szerint való cselekedet, minden igazság, amelyet ti földi életetekben érvényre juttattatok a hazugsággal, a bűnnel szemben, egy-egy téglája annak a hatalmas épületnek, amely nektek otthont nyújt, bármely részébe, bármely állapotába kerültök is a végtelenségnek. Az a tiétek, azt ti magatokkal vizitek, mert az a valóság. Az események világában az eszmények megvalósítása, amely a ti va-

gyonotok lesz mindenütt, bármerre mentek, bármerre vezessen is titeket az isteni Gondviselés. Tehát benne örökkévaló értéket szereztek, amelyet soha senki el nem vesz tőletek: sőt azt a ti mennyei Atyátok az ő atyai szeretetével és végtelen nagy gazdagságával megsokszorozza, megerősíti, s a ti részetekre megnöveli az ő örömeivel, mikorra ti visszatértek őhöz.

Ezek a mostani küzdelmek, ezek a válságosoknak látszó állapotok a ti részetekre nem olyan rettenetesek, mint ahogyan azt a földi ember látja és érzi. **Éppen abban van a nagy kegyelem, hogy most bő alkalmatok van minden rossz helyébe jót cselekedni, minden hazugság helyébe igazat szólni és megmutathatni a ti állhatatosságotokat Istenhez** és a ti hálátokat azért, hogy titeket éppen ezekben az állapotokban megkeresett az ő irgalmasságával és kegyelmével. Hogy titeket azokkal megajándékozva végigvezet a nehéznek tetsző úton, és hogy a ti lelketeknek megadta a hitnek világosságát, amely világossággal végigjárva az élet útját, mindenben megtalálhatjátok az ő szerető atyai gondoskodását, és mindezért hálát adhattok neki.

Testvéreim, Isten vár titeket. Isten óhajtja, hogy ti hozzá menjete. Krisztus is elment, hogy helyet készítsen néktek. Ő ott vár titeket a megkészített helyen, abban az otthonban, ahol a ti lelketek megpihenhet és felöltözködhet a mennyei ruhába, hogy mindazok a lelkek, akik Isten szavát meghallották, a nagy találkozón jelen lehessenek.

Azért, testvéreim, öltözködjete az Igének világosságába, öltözködjete a cselekedetek igazságába, öltözködjete a szívnek ártatlanságába és tisztaságába, hogy ő megismerve titeket, befogadjon a lelkek mennyei hazájába, amelyet az ígéret szerint a ti részetekre is elkészített.

A FELTÁMADÁS ÜNNEPÉN. (**)

Ma, amikor a feltámadott Krisztus emlékének szenteltek ünnepet, egy rövidke időre a ti lelketekkel óhajtok foglalkozni, hogy

vele bizonyos dolgokat megismertessek. Azért akarom ezt tenni, hogy ti magatok is ismerjétek magatokra, és ismerjétek meg az életet, az élet célját, az élet fontosságát és majd annak idején, hogyha megismertétek és mindenből levontátok a következtetéseket, igyekezzetek eredményeket is elérni azok által az ismeretek által, amely ismereteket az Úr ingyen való kegyelemből adott nektek. Hogy a lelketeket meggyógyítsa, megtisztítsa, felemelje, megigazítsa, hogy az övéi lehessetek azok által az igék által, amelyek által a régi helyébe új életet, új utat, új célt mutatott, új eget, új földet teremtett. Hogy ezáltal az ismeret által magasabb rendű igazságokat lássatok meg és magasabb rendű élet után, való vágyat éreztetek. Mert hiszen a jelenlegi élet, amelyben most vagytok, amelyet most éreztetek, amelynek a terhét hordozzátok, sokszor nem kívánatos előttek, sokszor ti magatok is úgy érzitek, hogy a teher alatt összeroskad a lelketek, és elsötétül előttem az út, elhomályosodik a cél, és azt hiszitek, hogy nincsen az életnek semmi célja, semmi értéke.

Bizony, ha a hitnek gyenge mécsese be nem világítaná a lelketeket s abba reménységet és egy kicsiny életet nem öntene, el-lankadnátok és ti is, mint a kívül való emberek, éppen úgy áldozataivá lennétek azoknak a vastag és durva bűneiknek, amelyek a földön olyan elviselhetetlenné teszik az emberek életét. Mert hiszen hiába világít meg az emberek előtt a tudomány sok természeti titkot, hiába fedezik fel a természet titkait, egyiket a másik után: az emberi lélek mégsem változott meg, s ma is ugyanaz, mint sokezer év előtt. Az erői is ugyanazok, amelyek azelőtt voltak, a cél is ugyanaz, amiért őt a mennyei Atya ezen a földön megjelentetni akarta.

A cél mindig az volt, hogy az ember kibontsa mindazt, ami a lelkében van, s hogy az ember kibonthassa mindazokat a vágyakat, a mennyei Atya szabadságot és teret ad neki és szabad akaratot, hogy tetszése szerint cselekedhesse. Hogy ez a cselekvés a következményeiben mutassa meg a léleknek önmagát,

azaz azt, hogy jó volt-e, vagy pedig rossz. Mert az emberi léleknek fájdalmasan keld megtapasztalnia, hogy azok a vágyak, azok az indító erők, amelyek benne és általa működnek, nem helyes és nem törvényes forrásból erednek.

De ha az emberi lélek ennyire át van szöve a törvénytelen vágyaktól, törvénytelen akarattól, törvénytelen erőktől, amelyek őt cselekvésre indítják, vajon hogyan tud meggyógyulni, hogyan tud kinövekedni azokból a tévelygésekből? Hogyan tudja a helyes és igaz utat megtalálni, hogyha benne semmi jó nincs, hanem mind csak szenvedésre, gyötrelmre, kínlódásra és csalódásra várakozó erők azok, amelyek benne élnek?

Senki sem ismeri önmagát, sem a másik ember lelkét, de ismeri őt a Teremtő, aki megteremtette, és aki őt fejlődése útján lépésről lépésre vezet. Előtte nincs titok, Előtte a léleknek minden kicsiny hajlandósága, vágya, érzése nyilvánvaló, mielőtt még az ember tudatáig jutna, hogy mit is akar, mit is óhajt tulajdonképpen?

A mennyei Atya az ő örök jelenvalóságával előre tudja, mielőtt még kialakulna a vágy, hogy az ő szellemgyermeké önmagából, az ő rejtett természetéből mit fog napfényre előhozni, milyen gondolatok, milyen érzések, milyen vágyak keletkeznek azon a végtelen hosszú úton, amelyen félrelépése óta halad. Egyedül a mennyei Atya tudta azt, hogy amikor az emberi lélek eltévedt, amikor önmagából akart életet és tartalmat kihozni, önmagából, azaz Isten nélkül, az örökkévaló Atya nélkül akart örökéletű dolgot teremteni, hogy ez a nagy akarás, ez a nagy törekvés, ez a teremteni vágyás, és a boldogság minél gyorsabban való elérésének vágya, amely az ő gyermekeinek a lelkét izgatja, milyen útra vezérli őket, és hogy hova jutnak önélküle. És bárha tudta, az ő kegyelme mégsem szűnt meg, hanem lépésről lépésre követte őket a tévelygés útján. Egészen addig, ameddig az ő akarásukkal, az ő vágyukkal, az ő tévelygésükkel teljesen beletévedtek a lehetetlenségbe, s ők maguk is teljesen elmerültek a megsemmisülésbe, a halálba.

És amikor a halál mozdulatlanságába, dermedtségébe estek, az életnek a szellője megindult körülöttük, és felsodorta őket a saját törvényükkel együtt az életbe, felsodorta őket a törvénybe, hogy amit a halál álmában elvesztettek: az ő emlékezésüket a jóról visszanyerjék. És az ő nagy akarásukat, az ő tévelygésüket ne folytathassák, új életet, új fogalmakat, új törvényt állít fel számukra, új hullámzásokon keresztül vezeti őket az életbe, és új fogalmakkal gazdagítja őket a tapasztalás, amely tapasztalás mindig nehezebbé és nehezebbé teszi az utat. Azonban, habár nehéz, terhes és meredek is az út, de felfelé vezeti az emberi lelkeket a fejlődés különböző fokain keresztül. Ezen a meredek úton hol egészen elsötétül, hol csak árnyak futnak keresztül, hol meg kiderül az emberi lélek felett, mindig aszerint, ahogyan az emberi lélek annak a felülről jövő hangnak engedelmeskedik, annak a felülről jövő törvénynek a szavát a lelkébe fogadja, magáévá teszi, és annak akaratát cselekszi. Mert az ember elvesztette a tudását arról, hogy kicsoda, mi-csoda ő, honnan jött és hová megy.

Egy kicsiny töredék az élet, melyet a Gondviselés apró szakaszokban oszt ki és ezeket a szakaszokat a halál választja el egymástól. Ezeket különböző állomásokon osztja szét a Gondviselés, s a lelket a megteremtett élet különböző útjain vezérli végig, amely utakon hol szenvedés és fájdalom, hol felemelkedés, hol lesüllyedés, hol boldogság, hol csaldóság vár a felfelé törekvő lélekre.

És amikor ezen az úton azok a törvénytelen kívánságok, amelyek a lelketekben fájdalokat, gyötrelmeket és szenvedéseket eredményeznek, elfárasztják a lelket, amikor a fergeg lecsapja, s a földre fekteti az embert, akkor belátja, hogy tehetetlen azzal a hatalommal szemben, amely hatalom törvényt tart felette. Amelynek ellenállni nem tud, amelyet ő meg nem semmisíthet, mert ő csak egy igen kicsiny porszem a mindenségben. Akkor aztán az emberi lélek keresi, kutatni kezdi azokat az

erőket, amelyeknek ő tehetetlen játéklabdája. Kutatni kezdi, hogy miért kell ennek így lennie?

Ezek a kereső gondolatok pedig elvezérlik őt Istenhez, és az igazsághoz, és megvilágosodik előtte a lélek útja, a láthatatlan élet, amely láthatatlan dicső életnek ő is osztályosa volt addig, ameddig meg nem rontotta és el nem tévesztette az irányt.

Amint ez a láthatatlan élet kibontakozik előtte, számtalanszor összeütközik az igazsággal, mert az ő testének igazsága más, mint a lélek igazsága. És hogy ezt az ellentmondást megvilágítsa a felfelé törekvő lélek előtt a kegyelem és szeretet Istene, elküldi az ő egyszülött Fiát: a mi Urunkat, a Jézus Krisztust. Hogy az ő pártütő gyermekeit megtanítsa azokra az elhagyott régi igazságokra és visszavezesse őket azon az úton, amely a legrövidebb és legbiztosabb, hogy mindazt, amit elferdült elveikkel, tisztátalan érzéseikkel félreértettek és félremagyaráztak, világossá és tisztává tegye előttük. **Hogy újból megismerjék az ő Atyjukat, és ő újból szólhasson hozzájuk, nem a természet törvényen, nem a mennydörgésen keresztül, nem a szenvedésen, nem a csapásokon keresztül többé, hanem hogy meghallják az ő szavát a csenden keresztül, a békesség keresztül.**

Igen, mert Krisztus, az Isten egyszülött Fia, a békességnek királya, az életnek megkoronázott fejedelme. A szeretet, áldozatul adta magát, az ember előtt felfoghatatlan nagy szeretet oltárán áldozott ő azzal, hogy testbe öltözött az emberekért és ezt a testet odaadta a tévelygésnek, a hazugságnak, a gonoszságnak áldozatul. Áldozatul adta önmagát, önmagától, hogy az ember megismerje a mulandó életnek értéktelenségét, s megismerje ennek az életnek a célját abban a nagy és szent érzésben, amely mindent tisztává, ragyogóvá, igazzá és boldogítóvá tud tenni a szeretetben.

Mert az életnek célja a szeretet megismerése, a szeretet törvényének megtanulása és az abban való munkálkodás. Hiszen itt, ezen a földön millió meg millió ember van, akik még nem is-

merik az igazságot, nem ismerik az élet célját, nem ismerik Istent, az ő Teremtőjüket, nem ismerik, hogy igazság van, nem tudják, hogy van szeretet. Ezeknek a lelke még éretlen tömb, ezeknek még fel kell nyílniuk, virággá kell érniük, hogy a felülről jövő isteni kegyelem sugarában megjelenve megismerhessék az élet értékét, a jót.

Mert hiszen a tévedés folytán az emberi lélek nem tudja, hogy mi a jó és mi a rossz. Először tehát az életet kell megismernie, az életet kell megszeretnie. És amikor az életet magát megismerte, akkor az élet javait kell megismernie, az élet javaiban kell magát kiképeznie azok által az ütközések által, amelyeket a testben érezhettek, amikor látjátok, hogy milyen alantas érzések vannak bennetek, hogyan gondolkoztok, és sokszor hogyan cselekedtek.

Íme, a sors mintha csak ölében hordozná az embereket és mintha csak simogató kézzel érintené őket, mikor megadja nekik mindazt, amit szemük-szájuk megkíván, mert sorra mindent eléjük visz az élet. De mindezek dacára nem boldogok, nem tudnak örülni, mert hiszen nem tudják értékelni azt, ami sok más előtt kívánatos volna. Ezeknek a lelkeknek még meg kell ismerniük az élet javait, bele kell kóstolniuk az élet gyönyörűségeibe, és amikor belekóstoltak, meg kell szeretniük az életet.

Az élet tehát arravaló, hogy felébressze a lélekben az érzéseket, felkeltse benne az élet után való vágyat, hogy az izgatás által megtanulja az ismereteket, az azokból folyó világosságokat és ezek elérése érdekében törekedjék az életre, törekedjék az élet javait megszerezni, magáévá tenni.

Mikor aztán a lelkek megismerték, mikor magukévá tették - mert a sors megadja nekik - akkor jön a nevelő természettörvény: egy fordulat, és amit addig rájuk rakott az élet, abból lassanként kiforgatja őket. Mivel pedig felébredt vágyaik folytán az ő felébredt lelki érzékszerveik már munkára képesek, már keresnek, már kutatnak, és amit elvesztettek, azt visszasze-

rezni óhajtják. De mert a jóról, az igazról nincs helyes fogalmuk és nem tudták az értelmükben kialakítani, hogyan kell a jót megszerezniük - tehát a maguk önző természetén keresztül igyekeznek a jót megszerezni, a kívánatosat magukévá tenni, nem törődve azzal, hogy azt a jót, amit ők az életben találtak, annak a másik ember lelkének csak hosszú fáradozások árán sikerült megvalósítania itt a földi életben.

Hiszen nézzetek csak végig a világban: ami szépet, jót, kívánatosat láttok, azt mind a lélek munkája alkotta, azt munkálkodó emberek milliói hosszú, fáradságos munka árán tudták csak megvalósítani. Nézzétek meg az építkezés remekeit, nézzétek meg a technikai vívmányokat és nézzétek meg azt, ami a mai emberek testi kényelmét és örömeit szolgálja: az mind a fáradó emberi lélek munkálkodásából nőtt ki mint eredmény. És az egyszerű, önző, nem gondolkozó emberi lélek mindezt minden gondolkozás nélkül akarja a magáévá tenni, ő mindezek fölé akar emelkedni, mindazt bírni akarja, amire semmi jogosultsága nincsen, minthogy az más emberek munkájának a gyümölcse. De ő mégis magáévá karja tenni, mivel az jó, mivel az előtte kívánatos.

Isten igazsága azonban fordít egyet az élet kerekén, és aki ma magához ragadta, holnap mindezeket nélkülözni lesz kénytelen, s egyszerűségben, szegénységben, alárendeltségben kell az élet munkáját megtanulnia, egyszerűségben, szegénységben kell az ő lelkének művelését elvégeznie, hogy megismerje a munkát, ami az emberre vár.

És amikor megismerte a munkát - az emberi lélek természete ilyen - akkor annak gyümölcset is szeretné élvezni, amiért munkálkodott, amiért szenvedett és gyötrődött. Azonban a legtöbbször az történik, hogy amikor valamit elért mikor már éppen úgy gondolja, hogy annak eredményét élvezni fogja, akkor fosztja meg mindattól a halál, vagy valamilyen balsiker folytán éppen akkor veszíti el a kezéből azt a kulcsot, amely azt a kaput nyitja, amely mögé az életnek kincseit berakta.

De ha így van - gondoljátok - akkor nem érdemes élni! Mire való a fáradtság, a gyötrődés, a kincs, nehéz tanulás, ha csak csalódás az élet eredménye? **Nem, testvéreim, amit megtanul az ember, az az övé.** Meg kell tanulnia az emberi léleknek dolgozni, meg kell tanulnia, hogy mindazt, amit tévelyegve rosszul cselekedett, amit rossz elvekből kiindulva, elferdült formában érvényesített, jó eredményekké dolgozza át. Persze, amikor ezt elvégezte a maga részéről, akkor az ő lelke elfárad, mert megtépi az élet vas foga és vágyik a pihenés után, vágyódik valami öröm után, mert az élet nem váltotta be semmiféle vágyát. Azonban Isten mindezt céltudatosan cselekszi így az emberrel, mert ő nagyobb boldogságot, nagyobb eredményt, boldogítóbb, kielégítőbb jót szánt az őbenne bízóknak.

De amíg a lélek idáig jut, addig végtelen sok csüggedésre alkalmat adó okkal és okozattal kell megküzdenie. Krisztus ezeknek a szenvedő, gyötrődő, csalódó, bűnöző emberi lelkeknek a sorsát veszi a kezébe, amikor felemeli őket a nem tudásból a tudatos életbe, amikor eléjük áll és megmutatja a mulandó embernek a sorsát, megmutatja a mulandó élet hiábavaló törekvéseinek eredményét.

Mert amikor az ember idáig elér, nem tud a szenvedések és a halál küszöbéről továbblépni, mert elfárad, kimerül, az ereje elfogy, hiszen a lelke még nem erős, sőt az erői folyton fogyanak a munka, a fáradtság s szenvedés, a gyötrődés és a reménytelen küzdelem közepette.

Krisztus a magával hozott isteni igazsággal megmutatja, hogy a földi ember gyötrődése Isten előtt tudva van, de megmutatja az utat is, amely továbbvezet, és a küzdő embert a maga új élet-erőiből új életforrással látja el. Reménységet nyújt néki, bűnbocsánatot ad, és megismerteti az Istent, mint teremtő Atyát, megismerteti a szeretet törvényét, megmutatja a kegyelem forrását. És magára vállalja a nagy feladatot, hogy elvezesse az embert a teljes kiengesztelődésbe, a teljes boldogságra, az üdvösségre. Az emberi lélek a maga alacsony érzéseivel, és a ma-

ga szűk látókörével apró, kicsiny igazságokat kerget, értéktelen kavicsokat szorongat a kezében. Krisztus azonban mennyei és örök értékű igazságokat, drágaköveket, igazgyöngyöket ad a kezébe, amelyeket értékesíthet a maga életében, sőt annyira értékesíthet, hogy ezeknek az igazgyöngyöknek az értékével teljesen átöltözködhetik, teljesen levetheti bűnös, gyarló testét és felveheti az örökkévaló élet ruháját: az Isten által küldött bűnbocsánatot, kiengesztelődést.

Mindezt azzal az egyszerű és kicsiny dologgal érheti el, hogy az ember ismerje el Istent Teremtőjének, szerető Atyjának, engedelmeskedjék neki, tartsa meg az ő törvényeit. És ha voltak és vannak - mint ahogy minden embernek vannak - bűnei, azokat is adja át neki, hogy többé semmi közössége se legyen velük; engedje áttisztítani, újjáteremteni szívét, lelkét az által a szeretet által, az által az igazság által, amelyet ő adott a világnak. Ti most már tudjátok az én beszédemből, hogy ez az igazság nem más, mint a szeretet és az alázatosság igazsága.

Az emberben, ameddig ember, csak egyféle természet van: a hatni vágyó, a teremteni vágyó természet. Mert az ember, mielőtt megismeri a létnek bizonyos gyönyörűségét, maga akarja kialakítani a maga boldogságát. **Mielőtt a lélek megismeri az életnek boldogságát, azonnal ő maga akarja azt megszerezni magának, és ezzel együtt felébred benne az Isten ellen való ellenszegülés.**

Nézzétek csak meg a ti korotokat és az előtte való idöket: minden korban ott van a tévelygés, éppen azok csúfolják és másítják meg az Isten törvényét, akikre az van bízva, hogy azt ápolják, fenntartsák, hogy az mint erőforrás, mint összetartó kapocs Isten és ember között fenntartsa az összeköttetést. Éppen a törvény őrei azok, akik ellenszegülnek a szellemi igazságoknak, emberi dogmákba kényszerítik, s ezáltal átalakítják azokat.

Ebben a tévelygő nagy akaratban, a léleknek ebben az engedetlenségében van az a bizonyos homály, amely mindig sűrűbbé és sűrűbbé teszi a látóhatárt úgyannyira, hogy az ember vég-

eredményben a testen keresztül néz mindent. És ami a testén kívül esik, azzal már nem törődik, azért már nem hajlandó munkálkodni, azért nem hajlandó semmiféle terhet hordozni, mert az önző és szembe helyezkedik a szeretettel.

Nem ez tombol-e annyi hosszú évszázadon, annyi életem keresztül változatlanul? Nem az önzés igazsága viszi-e most is előre a fejlődést? Nem ez mondatja-e Kajafással, hogy „Jobb egy embernek meghalni a népért, mint hogy az egész nép elveszen?” Nem ez az, ami nem engedi az emberi lelkekben az isteni igazságot visszatükröződni? Nem ez az, ami kiöli az emberekből a hálát, az emlékezést, amikor a szeretet csodálatosságát semminek állítja oda a merev dogmával szemben?! **Nem áll-e Krisztus és a vakságból és bélpoklosságból kigyógyított ember közé a dogma, és azt mondja a meggyógyult bélpoklosoknak és vakoknak, hogy aki elhiszi és elhiteti, hogy Jézus gyógyította meg, azt kiközösíti az egyházból?** És akik a földi felfogás és a földi uralom szerint kiverekedtek maguknak az elsőbbséget, azok egy szóval sem emlékeznek meg Jézusról, sem hálát nem adnak neki, amiért meggyógyította őket. Ezek nem keresik Krisztust, csak egyedül az, akit kivetettek, a legnyomorultabb tesz tanúbizonyságot, hogy igenis őt az Úr gyógyította meg, már pedig aki őt meggyógyította, az hatalmasat és nagyot cselekedett, és az csak Isten erejével cselekedhetett ezt.

A kivetett és elbocsátott, nyomorúságban sínylődő lélek felismeri az Istennek nagy cselekedetét, és azt mondja tanúságot téve: „Bizony, Isten Fia volt”. Az egyház azonban megdorgálja, megfélemlíti, mert hiszen Krisztus az egyházi formaságok nélkül cselekszik olyan erővel, amelyekkel elbolondítja a népet, és olyan Istent hirdet, akit ő alkotott magának, nem pedig azt az Istent, akit az egyház hirdet: a dicső Jehovát, aki kivezette népét Egyiptomból.

Íme az Úr nem ennek a külsőségnek, ennek a bálványnak esik-e áldozatul? Nem a bálványok: az emberek megrögzí-

tett dogmái juttatják-e keresztre, valamint az uralom, amely szembeáll az Istennel?

És ez mind azért van, mert az emberi lélek sötétségében még tájékozatlan, még nem tudja, hogy van isteni lélek, és az a lélek kitölti az ő hatalmasságát lélekről lélekre, és hogy az Isten az emberek lelkében munkálkodik. Az egyház tagadja ezt, az egyház nem ismeri el a pásztorok tanúságtételét, az egyház még azt sem ismeri el, hogy a halottak feltámasztását csak az Istentől való erő tette lehetségessé. Az egyház nem ismeri el, hogy a vakok szemei megnyílnak, a betegek meggyógyulnak. Az egyház nem ismeri el az igazságot, amely egyenesen Istentől jön, az egyház megkerülésével, mert az egyház a régi dogmát, a megjegecesedett, megcsontosodott, anyaggá vált emberi gondolkozás megkeményedett formáját őrzi.

De hát tulajdonképpen ki az az egyház, mi az az egyház? Nem az élő Istennel való közösség-e? Továbbá honnan veszi az egyház azt a jogot, hogy az Ábrahám, Izsák és Jákob Istenét a maga részére sajátítja ki, s az ő emberi felfogásának, emberi hatalmának az alátámasztására használja fel?

Az egyház, mint ilyen, azt már elfelejtette és mindig újra meg újra elfelejti, hogy az Isten Lélek, és akik őt hallgatják, szükséges, hogy lélekben és igazságban fogadják magukba. Az egyház elfelejti, hogy Istennek minden emberlélek egyformán teremtett gyermeke, hogy minden teremtett emberi lelket meg akar menteni a kárhozattól. És minden teremtett emberi, lélekhez külön van szava, mert minden teremtett emberi lélek az-övé és, minden teremtett emberi lelket annak természete szerint akar elvezetni az üdvösségre.

Az egyház a külső forma, a holt betűk, ahonnan ha az Isten Szelleme kivonul, megszűnt hatalom, erő lenni. Látjátok, mit tesz az egyház a külső formával: árulovakat, hamis tanúkat pénzelt, hogy az igazságot, az isteni igazságot eltegye láb alól. Keresztre juttatja azt, aki az élő Istennek egyetlen és igaz szócsöve, akin keresztül a legtisztább igazság sugárzik alá a földre,

akin keresztül a legtisztább erő hat az emberi lélekre. Aki feltámasztja a halottakat, meggyógyítja a betegeket, csodákat tesz, megvendégel öt kenyérrel 5000 embert, akik mindnyájan megelégszenek és mindnyájan boldogok, mert nemcsak az emberi testük éhségét, hanem a lelki éhségüket is csillapította. Mindezzel az egyház nem törődik, rásüti a bélyeget és meg kell halnia, keresztfára kell jutnia az. Igazságnak.

Emberiek, testvéreim! Gondolkozzatok csak felette, hogy ha ma, a jelenlegi időben, a jelenlegi emberek, a jelenlegi állapotok között öltene testet a Megváltó a maga egyszerűségében, a maga igazságában, a maga csodatevő erejében: éppen úgy keresztre juttatnák-e most is? **Mert az emberi lélek annak dacára, hogy ismeri Krisztust, Krisztus szellemét, Krisztus igazságát, külsőséggé tette azt, és amikor a szellem felébred, amikor a szellem igazságot kér, amikor kielégülést vár az élő és igaz Istentől és az Isten megadja azt, akkor a külső forma odaáll az Isten és ember közé és kiközösíti, megveti és megbélyegzi azokat, akik megnyerték ezt az összeköttetést az ő Teremtő Atyjkkal.**

Testvéreim, vigyázzatok és imádkozzatok, hogy a külső forma titeket is meg ne tévesszen! Mert Krisztus feltámadt, és erről bizonyosságot nyújtott annak a sok hívő léleknek, akiknek megjelent és bizonyosságot nyújt ma is mindazoknak, akik őt keresik. Hogy ő él és kezében tartja az emberi lelkek sorsát, meghallgatja az ő imádságaikat, vezeti a sorsukat, számon tartja az ő lelkük eredményeit, amiket fel tudnak mutatni, mivel hittek az élő Isten beszédjének, hittek a feltámadott Krisztus igazságának. És nem állottak oda abba a népcsődületbe, amely népcsődületet az „írastudók és farizeusok” és a többi hatalomra vágyó lelkek alkotnak, hogy elsikkasszák az Istent és elidegenítsék az emberi lelkeket egymástól.

Vigyázzatok, hogy bele ne tévedjete a tömegbe! Mert a hamis tudás, a helytelen ismeret belesodorja a lelket abba a tömegbe, amelynek tagjai azt hiszik, hogy ők az igaz Isten hívei és „fe-

szítsd meg”-et kiáltanak az ártatlanra, az igazra, az őszintére, a szeretet vértanújára, az emberiség Üdvözítőjére, Megváltójára. Vigyázzatok, hogy ti is ebbe a bűnbe ne essetek, hogy az igazat, a tisztát, az Istentől valót be ne mocskoljátok! Vigyázzatok, hogy ti is bele ne tévedjete az emberi göggel, az emberi hiúsággal megterheltek, a gúnyolódók, a semmi igazzal nem törődők táborába, és a hatalomnak szolgálatában ti is arcul ne verjétek, meg ne korbácsoljátok az Igazságot!

Mert az a tragédia folyton tart, az a tragédia még ma sincs befejezve; mert a kiválasztódás évről évre, napról napra, percről percre egészen addig tart, ameddig az Úr be nem zárja az egek ajtajait. Mert még sokan vannak, akik itt élnek köztetek, akiket ő még elhívott az üdvösségre, akik még ma talán tagadják őt, akik még ma talán nem ismerik, de el kell jönnie számukra is az időnek, amikor egyszerre felismerik őt és felkiáltanak a római századossal együtt: *Bizony, Isten Fia volt ez!*

Ezek ma még nem tudják, nem látják, hogy azok az események, melyek napról napra történnek, az Isten kezében vannak. És az Isten azért engedi mindezeket megtörténni, hogy az emberek hitének erősségét, hűségüknek igazságát meglássa, és úgy osztályozza el őket az ő országában, ahogyan azt egy-egy emberi lélek a maga alázatosságával megérdemli. Senki sem mondhatja azt, hogy: Az én hitem erős és megdönthetetlen. Mert tulajdonképpen miben is hisztek? Abban, ami régen lejátszódott, hogy: Krisztus szelleme él, mert feltámadott.

Krisztus szelleme egyenként választja ki a földi csoportszellemek közül azokat, akik megfáradtak és megterheltek, akiknek lelkét átsugározza az ő igazsága. És ezek a lelkek mint érett kalászkok, lehajtják a fejüket, és az ő lelkük megduzzad a szeretettől, az áldozatkészségtől, az Isten után való vágyakozástól. Úgy, hogy akik ma még nem ismerik őt teljesen, holnap talán nagyobb, igazabbat, szebbet cselekszenek, mint akik régtől fogva ismerik őt, de a külsőségekben időznek. És azért nem juthatnak be az ő templomába, mert a

formákat, a könnyítéseket keresik, amelyekbe öltözködjenek, hogy Isten előtt megjelenhessenek.

Közben jön az Isten Fia. Megáll a lelküknek ajtaja előtt és bezörget, a szeretet hangját várva, amely azt mondja: „Szabad”. Azonban az emberi lélek mindennel el van foglalva, mindig mást cselekszik, mindig mást akar tudni, mindig mást akar elvégezni, mindig tökéletesebbé akarja magát tenni. És nem ér rá, hogy Krisztust magáévá tegye, mert az ő életével, az ő akaratával mindig nagyra törekszik, azért nem hallja meg és így nem is bocsátja be őt.

Ezzel szemben az egyszerű lélek így szól: Én Uram és én Istenem, nem vagyok méltó a te kegyelmedre, de ha te engem megkerestél, még mielőtt én ismertelek volna, mielőtt még tudtam volna rólad, fogadd az én szívemet és lelkemet. És tisztítsd meg azt az én bűneimtől és tévelygéseimtől; mutasd meg a te igazságodat és a te kegyelmedet nekem. Mutasd meg az utat, amelyen haladnom kell és parancsolj az én lelkemnek, hogy engedelmeskedjem.

Az ilyen lélek bizonyára felismeri az Urat, és bemegy vele a templomba, a szentélybe és megtalálja a feltámadott Krisztust. Megtalálja az ő szívében, az ő lelkében, mert Krisztus ezeket az egyszerű lelkeket keresi, ezeknek az egyszerű lelkeknek jelenik meg. Akik nem akarnak, mert nem is tudnak nagyot cselekedni, mivel érzik az ő erőtlenségüket, az ő gyengeségüket, ők egyszerűen csak várják az Úrnak közeledtét, várják az Úrnak hívását, hogy engedelmeskedjenek neki. Mivel pedig nem akarnak nagyot cselekedni, ennél fogva alázatosak, és amit az Úr rájuk bíz a földi életben, igyekeznek azt hűen elvégezni. S ha nem is száz százalékgig tudják elvégezni a munkát, amelyet az Úr rájuk bízott, mégis az ő legjobb akaratukkal, legjobb tudásukkal végzik azt, amit elvégezni képesek. Mert megelégszenek azzal, amit kapnak, s nem keresnek, nem kutatnak elérhetetlen dolgokat és mindenkor hálásak azért, amit az Úr ad

nekik. Ezek bizonyára türelmesek lesznek egymás iránt és önmaguk iránt is, mert minden lépésnél találkoznak az Úrral.

Ő pedig megígérte azoknak, akik őt szeretik, akik hittek és hisznek az ő beszédjének, hogy előttük megy mindig, bármilyen kétségbeejtőnek lássék is az út. S bármilyen riasztó is a jövő, amely előttük van, az Úr megvilágítja azt, mert nincsen olyan állapot, nincsen olyan nyomorúság, nincsen olyan kétségbeesés, amely a Megváltó szívét elkerülte volna, amelybe ő le ne szállt volna, amelyet ő végig nem csinált volna. Mert hiszen ő a legmélyebbre is leszállt, hogy a legmélyebben levő emberi lelkeket is felemelje magához. Tehát nincsen az a nagy eltévelyedés, amelyet ő jóvá nem tudna tenni, nincsen az a nagy kétségbeesés, amelyet ő meg nem tudna vigasztalni. Nincsen az a nagy szenvedés, amelyet ő meg nem tudna gyógyítani és nincsen az a kételkedés, amelyet ő meg nem tudna az ő bizonyosságával, az ő igazságával világítani és élő hitté ne tudna tenni.

Minden lélekhez másképp szól az Úr. Azért, embertestvéreim, legyetek egymáshoz, legyetek a világhoz, legyetek az egyházhoz és a benne élőkhez lélekben türelmesek és elnézők, akik még a külsőségekben találják meg a lelkük otthonát, akik ott keresik, és ott ismerik fel az eljűk szabott utat. Hagyjátok őket az ő útjukon menni; ha az ő lelkük mélyén igazán és hűen akarnak engedelmeskedni (ha eltévednek is), amikor majd elérkeznek az út végéhez, Krisztus megmutatja nekik magát, és új utat mutat részükre. Mert minden kereső talál, és minden zöregtőnek megnyitják.

Akik pedig megtaláltátok a Krisztust, a ti szívetekben, a ti lelketekben, ha látjátok is, hogy a felebarátotok, a testvéretek korlátok közé van szorítva, amelyeken keresztül nem tudja az igazságot helyesen felfogni, s azért az még türelmetlenkedik magában és még uralomra törekszik: hagyjátok őt, ne akarjátok őt az ő korlátaitól erőszakkal megszabadítani! Annak még be kell a fejét törnie azokon a korlátokon, az ő ferde felfogásának

szét kell zúzódnia, amikor majd azon a korláton keresztül a maga valóságában képes lesz felismerni az igazságot.

De mindenesetre éreztesétek vele a szeretet melegét, éreztesétek a ti jóakaratotokat. Mert hiszen akik többet tudnak, akiknek nagyobb ismeretük, akiknek szélesebb látókörük van, azok jobban tudnak tájékozódni, azok előtt az út nem ismeretlen, azok minden lépésnél tudják, hogy bármilyen messzeségben, bármilyen beláthatatlan távolságban legyen is a cél, Krisztus segíti őket, mert ő előttük megy azoknak, kik őbenne hisznek. Ebben bizakodva, ebben a hitben élve erőforrások nyílnak az ő szellemük részére, és képesek segítséget nyújtani azoknak, akik még mindezeket nélkülözik. Ezek többet tudnak túrni, többet tudnak elnézni, több szilárdságot tudnak tanúsítani, és szerényebbek tudnak lenni. Ezek nem kiáltanak, és nem harsogják végig a világot az ő hitükkel, nem dicsekszenek a nekik jutott kegyelemmel, mert hiszen akiknek a szemük nincsen hályoggal befödve, akiknek a látása tiszta, azok úgyis meglátják és észreveszik azt, hogy ki mely úton halad és melyik az igaz, a tiszta, az Isten által megmutatott út.

Él, testvéreim, a feltámadott Krisztus, ki legyőzte a halált, legyőzte a bűnnek következményeit! Itt él köztetek, akik hisztek Neki, akik az ő segítségét várjátok, akik őhöz á folyamodtok lélekben és igazságban, akik tőle várjátok a lelketek újjászületését, újjáteremtését, ő lehajol hozzátok és átvezet titeket azokon a keskeny és sötét folyosókon, amelyeken keresztül kell mennie minden léleknek, aki a bűnt, a tévelygést el akarja hagyni. Minden léleknek áldozatot kell bemutatnia a szeretet oltárán. Ő az első és nagy áldozat volt, aki az ő életét, az ő testét adta azokért, akik hisznek, és bűneik bocsánatát kérik. Ő azokban a pillanatokban, mikor az őt ünneplő embertömegdiadalmában úszva fel akarta magasztalni, amikor hozsánát kiáltottak a Dávid Fíának, abban a dicsőségben sem érezte Magát sem boldogabbnak, sem boldogtalanabbnak, mint akkor, amikor „feszítsd meg”-et kiáltott a sokaság. Őelőtte tiszta volt

az út, tiszta volt a munka, ő látta, hogy az ember lelkét, a kereső, a szenvedő emberi lelket mint hajtja hatalmába tévelgyése, mint használja ki a sátán minden emberi érzését és a tévelgyés szelleme mint alakítja át ellenséggé.

Ez az emberi léleknek a sorsa mindaddig, amíg Isten Szelleme át nem hatotta és be nem világította őt. Az emberi lelkek esendők, bűnre, tévelgyésre hajlandók, megteveszthetők, mert az ember még kicsiny pont csupán, kicsiny porszem a nagy teremtésben.

De annak dacára, hogy ilyen kicsiny, Isten hívó szava, Isten újjáteremtő ereje hatalmas, mennyei jelentőségű tényezővé alakítja át a hit által, az által a hit által, amely igazsággá növi ki magát az emberi lélekben. Mert ez az, ami keresésre, kutatásra indítja őt a jó, az igaz után s arra indítja, hogy küzdjön érte, s felemelkedjék lélekben az emberi életnek arra a magaslatára, ahol az emberi kicsinyes természet hatalma megszűnik.

Csakis ott, abban a világban tűnik fel előtte a feltámadott Krisztus alakja. Csakis ott, abban a világban látja meg az ő Üdvözítőtjét olyan nagynek, hatalmasnak, mindenekfelett valónek, amikor már az emberi lélek a maga kicsinységét, gyarlóságát elhagyta. Csakis akkor tudja felismerni a Megváltó munkáját, mert amíg gyarló emberi szemekkel vizsgálja ezt a nagy művet, addig nem képes megérteni, addig nem képes magáévá tenni. És addig hiába fogadkozik, hogy „hiszek, Uram, hiszek”, mert addig odaáll ő is a szenvedélyektől korbácsolva a papi fejedelmek mellé, és követeli a bűnösök, a tévelgyők, a gyilkosok szabadon bocsátását, és követeli az igaznak halálát.

Vigyázzatok, hogy semmiféle forma rabbá ne tegyen, titeket, mert hiszen a forma az emberi igazság, ez pedig a tévelgyés szellemének a kezében van. A tévelgyés szelleme pedig nem szűnik meg működni, és a sátáni lélek, amely a papi fejedelmek szelleméhez szegődik, s azt súgja nekik, hogy ez világbolondító, aki megmondta, hogy három nap múlva feltámad. Tehát hogy nagyobb baj ne legyen, előre is szükséges gondoskodniuk

arról, hogy el ne bolondíthassák a népet az ő tanítványai, és el ne lophassák az ő testét, azt mondván, hogy feltámadott.

Éppen ez peccsételi meg az Úr feltámadásának igazságát. Mert igenis, a papi fejedelmek katonái, akik éjnek idején ott őrizték a sírt, akik ott töltötték a hűvös éjszakát a sir mellett, éppen a hatalomnak ezek az őrei voltak hivatva arra, hogy meglássák a feltámadás dicsőségét. Igen, ezek, akik nem képzelődtek, akik a hatalomnak engedelmeskedve végezték az ő feladatukat, és töltötték be azt a hivatást, amelyet földi életükkel kénytelenek voltak betölteni: ezek voltak tanúbizonyságai azoknak az eseményeknek, amelyek akkor lejátszódtak.

Íme, ismét csak egyszerű emberek, nem tudósok, nem a papi fejedelmek, nem írástudók és nem farizeusok, akik magukat az igazságban hitték. Ezek az egyszerű, hivatásuknak alárendelt emberek, akik előtt a feltámadás ténye végbement, távol estek attól, hogy magukat kiválóknak tartsák, vagy valami csodát várjanak.

Tehát ha az Úr nektek akar valamit adni, akkor ahol legkevésbé sejtitek, ahol egyáltalában nem gondoljátok, éppen ott megy végbe a ti szemetek előtt is a csoda, amely a lelketeket megfogja. Az egyik embert hiténél fogva, a másikat az ő bölcsességével, a harmadikat a halottak feltámasztásával, a negyediket betegek gyógyításával, a többit az ő áldozatával keresi meg az Úr, hogy megmutassa nekik az ő Lelkét.

Testvéreim, titeket mindnyájatokat megkeresett az Úr; nem-nagy eltéréssel majdnem mindegyiket egyformán ragadott ki az élet fertőjéből, amely a ti részetekre végzetessé válhatott volna. Megmutatta tinektek az élet folytatását a síron túl, és ti elhittétek valóságnak, hogy az Isten szerette a világot, szerette az emberiséget s őt Krisztus áldozatának magasztos fényében, a szeretet fényében és teremtőerejében látjátok magatok előtt.

De vajon el tudjátok-e hinni, hogy Isten megbocsát a megtérő bűnösnek? El tudjátok-e hinni, hogy aki még ma lenn, a bűnnek fertőjében van, Isten szeretete azt is hívja, Isten szeretete

annak is szól, és pedig talán éppen teáltalad! Talán éppen téged küld hozzá, hogy példát mutass neki a szeretetből; talán éppen téged küld, hogy egy szót ejts el előtte a te hitedről, a te megtérése dről. És ezzel az egy cselekedettel letöröd a lelké ről a tévelygés ködét, árnyékát, mire ő felfigyel az Isten kegyelmére és ezzel megnyerted őt az Istennek, az üdvösségnek.

Tehát ne legyetek elbizakodottak, ne legyetek fennhéjázók, hogy nektek az Isten sokat adott ebben az életben, mert titek ebben az életben meg is kell azt mutatnotok, hogy hogyan használjátok fel, hogy kamatoztatjátok ezeket a talentumokat, amelyeket ingyen kegyelemből kaptatok. Azért, testvéreim, szükséges, hogy az Isten kegyelmével még szorosabban összekapcsolódjatok, hogy az Isten bűnbocsátó szeretetét a lelketek odaadásával, a szívetek megtisztításával, és a ti engedelmességetekkel még jobban magatokhoz vonzzátok.

És mivel erre szükségetek van, azért szükségetek van arra is, hogy a lelketek megtisztulhasson mindazoktól a vétkektől és bűnöktől, amelyek titeket még kínoznak, gyötörnek, és amelyek még elválasztanak titeket ötöle, az üdvösség fedelmétől. Szükséges, hogy megtérjete k, szükséges, hogy akarjátok őt, a feltámadott Krisztust, akiről nem tudjátok, mikor, hol szegődik a ti életutatokon hozzátok. Mert ha meg nem tisztultok, akkor nem ismeritek fel őt azokban a szavakban, amelyekkel ő titeket szólít. Azért szükséges, hogy ezt a ti megtisztulásotokat lépésről lépésre, napról napra nagy körültekintéssel és Istenhez való nagy odaadással vigyéte k véghez, mivel ti tudjátok, hogy magatoktól semmire sem vagytok képesek. Mert a jót, ha azt mégúgy ismeritek is elméletileg, hogy minden szót kívülről tudtok is, az életetekben hatóerővé nem tudjátok tenni, hacsak Isten segítsége és a Megváltó Krisztus az ő szent Lelkének odaadásával mellettete k nincsen.

Azért szükséges, hogy minden hibátokat, minden tévelygése te ket és bűnö te ket lerakjátok öeléje ezen a szent napon, ebben a szent pillanatban, amikor övele egyesülni akartok. És kérjete k

őt, hogy gyógyítsa meg a lelketeket hibáitoktól, törvénytelen-ségeitektől, bűneitektől, és hassa át lelketeket az ő szent kegyelmének hatalmas erejével és világosságával, hogy újjáte-remtsen titeket, hogy vele ti is meghaljatok, azaz a régi bűnös, tévelygő ember elpusztuljon bennetek és feltámadjon a meg-tért, Krisztus által megváltott lélek: az Isten gyermeke.

Szükséges, hogy magatokba szálljatok, és igazán számot vesse-tek magatokban azzal, hogy bizony minden akaratotokkal és igyekezetetekkel sem tudtok semmit elérni a lelketek tisztulása és javulása dolgában, hogy mélyen megalázkodva kérjétek őt, a feltámadott Krisztust.

Hogy bölcsességével, kegyelmével, az ő áldozatos szeretetével hajoljon le hozzátok és elevenítsen meg titeket az ő feltámadott Lelkével. Hogy meghaljatok a réginek, az elmúltnak és feléled-jetek, feltámadjatok a jövőnek. Hogy mind szorosabban és szo-rosabban hozzá tapadva haladjatok az élet útján előre őhozzá, őfelé, az ő országába.

Tegyetek hát vallomást a bűneitekről. Ismerjétek be, hogy mindazzal a kegyelemmel szemben, amelyben részesültetek, hálátlanok, gyengék, gyarlók voltatok és nem feleltetek meg az elhivatásotoknak, nem feleltetek meg a feladatoknak. Mert nem engedtétek azt a lelket élni és működni bennetek, amelyet ő adott nektek, hanem ahelyett a ti ó emberetek, a tévelygés em-bere élt, cselekedett, beszélt, gondolkozott és érzett bennetek. És kérjétek a jövőre nézve őt, hogy segítsen titeket abban, hogy ezt a régi embert, a bűn emberét olyan nagy önmehtagadással feszíthessétek keresztre, mint ahogyan ő odaadta magát tiéret-tetek, hogy titeket megmenten az örökélet számára.

Fogadjátok hát őt engedelmesen a szívetekbe, hogy mindig jobban és jobban kidomborodhasson a lelketekben az ő akarata, az ő szellemének ereje, az ő törvénye, hogy mindnyájan meg-ismerjétek őt az élet minden körülményei között. Hiszen az életnek ezer meg ezer alkalmában, körülményében ott van ő, hogy cselekedjék, hogy elvezesse az üdvösségre azokat, akiket

ő kiszemelt, akiket ő üdvözíteni kívánt, akikért ő áldozatot hozott, akikért ő meghalt.

Ti is azok között vagytok, akiket megkeresett. És minél inkább Hozzá tapad a ti lelketek, minél inkább meghaltok a ti természetes énekek követelményeinek, minél inkább elhagyjátok a hibás kívánságokat, hibás véleményeket és a lelketek minél inkább megtelik azzal a bölcsességgel, azzal a szeretettel, azzal az önmehtagadással, amit ő sugároz bele a telketekbe, annál közelebb juttok őhozzá. És minél magasabbra emelkedtek fel azok fölé a bajok, gyötrődések, csalódások és fájdalmak fölé, amelyek a külső, természeti embereket a földhöz kötik, annál jobban megközelítitek a bizonyosság világát, amelyben a lelketek számára a boldogság fenn van tartva.

„KÖZELEBB HOZZÁD, URAM, MIND KÖZELEBB.”

(**)

Nagyon jól cselekedtetek, hogy egymás keresésére összegyűltetek ^{15*}, s hogy a lelketek érzésének engedve felhasználjátok az alkalmakat annak az érzésnek az ápolására, mely titeket együvé tesz, egybefon és mindnyájatok lelkét az egyben való kifejezésre, a gondolatnak egy eszmében való egyesülésére készíti. T.i. abban az eszmében, amelyet én ültettem el a lelketekben, s amelyet híven őriztek és őrizni fogtok tovább is az életetek különböző útjain keresztül. Mert a lelketek érezni fogja, hogy a bizonyosság és az igazság olyan hatalmas összetartó, eggyé-forrasztó erő, amelyet nem tud szétrobbantani, nem tud megsemmisíteni a gyűlölet, a félreértés szelleme, amelyen nem vehet uralmat semmiféle hatalmaskodás, semmiféle akarat. Mert amit Isten egybeforrasztott, ami az Isten nevével összeolvadt, ami egyben kifejezhetővé vált, azon nem vehet diadalt a pokol kapuja.

¹⁵ * E megnyilatkozás előtt a testvérek a fenti című éneket énekelték

Ez az erő, az a hatalom, amelyet a mi Megváltónk hagyott itt köztetek, és a még mélyebbre süllyedtek és még messzebb el-
esettek között is. Ez az a világos sugár, amely összecsalogtja az éji lepkéket; ez az, ami új életet, új világosságot, új lehetőségeket ígér nekik. Ezek a lelkek nem tudják miért, nem tudják hogyan, nem tudják, mi célból gyűjtetnek össze e körül a világosság körül, mégis a maguk benső ösztönét követve keresik, kutatják a világosságot, hogy benne az ő vágyuk szerint kiélhessék magukat és a lelkük egy pillanatra a boldogságban megnyugodjék, és a reménységben megpihenhessen.

Igen, az egyben való kifejezés, az egyben való összeforradás, az egyben való munka, az egyben való akarat megnyilvánulás: ez a fontos, és ez lesz fontos mindenkor a ti részetekre. Mert hogyha szét is szór benneteket a fejlődés törvénye, hogyha az egyik az egyik világrészben, a másik a másik világrészben fogja is tölteni az idejét, amelyet végzete eléje szab, a lelkében élő érzés akkor sem veszi tekintetbe sem a térbeli, sem az időbeli messzeséget, hanem ez az érzés felkeresi egymást, hogy egymásban megnyugodhassak, hogy megpihenhessen, és ne érezze magát egyedül a sivatagban.

Mert az emberi lélek társakat keres és boldog, hogyha még éppen a szeretet érzésében nem is, de legalább a megértés sejtésében egy pillanatra megpihenhet. Ti érzitek ezt a vágyat a lelketekben, érzitek azt, hogy ti egyek vagytok. Nincs most köztetek nézeteltérés, nincs most különböző igazság, különböző felfogás; most a lelkek keresi és kutatja az alkalmat, hogy megpihenjen a hasonló gondolkodású, hasonló érzésű és hasonló vágyakozása lelkek között. És jól mondjátok a ti énekléseitekben: „*Közelebb hozzád, Uram, mind közelebb*” - azaz közelebb a célhoz, amelyet az Úr tűzött elétek.

Olyanok vagytok, mint a kicsiny mag, amelyet felkapott a szél és messze elhajtott a levegő áramlása az ő szülőanyjától és messze találja meg azt a nedves rögöt, ahová őt végzete letapasztja, hogy ott a nedves rög alatt a nap melegétől és a

nedvességtől csírázásnak induljon. És bár sokkal nagyobb és nehezebb rögök kerülnek föléje, mint ahogyan azt az ő természete kívánna ahhoz, hogy életre ébredhessen, de azért mégis csak csírázásnak indul és minden erejét megfeszítve a felszínre törekszik, hogy ott a nap sugaraiban megfürödve kifejezhesse a benne élő *természetet*.

Ti nem tudjátok, *mit küzd az élet addig, ameddig ezt elérheti*; mit küzd abban a kicsiny magban rejlő erő, ameddig a hantnak sötét és nehéz természetét keresztül fúrja az ő kicsiny, erőtlennek látszó csírájával; nem tudjátok, mi az a hatalmas indítóerő és akarat, ami benne a felszínre törekszik. Ez az ő *természete*, ez az ő élni vágyása, ez a beléje elrejtett lélettörekvés, a célját kereső és elérni vágyó akarat. És amikor ez a kicsiny csira eléri, hogy a napsugárral érintkezésbe kerülhet, ha beszélni tudna, bizonyára ő is megállapíthatná veletek együtt, hogy elérte életének egy állomását. És ha az az élet, amely abba a kicsiny magba van bezárva, ki tudná az érzéseit szavakban fejezni, talán ő is veletek együtt énekelné: *Közelebb hozzád, Uram, mind közelebb!*

Azután, amikor ez a kicsiny csíra fejlődésnek indul, és új alakulathoz készülődik, azaz leveleket hajt és a levelek között szárat ereszt, amely már magában hordja a virág ígétét, a virág sejtését. Amikor tehát az ő fejlődésében kibontakoznak a levelek és üde zöld színükkel elborítják az őket tápláló föld szürkességét, úgy hogy a füveknek és leveleknek egymásba-ölekezése mint egy zöld szőnyeggel borítja be a földet, amely zöld szőnyeg szinte tündöklöklik a nap sugaraiban -, amikor így együtt van a hasonló életek kibontakozása: ha beszélni tudnának, ha számot tudnának adni az érzéseikről, akkor bizonyára boldogan adnának hálát, hogy egymásra találtak ebben az új állapotban és együtt örülhetnek a nap fényében, amelyben együtt törhetnek az élet magasabb szintje felé.

És amikor láthatóvá válik a bimbó, és elkezd a virág fejlődni, a szirmai lassan szétnyílnak, s kibontakozik a növénynek tulaj-

donképpeni kifejezési formája: a virág - mert hiszen ezideig minden, ami kibontakozott, csak mellékkörülmény volt, a levelek, a szár mind csak arra hivatott elő, hogy a nagyobbnak, az értékesebbnek az útját előkészítse, annak a feladatát segítse a kibontakozás felé - akkor ez az életbullám, amely a maga természetete szerint egy nagy állomáshoz érkezett el, ha beszélni tudna, ő is azt mondaná veletek együtt: *Közelebb hozzád, Uram, mind közelebb!*

Azután elérkezik az idő, hogy a virág szirmai hervadásnak indulnak, a ragyogó szín fakóra válik, mert át kell adnia az élet-erőt annak, amit magában rejteget: a magnak, a következő életnek, amely a kelyhébe van zárva. A napsugárban való fürdés ideje elmúlik, a nap langyos sugarai helyett hideg, zord szél száguld végig a vidéken. A levelek elhervadnak, a szirmok lehullnak, csupán a magot rejtegeti mélyen bezárva az *a természet*, amely egy nyáron keresztül élt, pompázott s új színekbe, új jelmezbe öltöztette a földet. És akkor, a búcsúzás pilanatában, egy dérral lepett reggelen, ha tudna a növény beszélni, talán ismét hallhatnátok: *Közelebb hozzád, Uram, mind közelebb!*

Ti is, gyermekeim, ilyen nagy nyárra, azaz egy ilyen rövid fejlődési időre elküldött mennyei magvak vagytok, akiket a végzet lehullatott ide a földre. Mindegyikötök aszerint, és olyan sorsba tapadt bele, amilyen sorsot az ő végzete és az ő kegyelmes mennyei Atyja szánt neki. **Mindnyájótokat azokba a lehetőségekbe ültettek, el, amely lehetőségek a ti lelketek fejlődésének leginkább megfeleltek.** Amely formában a lelketek benső értékét a legjobban és legkedvezőbbben élhetitek ki, azaz a legalkalmasabbat szerezhettek magatoknak új formát, új megjelenési alakot, hogy egy eljövendő élettavaszi titeket ismét új helyzetekbe, új létkörülmények közé ültessen el. Hogy a lelketek, az a kicsiny mag, amelyet ennek az életnek az értékével telítetek meg, más létállapotban, más körülmények között ismét kihozza a maga leveleit, a maga virágját, hogy díszítse

velük a földet, azaz díszítse velük, azokat az állapotokat és helyzeteket, amelyek közé ültetve lesztek.

Minél többet befogadtok a lelketekbe a maradandó, igaz jóból, az Istentől való erőből, az igazságból és minél inkább megvalósítjátok azt ebben az életetekben, annál dúsabb és zöldebb leveleket hajt majd a jövőendő létezésben a ti életetek, fája vagy bokra. Minél erőteljesebb száron hozzátok ki a ti eljövendő énekek virágját, azt a megjelenési formát, s mindazokat a lehetőségeket, amelyeket ti most mint megneemesített magvak magatokba zártok, annál pompásabb lesz a virág, annál szebb és ragyogóbb lesz a szín. Annál kápráztatóbb lesz a tündöklés, amelyet mindegyikötök a maga lelkéből majd a világra kivetít. Minél több lesz a szeretet, amely mint illat körülengi a ti éneketek, annál vonzóbb lesz az az igazság, amely bennetek testesül meg. És minél jobban tudjátok a jót és az igazat érvényesíteni az életetekben, annál erősebb lesz az akarát, amellyel a ti énekek az ellentétes hatalmakkal megküzdd, amelyek majd akkor körülöttetek, mint keret várják a hatást, amelyet ti rájuk sugároztok

Mert nem azért vagytok ám a földbe jó magokul elültetve, hogy csak magatokért és magatoknak éljete, hogy csak a saját céljaitokat igyekezzetek megközelíteni! Hiszen éppen ha a ti igazi céljaitokat akarjátok megközelíteni, és elérni, akkor kell csak mindazt a munkát elvégezzetek, mindazokban a küzdelmekben diadalt aratnotok, amelyek reátok várnak, azaz amelyek arra várnak, hogy ti azokat meggyőzve, uralmat nyerjete felettük a bennetek elhintett, a bennetek valósággá vált igazság által. **Ne felejtsetek el, hogy amit mint életlehetőséget a gonosztól, mint nem életképes elemtől elvesztek, és aminek az uralmát, terjeszkedését megállítjátok, mindaz mint erő és hatalom a ti hatalmatokat, a ti előre jutásokat munkálja.**

Hogyha ti csak önmagatokért, a magatok céljaiért akartok élni és mindig csak azt akarjátok cselekedni, amit ti jónak és kedvezőnek és a ti lelketek és testetek számára kívánatosnak lát-

tok, akkor tulajdonképpen a bennetek levő erőt mindig csak az önmagatok fenntartására fordítjátok. Mivel azonban **a ti fejlődésetekhez, növekedésetekhez olyan erőkre van szükségetek, amelyeket az ellentétből vettetek el, ennél fogva olyan hatalmakat kell magatokhoz vonzanotok, olyan országokat kell meghódítanotok, amelyek még nem voltak áthatva az Isten igazságától;** olyan helyeket kell bevetnetek igaz maggal, amelyek ez idő szerint csak gazt és hiábavalóságot teremnek. Tehát hogy ez nektek sikerüljön, először mindezekért küzdenetek kell; a küzdelemmel szenvedések járnak, a szenvedések pedig bizonyos erőkifejtésekre kényszerítenek benneteket. Ez pedig nem megy simán, gond nélkül, felelősség és terhek nélkül.

Azért, hogyha az Úr titeket olyan helyzetbe küld, amely helyzetet a hitetekkel át kell világítanotok, a munkátokkal fel kell szántanotok, és be kell vetnetek az általatok megismert jóval és igazzal, s be kell boronálnotok azzal a reménységgel, amelyet a hit által szereztetek meg magatoknak, azaz ha azt érzitek, hogy, csakugyan feladatokat adott elétek az Úr, akkor legyetek hűséges sáfárok. És végezzétek el az Úr akaratát itt ezen a földön és munkálkodjatok szorgalmasan abban, amit ő rátok bízott. Ne panaszkodjatok, ne zúgolódjatok, hanem örüljete és adjatok hálát, amiért az Úr munkára hívott el benneteket és teljesítétek jól azt a megbízást, amelyre ebben az életben küldettetek.

Mert ha jól elvégzitek, a ti munkátok jutalma megvár titeket minden időben. Ha pedig ez a jutalom vár reátok, akkor örüljete és örvendezzete, mert a ti megpróbáltatásotok, a ti fáradtságos munkátok, a ti lemondásotok nem hiábavaló, hanem az Úrtól van, aki titeket munkába küldött. Neki pedig gondja van reátok; és ha gondja van rátok, akkor szemmel tart titeket, meghallgatja a ti könyörgéseteket és nem vonja vissza az ő áldását, segedelmét, erősítését és bátorítását, amikor arra szükségetek van.

És hogyha ilyen gondos, ilyen szerető a ti mennyei Atyátok, aki titeket munkába küldött, akkor ő látja is a ti szíveteket, a ti lelketeket és akkor bizonyára talált valami értéket a szívetekben elrejtett magban, hogy ezt a magot kinek-kinek a maga lelki természete szerint nagyobbá, gazdagabbá, nemesebbé tegye az által a munka által, amelyet reá bízott.

Ennélfogva **bárha szenvedtek, bárha zúgolódtok, bárha a bizonytalanság hullámai teljesen összecsapni látszanak is fejetek felett, ne felejtétek el, hogy felettetek van az Úr, aki számon tartja a ti fejetek hajszálat is**, az ő tudta nélkül nem eshetik le egyetlen hajszál sem a fejetekről, annál kevésbé történhetnek véletek olyan dolgok, amelyek nem a ti lelki előmeneteletekre, nem a ti lelki felemelkedésetekre, megtisztulásokra és nemesbülésekre szolgálnának.

Mindegyik léleknek, aki ezen a földön van, megvan a munkára rendelt ideje, megvan a szenvedéseknek, megvan a csalódásnak, a hitben való megerősödésének és a hitben való megpróbáltatásnak és megvan a pihenésnek is az ideje. Eljön mindenre az idő, mert hiszen az Isten mindenre adott időt, úgy a magvetésre, mint a mag növekedésére és az aratásra. Minden munkának, minden szenvedésnek, minden csalódásnak, minden gyötrellemnek megvan az aratási ideje. És minden lélek learathatja azt a magot, amit az élete az ő megpróbáltatása, szenvedése, gyötrődése és munkája nyomán mint eredményt terem számára. Azért, testvéreim, ne búslakodjatok, ne legyetek a lelketekben elcsüggedve, mert nem vagytok elfelejtve; veletek van az Úr minden napon és minden időben. Veletek van akkor is, amikor kiküld benneteket a munkára, s ti az ő nevében, az ő akarata szerint híven munkálkodtok. Akkor is, amikor csalódtok, akkor is, amikor szenvedtek és akkor is, amikor a kétségbeesés hullámaival küzdve úgy érzitek, hogy már-már elmerültök. Ne féljetek hát, és ne engedjétek, hogy a kétségbeesés szelleme a lelketeket hatalmába kerítse, ne engedjétek, hogy egy pillanatig is úrrá legyen felettetek a bizonytalanság, mert bármilyen célta-

lannak és bizonytalannak lássék is az a munka, amelyet végeztek, jusson eszetekbe a kis magból kikelt életcsira, amelynek nagy és nehéz küzdelmet jelent, ameddig a nap fényében megfűrödhetik. De amikor kiküzdötte magának, hogy azon az áthatolhatatlannak látszó hanton keresztül a nappal érintkezésbe kerülhetett, akkor elérte az élete céljának egyik állomását és - mint ahogyan mondtam, hogyha ember volna és emberi szavakkal tudná magát kifejezni, veletek együtt mondaná: „*Közelebb hozzád, Uram, mind közelebb!*”

Ti is, amikor úgy érzitek, hogy a küzdelmeitek, fáradságotok, megpróbáltatásaitok és szenvedéseitek után a lelketekben új igazságok, új tapasztalatok jutnak a felszínre, akkor más színben látjátok az igazságot, más formában tűnik elő a szemetek előtt az Isten vezető gondoskodása. Amikor már a kétségbeesés ideje elmúlt és látjátok, hogy azokon a nehéz törmelékeken keresztül emelte a lelketeket az Úr szeretete, és minden nehézségen és gyötrelmen keresztül elvezette arra az állomásra, ahol a tudatotokban megpecsételhetitek azt az igazságot, hogy az Úr szeretete nem hagyott el benneteket. Akkor a szeretetnek és a hálnak eddig nem érzett érzése lesz úrrá a lelketeken és mintegy érzitek az isteni szeretet melegét rátok áradni, és érzitek, hogy a lelketek felfelé emelkedik a hála érzéseiben a ti teremtő Atyátok felé. És amikor ezeknek az érzéseknek szavakat kerestek és úgy érzitek, hogy egymáshoz is közelebb jutottatok mennyei Atyátok megismerése által, akkor újra elmondhatjátok, hogy „*Közelebb hozzád, Uram, mint közelebb*”, mert megállapítjátok magatokban, hogy ismét közelebb jutottatok Hozzá, jobban megismertétek, hogy ő milyen hatalmas, milyen nagy, milyen szeretetteljes, milyen gondos, hogy arról embernek sejtelme, fogalma sem lehetett.

Ilyenkor az emberi tudatban mint óriási nagyság, mint hozzáférhetetlen magasztos fogalom jelenik meg az Isten és a lélek igazán meglátja az Isten nagyságát és a saját kicsinységét. Ekkor hálát ad és ebben a hálában közelebb érzi magát Istenihez,

mert érzi, hogy az isteni kegyelem, az isteni szeretet az önmaga lényegét kinyitotta számára és ismét beljebb zárta őt Isten kebelébe.

Amikor az ember a lelkében megérzi az Istennek ezt a nagyságát, ezt a csodálatos szeretetét, amelyet most is csak egy kicsiny résen keresztül tudott megsejteni és feltárul előtte a kibeszélhetetlen nagyság, s megsejti a titkok tömegét, amelyeket eddig még csak gondolatban sem tudott sem megsejteni, sem megközelíteni, és álmélkodva gondol arra, mi lehet még azon túl. Hiszen az Isten lényéből csak egy kicsiny parányt ismert meg, és már az a kicsiny parány is a boldogságnak, az örömnak egész áradatát indította az ő lelke felé, akkor úgy érzi magát, hogy az Isten szolgálatában minden aggodalmát, minden elővigyázatosságát, minden okoskodását el kell hagynia. Mindent, amit ő idáig fontosnak, szükségesnek talált, le kell a lelkéről tisztítania. Mert az ember gondolkodása, okoskodása még önmaga felől is ugyan micsoda parányi erőmennyiséget mozgathat meg? Hiszen ez az erőmennyiség a végzet nagy hatalmával szemben annyi, mint a pihe ellenállása a viharral széniben. Az Isten kegyelmébe való fogózkodás után pedig nemcsak ezekre a hiábavalóságokra nem gondol többé az emberi lélek, hanem beleveti magát a feléje zúduló és őt körülvevő isteni szeretet kegyelmi áramlatába, és hagyja magát általa vezetetni.

Csak ekkor hozza ki a lélek a maga virágját, mindazt a színpompát, mindazt a ragyogást, amit csak felszínre bír hozni önmagából, a reá sugárzó isteni szeretettel való találkozás folytán. Akkor ismét elért egy állomáshoz és az ő legszentebb meggyőződésével adva hálát Istennek, annak örül legjobban, a boldogságának az képezi a tetőfokát, hogy ismét megállapíthatja önmagában: „*Közelebb hozzád, Uram, mind közelebb*”.

Ez az áramlat viszi őt tovább a megismerések színes, káprázatos világába, ahol megtanulja a lélek az isteni gazdagságot megismerni. Ezután minden igyekezetével azon van, hogy ezt a gazdagságot a maga lelkében is hathatóssá tegye, és helyesen

használhassa fel, amint azt neki az Isten megmutatja. Így, amit a lélek mint értéket fel tud ismerni, azt mind megszerezheti magának, az mind az övé lehet. Hiszen az Isten kitárt karokkal várja őt, mint az Atya megtért tékozló fiát, akit ragyogó királyi köntösbe öltöztet, és gyűrűt húz az ujjára, hogy ne ismerje meg senki, ne ismerjenek rá a tékozlóra, a bűnben elpártoltra. Isten a léleknek új ruhát, új megjelenési formát ajándékozik, felöltözteti abba a ragyogó királyi öltözékbe, és felékesíti azokkal az ékszerekkel, amelyek az őt szerető, hozzá hűeknek maradt gyermekeit ékesítik.

És a lélek elámulva tekint ekkora szeretetre. És amikor megte-lik mindezzel az ajándékkal és jóval, akkor eszébe jutnak azok, akik még lent a sötétségben, az élet küzdelmeiben szenvednek, s ekkor ő maga kéri a szeretet Istenét, hogy öltöztesse fel őt is azokhoz hasonló ruhába. Hogy ezt a nagy kegyelmet, ezt a ragyogó gazdagságot, ezt az újjáteremtő szeretetet hírül vigye a küzdőknek, a szenvedőknek, a nyomorgóknak, hogy széthintesse a lelke kincseit, világosságát azok között, akik még a sötétben, az útvesztőben tájékozatlanul vándorolnak.

De amikor az ilyen lélek lejön a földre, ennek is éppen úgy kell erőlködni a rög súlya alatt, amely őt lenyomva tartja, ennek is éppen úgy keresztül kell mennie azokon a nagy talányokon, amelyek minden egyes dérral lepett éjszaka után ott állnak a halandó emberpalánta előtt. Ez is éppen úgy sötétnek látja az eget, éppen úgy reménytelennek látja a holnapot, mint azok, akik nem tudnak feljebb emelkedni, akiket eltemetett a dérről, akiket sziklához vert a szélvész, akik abba a mélységbe kerültek, ahonnan az élet hatalma fel akarja hozni őket. Az ilyeneknek éppen úgy keresztül kell szenvedniük a halált, éppen úgy keresztül kell küzdeniük az életet a nagy általánosító törvényiben: az emberré levés, a megszületés törvényében.

De, testvéreim, akiknek a lelke már megfürdött a mennyei fényben és világosságban, akiknek a lelke már levetette a bűn

rongyait, és akik a tévelygések mankóit már elhányták maguktól, azok visszaemlékeznek a ragyogó szellemi életre. S a lelkük nem hiszi el a halál és a megszületés nyomorúságát, a kétségbeesés suttogó szavát. Azok az ellentétnek ezt a törvényét nem tudják valóságnak hinni, mert azoknak a lelkében ott él a remény, azoknak a lelkében el van ültetve az a megnesesítő törvény; az ő lelkük az igazság által már be van oltva és meg van nemesítve. Azért az ő lelkük már nem hiszi el a nyomorúság törvényét, hanem a feltámadásról, a kegyelemről, a szeretetről, a mindent újjáteremtő isteni törvényről álmodik. Az ő lelkük feleszmél, felébred az első hangra, amikor ezekről az igazságokról hallanak. Ezek, bármilyen nyomorúságban, bármilyen szenvedésben kell is az élet útjain végighaladniuk, nem hiszik el a megtévesztés szellemének szavát.

Ezek a lelkek összecsoportosulnak, hogy egymást biztassák, egymást bátorítsák, hogy bizonyosságot tegyenek napról-napra, pillanatról pillanatra az Isten jóságáról, az Isten igazságáról, aki nem hagyja el a küzdő emberi lelkeket sem itt a földön, sem az örökkévalóságnak egyetlen pontján sem, ahova őket tán az ő bűnük, az ő tévelygésük vetette.

Isten kegyelme számon kéri még a pokol kapujától is ezeknek a lelkét, és felhozza őket az életbe, a napfényre, ha még oly nehéz küzdéssel és nyomorúsággal kell is a bennük rejlő életet diadalra vinniük. A bennük rejlő élet, az isteni mag természetete - bármilyen nehéz körülmények között is - felemeli őket, ha a lelkükben hit van, ha el tudják hinni, hogy van egy ismeretlen jó, van egy ismeretlen hatalom, aki gondol rájuk, és vezeti őket. És ha hajlandó a lelkük ennek az ismeretlen jónak, ennek az ismeretlen hatalomnak engedelmeskedni, ez az ismeretlen hatalom, amelyről ők még nem tudják, hogy az az Isten, mindjobban és jobban megismerteti magát velük. Először az ő törvényei által, amely törvényeket ha elkezdnek betartani, amely törvényeket ha önmagukban uralkodó elvnek kezdenek elismerni, ez a hatalom kiemeli őket a nyomorúságból azáltal a hit

által, azután az ő kegyelméből mind jobban és jobban kinyitja önmagát előttünk, és mind jobban és jobban megismerteti őket a világossággal.

Ilyenek vagytok ti mindnyájan, testvéreim, akik előtt az Isten mindjobban és jobban megvilágította magát, akiket az Isten mind erősebben és erősebben magához akar vonzani, akiknek Isten mind több és több világosságot akar adni, hogy hagyjátok el a röghöz való tapadást, a röggel való küzdelmet. És elégedjete meg azzal, amit a kegyelem nyújt nektek: a mindennapi kenyérrel, s elégedjete meg azzal az örömmel, azzal a boldogsággal, azzal a békével, amit ő ajándékoz azoknak, akik az ő útjain járnak és az ő törvényét szentnek és igaznak tartják.

Ő mind többet és többet ad magából, ő mind szélesebben nyitja ki előttetek az ismeretlen világ kapuját és mind erősebben vonz titeket oda be azok által az ismeretek és azok által a kegyelmek által, amelyeket ti napról napra, percről-percre éreztek az életekben, amellyel ő tihozzátok lehajol, a ti bűneiteket megbocsátja, és a ti rossz hajlamaitoktól megtisztítja a lelketeket.

Higgyetek őbenne, keressétek őt, hogy meghalhattok az ő beszédjét, és akkor megértitek Istennek azt a nagy akaratát, amely minden mozdulatában, minden ténykedésében az ő szeretetéről tesz tanúságot. Bárha nem is emelhet ki titeket a szenvedésekből, a megpróbáltatásokból, a küzdelekből, mert még szükségetek van az ütközésekre, mert hiszen a ti lelketek még telve van a rögnel, a hantnak porával, még rajtatok tapad a tévedésnek pora, füstje. Még a ti lelketek homályosan lát, és homályosan fogja fel azokat az igazságokat, amelyeket meg kell valósítanotok az életekben. Még nem vagytok szellemek. Még test vagytok, és a test törvénye, a test hatalma még túlságosan erős burkolatba szorítja össze a ti lelki vágyaitokat és törekvéseiteket, semhogy azokat mindenütt és mindenben érvényesíteni tudjátok.

Oh, mert hiába akarnátok ti máról holnapra tiszta szellemekké lenni! Hiába akarnátok elhagyni azokat a homályos rétegeket, amelyek körülöttetek lerakódtak a tévelygés útvesztőjében, lehetetlen volna az, mert hiszen ezek a ti lényeteknek részét képezik. Ezeket nem hagyhatjátok itt, ezeket magatokkal kell vinnetek minden fokozaton, minden állapotba. És hogyha ezekben a rétegekben még a bűnnek, a tévelygésnek a csirái benne vannak, minél kedvezőbb körülmények közé jutnának, annál inkább kikelnének, és annál inkább a tévelygésbe vinnének titeket.

Hiszzen láthatjátok, hogy még akik néminemű igazságnak a birtokában érzik magukat, azok is rendeleteket, törvényeket, paragrafusokat alkotnak, és azokkal akarják az Isten igazságát leszegezni, úgy akarják formához kötni azokat az utakat módokat, amelyeken az emberi lélek megtisztulhat a bűntől; elítélnek, büntetnek, sőt szigorúan büntetik azokat, akik nem hajlandók az ő igazságukat követni.

Isten szeretete azonban olyan, mint a ragyogó égbolton megjelenő nap: egyformán süt, egyformán melegít, egyformán boldogít, egyformán segít, csakhogy a bűnben elburkolt emberi lelkek még nem érzik ezt a napsütést, nem érzik az Isten kegyelmét, nem hallják Isten szavát, hanem az önmaguk lelkének kívánságait szolgálják. És hogyha az élet körülményei nem kedveznek ezeknek az önmaguk által kialakított igazságoknak, vágyaknak és céloknak, akkor szidalmazzák Istent és okolják a végzetet, amely nekik nem kedvez, amely az ő kívánságukat nem engedi teljesezésbe menni. Az ilyen lelkek még mindig önmagukban tesznek kárt, önmagukat zárják el az Isten kegyelmének és szeretetének sugaraitól.

Azért mondom én tinektek: ébredjete fel a test törvényéből, ébredjete fel az önzés irányításából. Mert amit a test kíván, amit a test ír elő, amit a test hisz igazságnak, az még nem mindig egyezik meg Isten igazságával. Isten igazsága, Isten akarata titeket küzdeni küldött a földre: **küzdeni és munkálkodni,**

területeket meghódítani, fluidokat nemesíteni, erőket át-csoportosítani az ellentét világából az igazság világába. Ha tehát ti már egy kicsit ismeritek az Isten akaratát, az Isten törvényét, akkor készségesen kell abban munkálkodnotok, hogy az Isten akaratát teljesíthessétek.

És hogyha némiképpen sikerült nagy küzdsékek és megsebesülések árán ezt megvalósítanotok, hálával kell eltelve lennetek, hogy ezt elértétek, mert ti önmagatoktól, a magatok erejéből nem lettetek volna képesek semmi jóra, hacsak Isten segítségével, Isten áldása veletek nem lett volna. Isteni áldása pedig csak azokhoz száll le és csak azok tudják az Isten áldásának hasznát venni, akik kitárják a lelküket, a szívüket, hogy oda ez az isteni sugár, ez az isteni áldás behatolhasson.

És hogyha Isten akarata titeket még további küzdsékre, további önmegtagadásra, lemondásra és szenvedésre talál méltóknak: gondoljátok el, hogy Isten tökéletesebbé, jobbá, igazabbá akarja tenni a ti lelketeket, mert még többet, még nagyobbakat akar a lelketekben elhelyezni. Ezért szükséges, hogy mielőtt ezek a nagy és szép mennyei igazságok - amelyek titeket majd boldogítani fognak, amelyek titeket új formában új munkára hívnak elő - elhelyeztetnek a lelketekben, a lelketek előbb megtisztuljon, megalázkodjék, több bizonyosságot szerezzen, próbákat álljon ki, hogy vajon meg tudtok-e állani azoknál a nagy ajándékoknál, vajon nem tékozzátok-e majd el azokat, amiket Isten rátok akar bízni.

Ne vegyétek úgy, mintha Isten a ti szenvedésetekben, megpróbáltatásotokban, vagy a szívetek fájdalmában gyönyörködne. Nem, Isten gyönyörködik a hozzá hűséges és neki engedelmeskedő gyermekeinek érzéseiben. Isten a ti lelketeket tisztává, fehérré és fényessé akarja tenni, újjá akarja teremteni, hogy az ő akarata, az ő gondolata kivihető legyen, hogy az visszatükröződjék a ti lelketekben és megvalósulhasson az életekben. Hogy pedig ez visszatükröződjék, kivehető lehessen, kiábrázolódhasson, ahhoz szükséges, hogy az olyan kicsinyes té-

velyégekéből származó vágyak és gondolatok letisztuljanak, letakarítsassanak a lelkekről, amelyek ezt a visszatükröződést eltorzítanak és meghomályosítanak. Mert ha a ti tükörlapok homályos, akkor az nem mutatja az igazi képet.

És hogyha ti Istennek akartak szolgálni, akkor legelsősorban is Krisztusra kell emelnetek a szeméiteket. És meggondolnotok, hogy ha Isten az ő egyetlen Fiának sem kedvezett itt ezen a földön, hogy ha az egyetlen Fiú elé is ezt az utat adta, ezen kellett végigjárnia, azaz a megpróbáltatás és szenvedés, a meg nem értés és fájdalmak útján, akkor csak ez az út az, amelyen keresztül a lélek felemelkedhetik a mélységből a világosságba. Ő maga is, aki a fényből is kiragyog az ő világosságával, végigjárta ezt az utat és *fokról fokra hagyta el az emberi természetet, isteni világossággal telítve azt meg*. Ha tehát ti az őáltala megmutatott úton, az Ige világosságának útján haladtok, akkor lépésről lépésre talákoztatok azokkal az átvilágított és áttisztított fluid erővel, mennyei hatalmasságokkal, amelyek ott vannak az úton és várják, hogy az emberi lélek magáéivá tegye azokat. Ezek azok a vértek, ezeki azok a fegyverek, amelyekkel tinektek meg kell harcolnotok az életet. Ezek azok a hatalmas pajzsok, amelyek titeket megvédenek az ellentét támadásaitól, és ezek azok a felszerelések, amelyekkel hathatósan indulhattok a harcba.

Öltsétek hát fel ezt a ruhát, a lelkekre és meglátjátok, hogy nem tud az ellentét rajtatok nagy és fájdalmas sebet ejteni, ha Krisztussal harcoltok ellene. Mert az ő békessége a ti lelkeitekbe békességet sugároz, az ő ereje erőt kölcsönöz, az ő bátorsága, az ő bizonyossága a ti lelkeiteknek is erőt, bátorságot és bizonyosságot nyújt azon az úton, amelyen maga után hív titeket.

Ti tudjátok, hogy elöttetek most munka van. Ebben a munkában csakis ezekkel a fegyverekkel győzhettek. De amikor elkövetkezik az az idő, hogy a meg nem értésből eredő ellentétes érzéseknek a végéhez eljutottatok, látni fogjátok, hogy ahol ti

szenvedtetek, ahol a ti alázatosságotokkal fel kellett magatokat áldoznotok, mindaz az áldozat, amit elhagytatok az úton magatok mögött, szeretetet, megértést, jót, örömet és elismerést eredményezett.

És amikor elértek a célhoz, amikor a lelketek át- meg átítatódott a szeretetnek az igazságától, és önmagatokba tekintetek azzal az alázatossággal, amelyet addigra szükségképpen meg kellett szereznetek: látni fogjátok, hogy Istennek nagy munkáját végeztétek el és örömtök telik benne, s boldogok és megelégedettek lesztek abban az eredményben, melyet láttok, amikor utatokra visszapillantotok.

Testvéreim, az élet senkinek sem könnyű: annak sem könnyű, aki titeket támad. Hiszen a gonosz kétségbeesésében támad, mert hogyha meg volna elégedve, hogyha boldog volna, nem kellene küzdenie. Akinek nincs bátorságos maradása, akinek nincs bizonyossága, akinek nincs igaza, akinek nincs semmije, mindig az vesz el attól, akinek van, vagyis akiről gondolja, hogy ilyen kincsekkel rendelkezik.

Tehát inkább szánjátok azokat, akik titeket nyomorgatnak, mintsem hogy a bosszú érzésétől legyetek eltelve. **Hiszen ők nem tudják, mit cselekszenek, ti azonban biztonságos talajon álltok, mert ti az igazság alapján álltok és ti tudjátok, hogy az út merre vezet és hova visz, ők pedig nem tudják, mert ha tudnák, hogy az út merre vezet, nem mennének arra, amerre mennek, mert látnák, hogy mi a vége, mi az eredménye az ő munkájuknak.**

Azért testvéreim, maradjatok meg a ti bizonyosságotok érzésében, bármi történjék is veletek. Krisztus igazsága az alap: arra támaszkodva nem érhet titeket semmi. Őreá támaszkodva, őbenne bízva, őtőle várva a segítséget, minden harc, minden küzdelem diadallal végződik a ti részetekre.

És amikor elkövetkezik ez a diadal, örömmel adtok, hálát a titeket vezérlő isteni gondviselésnek és teljes hittel és meggyő-

zódéssel átérzett örömmel adtok hálát ebben a ti éneklésetekben: „*Közelebb hozzád, Uram, mind közelebb!*”